

1.

அ)

ப
டல்ல
வரிந்த
இஞ்சும்
ஈர். க
ஷன்பு
ரிட்டை
கீச்யு
உழுள்ள
ங்ரிது
அமை
ஈசவச

ந.
மீடியம்
பொரு
கிற ச
ஈட்கும்
கெள்ளு
பெரும்

எ
வெண்
என்று
என்று
போறு
க்குத்
பதி. ப
எனவு

—
சிவமயம்
திருச்சிற்றும்பலம்

1. சௌ சமயப் பிரமாண நால்கள்

(அ) சைவசமயம் :

பல்லாயிரம் ஆண்டுக்கட்கு முன் வாழ்ந்த நம்முன்னேர் கடவுள், உலகு, உயிர் என்னும் முப்பொருள்களையும் பற்றி அறிந்திருந்தனர். உலக வாழ்வு உயிர்களை அநாதியே பற்றி நிற்கும் மல நீக்கத்திற்கென அமைந்தது என்று தெளிந்தனர். கடவுளை அன்புவடிவாகக் கண்டனர்; கடவுளுக்கு அன்பு எனும் பொருளமையச், “சிவம்” என்று பெயருமிட்டனர். உயிர்களைப் ‘பசு’ என்றும், அறியாமையைச் செய்யும் இருகோப் ‘பாசம்’ என்றும் வழங்கினர்; உலக வாழ்வைப் பேரருளினால் அளித்த இறைவனை நன்றி அறிதலுடன் வழிபட்டு ஓழுகினர்; வாழ்வில் இன்பமும் அமைதியுங் கண்டனர்; அவர்கள் கைக்கொண்ட நெறி சைவசமயம் என அழைக்கப்பட்டது.

உலகில் பல சமயங்கள் நிலவுகின்றன. அவற்றுள் சைவ சமயம் மிகப் பழமை வாய்ந்தது. தொன்மையினாலும், பொருள் ஆழத்தினாலும், சமரச நோக்கத்தினாலும், தீர சமயங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது. எல்லாச் சமயங்கட்கும் தாயகமாய் உள்ளது பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் செல்லும் பண்பு குன்றுமல் நின்று நிலவுவது நம் பழம் பெருஞ் சைவம்.

சைவம் கடவுளைச் சிவம் என்றும், உயிர்களைப் பசு வென்றும், அறியாமையைச் செய்யும் இருகோப் பாசம் என்றங் கூறும் என்ற முன்னர் அறிந்தோம். கடவுள் பதி என்றங் கூறப்படுவார். (பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களையும் முடிந்த முடிபாக அறுதி இட்டுக் கூறுதலின், சைவங் சித்தாந்தம் என்றங் கூறப்படும். பதி, பசு, பாசம் எனும் மூன்றினையும் இறை, உயிர், தளை எனவும் வழங்குவர்.)

(சைவ சமயத்தின் இயல்புகளைத் தமிழ் மொழியிலும், வடமொழியிலும் உள்ள நூல்கள் செவ்வனே விளக்குகின்றன. தமிழ்மொழியில் பண்ணிரு திருமுறைகளும், பதினான்கு மெய்கள்ட சாத்திரங்களுந் தலைமைபெற்று விளங்குகின்றன. வடமொழியில் வேதங்களும், ஆகமங்களும், உபாகமங்களுந் தலைமை பெற்று விளங்குகின்றன) அன்றியுந் தமிழ்மொழியில் ஞானமிர்தம், பண்டார சாத்திரம் முதலிய சார்பு நூல்களும் சிவஞானபாடியம் முதலிய உரைநால்களும் உண்டு. வடமொழியில் தத்துவப் பிரகாசிகை முதல் இரத்தினத் திரவியம் ஈருக்கள் எட்டுச் சார்புநூல்களும், பெள்ட்கரவிருத்தி, மிருகேந்திரவிருத்தி, சிவாக்கிரபாடியம் முதலிய உரைநால்களும் உண்டு. மற்றும் புராணங்கள் இதிகாசங்கள் என இரு பகுதியான நூல்களும் உண்டு. சைவசமயிகள் இவற்றைக் கற்றுப் பயன்பெறல் வேண்டும்.

— ● —

(ஆ)* வேதம்

சிவபெருமான், ஆன்மாக்கள்பொருட்டு அருளிச்செய்த நூல்கள் இரண்டு. அவை வேதம். சிவாகமம் என்பன, அவற்றுள் முதற்கண் நிற்பது வேதம். வேதத்தை அறிவு நூல் என்பர். வேதத்திற்குச் சுருதி நிகமம் முதலிய பெயர்களும் உண்டு, வேதத்தைப் பின்பற்றுவோர் வைதீகர் எனப்படுவர். வேதம் இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என நான்காகும். இவை முறையே சதாசிவமூர்த்தியின் தற்புருடம், அகோரம், வாமவேதம், சத்தியோசாதம் ஆகிய நான்கு திருமுகங்களில் நின்றுந் தோன்றின என்று பெரியோர்கள் கூறுவர் [வேதங்கள் காலத்தால் மிக முற்பட்டவை; அநாதியானவை; வேதத்தை ஞானகாண்டம், கரும் காண்டம் என இரண்டாகப் பிரிப்பர். ஞான காண

* ஸ்ரீகாமகோடி பீடாதிபதிகளான ஐகத்குரு ஸ்ரீசங்கராச் சாரிய சுவாமிகள் அருளிய நன்மொழிகள். பக்கம்: 264.

டம் பிரமத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியாகும். இந்து மதத் தைச் சேர்ந்த சுகல பிரிவினரும் ஞான காண்டத்தை ஏற்றுக் கொள்வர். கரும காண்டம் வருணுச்சிரம தருமங்களையும், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பூசைகளையும் விவரித்துக் கூறும். வேதங்களுக்கு உரை செய்தவர்கள் பல்வேறு சமயத்தவர்கள். கால வேறுபாடுகளுக்கேற்ப வேதங்கள் காலந்தோறும் இருடிகளால் வகுக்கப்படும்)

தற்காலத்துள்ள நான்கு வேதங்களுந் துவாபரயுகத் தின் இறுதிக் காலத்தில், (கலியுகத் தொடக்கத்தில், சற்றே ஒக்குறைய ஜயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் அவதரித்த வியாச முனிவரால் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.) ஒரு மனிதன் வேதம் முழுவதையும் படிப்பது இயலாத காரியம். ஆகவே வியாசர், ஒருவன் வாழ்நாளில் படித்து முடிக்கக்கூடிய பாகத்தை ஒவ்வொரு பிரிவாகப் பிரித்துவைத்தார். அவை “சாகை” என்று வழங்கப்பெறும். (வியாசரிடஞ் சுமந்து, பைலர், ஜூமினி, வைசம்பாயனர் எனும் நால்வரும் நான்கு வேதங்களையும் பாடங்கேட்டனர். இருக்குவேதம் 21 சாகை களையும், யசர்வேதம் 100 சாகைகளையும், சாமவேதம் 1000 சாகைகளையும், அதர்வவேதம் 9 சாகைகளையும் கொண்டன) இருக்கு வேதத்தில் இப்பொழுது ஜதரேயசாகை மட்டும் இருப்பதாகவும், யசர் வேதத்தில் காணவசாகை, தைத்திரீய சாகை, மாத்யந்தினசாகை என்னும் மூன்று சாகைகள் மட்டும் இருப்பதாகவும், சாமவேதத்தில் கௌதஞ்சாகை, தலவகார சாகை என்னும் இரண்டு சாகைகள் மட்டும் இருப்பதாகவும், அதர்வ வேதத்தில் ஒரு சாகைகூட இப்பொழுது வழக்கத்தில் இல்லையென்றும் பெரியோர்கள் கூறுவர். ஒவ்வொரு சாகையும் மூன்று பிரிவுகளை உடையது. அவை மந்திரம், பிராம்மணம், உபநிடதம் என்பன. மந்திரம் உச்சரித்தால் புண்ணியத்தைத் தருவது; பிராம்மணம்

இன்ன கருமம், இதை உத்தேசித்து இப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று விதிப்பது; உபநிடதம் ஞானப்பகுதி, ஒவ்வொரு சாகையில் முடிவில் இருக்கும் மந்திரமும், பிராம் மனமும், கர்மகாண்டத்தைச் சேர்ந்தவை. உபநிடதங்கள் ஞான காண்டத்தைச் சேர்ந்தவை. உபநிடதங்கள் ஈச, கேளகட, பிரச்சின, முண்டக, மாண்டுக்கிய, தைத்திரிய, ஐதரேய, சாந்தோக்கிய, பிருக தாரணியக முதலாகப் பலவாம்.)

— ★ —

(இ) ஆகமம் :

சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் பொருட்டு அருளிக்கெய்த முதல் நூல்கள் இரண்டனுள் ஆகமமும் ஒன்று. (ஆகமம், தந்திரம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். “ஆகம” என்னுஞ் சொல்லை ஆ+க+ம எனப் பிரித்து ஆ—சிவ ஞானம் என்றும், க—மோட்சா தனம் என்றும், ம—மல நாசம் என்றும் பொருள் கொண்டு, ஆகமம் ஆன்மாக்கஞாக்கு மலத்தை நாசம் செய்து ஞானத்தை திப்பித்து மோட்சம் கொடுப்பதாக உபதேசிக்கப்பட்ட நூல் எனவும், ஆ+கம+ம எனப் பிரித்து ஆ—பகு, கம—பதி, ம—பாசம் எனப் பொருள் கொண்டு ஆகமம் பதி, பகு, பாச இலக்கணங்களை விரித்துக் கூறும் நூல் எனவும் பெரியோர் கூறுவார்.) சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டாம், அவை காமிகம், யோகசம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், குக்குமம், சக்சிரம், அங்கமான், சுப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சவாசம், கவாயம்புவம், ஆக்கிநேயம், வீரம், இரெளரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகபிம்பம், புரோத்திதம், இலளிதம், சித்தம், சந்தானம், சுருவோக்தம் பரமேசரம், கிரணம், வாதுளம் என்பனவாம். (இவை ஆன்மாக்கள் மலத்தை அகற்றி இணபம் பெறும் வழிகளைக் கூறும். சிவாகமங்கள் கடவுள் வழிபாட்டை இரசியம், மந்திரம், மூர்த்தி, ஆலயம் ஆகிய முறைகளில் விரித்துக்கூறும்,

கடவுள் சொல்லுக்கும், மனதுக்கும் எட்டாத பொருளாய் இந்தலால், அவரை மறைகள் கூறும் விதமாக வழிபடச் சிவராலேதான் முடியும். பெரியோர்கள் தம் உடலையே இறைவனாக வழிபடுவர். ஏனையோர் வழிபடுவதற்காகவே ஆலயங்களை அமைக்குமாறு ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. (ஆலயம் என்பதன் பொருள் ‘ஆன்மாக்களை இறைவனிடம் இலவிக்கும்படி செய்யும் இடம்’ என்பதாம்.) சிவாலயத் தின் மூலத்தானத்தில் இலிங்கம் காணப்படும். அதற்குக் காரணம் கடவுள் உருவமாயும், அருவமாயும் இருப்பதேயாகும்.)

சிவன் ஒருவனே பரமாத்மா ஆதலின், அவனுக்கே இலிங்கம் உரியது எனச் சௌவாகமங்கூறும். சிவாகமங்களில் ஆலய அமைப்புச் செவ்வனம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூலத்தானம், அருத்தமண்டபம், மகா மண்டபம், மூர்த்தி கள், பிராகாரம், பலிபீடம், கொடிமரம், நந்தி, கோபுரம் முதலியவற்றின் இயல்புகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இம் மையிலும், மறுமையிலும் இன்பம் பெறும்பொருட்டு. புதிய ஆலயங்களை அமைக்குமாறும், பழைய ஆலயங்களைப் புதுப் பிக்குமாறும் சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன. (சிவாகமத்தில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனும் நான்கு பாதங்கள் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. சிவாகமங்களுள் ஞானகாண்டப் பகுதியை நிருவாண தீட்சை பெற்றேரும், கருமகாண்டப் பகுதியை விசேட தீட்சை பெற்றேரும் ஒதலாம் என்று பெரியோர் கூறுவர்.)

(சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டையுந் திருமூலர் தயது திருமந்திரத்தில் வர்ணித்துள்ளார். ஆகமங்கள் பல இன்னும் அச்சேருமல் இருக்கின்றன. காமிகம், காரணம், வாதுஙம், சுப்பிரபேதம், புட்கரம் ஆகிய ஐந்து ஆகமங்களும் கிரந்த எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன) இவைகளில் சிலவற்றிற்குத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் உண்டு. ஆகமங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள கும்பாபிடேகம், நித்திய பூசை முதலிய நற்கருவியியல்களை விளக்குவதற்குத் தனியாக நூல்களும் இயற்றப் பெற்றுள்ளன.

(ஏ) புராணம் :

புராணம் வேதத்திற்குப் பூதக்கண்ணூடியாக உள்ளது “புராணம்” என்பதற்குப் பழைய செய்தி என்பது கருத்து, ஆன்மலாபமான சரித்திரங்களைப் புராணஞ் சொல்லுகின்றது. சுருங்கக் கூறின், வேதவாக்கியப் பொருள்களை வலியுறுத்தி, விரித்து அறிவிப்பது புராணத்தின் நோக்கமாகும். உலகின் தோற்றம், ஒடுக்கம், பாரம்பரியம், மனுவந்தரம், பரம்பரைக் கதைகள் ஆகிய இவ்வைந்தையுங் கூறுதலால் புராணம் “பஞ்சலக்கணம்” எனவும் பெயர்பெறும்.) புராணங்கள் குறைந்த நிலையில் உள்ளவர்களுக்கும் பயன்படக் கூடியன. இவைகளைப் படிப்பதால் சிவபத்தி வளரும். சமய உண்மைகள் நன்றாக மனதிற் பதிவதன் பொருட்டுக் கதைகளில் வைத்து இவை பேசப்படும். (வடமொழிப் புராணங்கள் பதினெட்டாம்.) அவை: பிரமம், பதுமம், வைணவம், சைவம், பாகவதம், நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம், பெளதியம், பிரமணகவர்த்தம், இலிங்கம், வராகம், காந்தம், வாமனம், கூர்மம், மற்சம், காருடம், பிரமாண்டம் என்பனவாம். இவற்றுள் சியபுராணம் பத்து.) அவை: சைவம், காந்தம், இலிங்கம், கூர்மம், வாமனம், வராகம், பெளதியம், மற்சம், மார்க்கண்டேயம், பிரமாண்டம் என்பனவாம். (விட்டுனூ புராணம் நான்கு. அவை: நாரதீயம், பாகவதம், காருடம், வைணவம் என்பனவாம். (பிரம் புராணம் இரண்டு.) அவை: பிரமம், பதுமம் என்பனவாம். குரிய புராணம் ஒன்று. அஃது ஆக்கினேயம். அன்றி உப புராணங்கள் பதினெட்டும் என்பர். தமிழிறபல புராணங்கள் இருக்கின்றன. (அவற்றுள் பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், கந்தபுராணம் முதலியன மிகவும் சிறந்தன.)

(ஒ) இதிகாசம் :

இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய இரண்டும் இதிகாசம் எனப்படும். (“இதிகாசம்” என்னுஞ் சொல்லுக்கு இப்படி முன்பு இருந்தது என்பது பொருள்.) புராணம், உலகம் முன்பு எவ்வாறு இருந்தது, எப்படி கடவுளாற் படைக்கப்பட்டது என்பனபோன்ற பழைய செய்திகளைக் கூறும். இதிகாசம் தேவர், அசுரர், மக்கள் முதலியோர் களுக்கிடையே முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சிகள், கதைகள் முதலியவற்றை விளக்குஞ் செய்திகளைக் கூறும். பெரும்பாலும் டபதேச பரம்பரையில் வந்த ஒரு கதையைப் பிரதான மாகக்கொண்டு, பல கிளைக் கதைகளோடு சேர்த்து விரித்துக் கூறும். இதிகாசம் வேதத்தில் வரும் மந்திரங்களுக்குப் பொருள் காணபதற்குப் பேருதலியாய் அமைந்துள்ளது என்பர். சிபி, நளன், யயாதி முதலிய பண்ணை அரசர் களின் வரலாறுகள் செய்யுள்களாக அமைக்கப்பட்டுச் சூதர், மாகதர் என்ற மரபினர்களால் வேள்விகளின் போதும், விழாக்களின் போதும் அரசர்கள் முன்னிலையிற் பாடப்பட்டு வந்தன. அவற்றை ஆக்கியானங்கள் என வழங்கினர். இவ்விதம் பல ஆக்கியானங்கள் பாரதத்துள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதிகாசமும் புராணத்துள் அடங்குமென்று அறிஞர்கள் கூறுவர்.

2. சௌ நாற்பாதங்களும் நால்வகை முத்திகளும்

(உலக இனபங் கருதிச் செய்யப்படுவன நல்வினைகள். அவை நிலையான இனபத்தைத் தருவதில்லை, உலகப் பயண் கருதாது வீடு கருதிச் செய்யும் சரியை, கிரியை, யோகம் என்பன இருவினை ஒப்பினை உண்டாக்கி, ஞானத்திற்கு வழி திறக்கும்.)

(நல்வினைகள் எல்லாம் பசு புண்ணியம் எனப்படும் சரியை, கிரியை, யோகம் சிவபுண்ணியம் எனப்படும். பசு புண்ணியம், சிவபுண்ணியம் என்ற பகுப்பு, செய்கின்ற வர்கள் கருத்து வேறுபாடு பற்றியே கொள்ளப்படும்)

(சிவபுண்ணியத்தைப் பொது என்றும், சிறப்பென்றும் இரண்டாகப் பிரிப்பர். வேள்வியில் பல தேவர்களுடன் சிவ பிராணை வழிபடுவது பொதுவாகும். சிலாலயத்தில் சிவ பிராணை வழிபடுவது சிறப்பாகும். சிறப்புச் சிவபுண்ணியம், சிவதீட்சை இன்றிச் செய்யப்படுவது, சிவதீட்சை பெற்றுச் செய்யப்படுவது என இரு பகுதிகளாய் அடங்கும். அன்றி மெய்யன்பாற் செய்யப்படுவது புச்சு அதிகாரம் முதலியன் கருதிச் செய்யப்படுவது என இரு பகுதிகளாகக் கூறப் படுவதும் உண்டு. இவை முறையே உண்மை எனவும், உபாயம் எனவும் கூறப்படும்.)

மக்கள் ஒவ்வொருவருங் கடவுளுக்கும், மெய்யடியார் களுக்குந் தொண்டுகளும் வழிபாடும் செய்து நிலையான இனபத்தைப் பெற முயல வேண்டும்.

(சிவபெருமான், உயிர்கள் படிமுறையால் உணர்ந்து உயிவதற் பொருட்டு, தூலம், சூக்குமம், அதிகுக்குமம் என்னும் வடிவங்களைக் கொண்டருளி, அவ்வவ் வடிவங்களில் வழிபடும் முறையை வேத சிவாகமங்களில் உணர்த்தி அருளினர்) சரியை இறைவனது தூலவடிவத்தை வழிபடுவெடாகும். கிரியை இறைவனது சூக்கும வடிவத்தை வழிபடுவது. யோகம் அவனது அதிகுக்கும வடிவத்தை வழிபடுவது. ஞானமாவது அண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதா ஏந்தப் பிழம்பாகிய பரம்பொருளை நேரே வழிபடுவது. இவை உலகப்பற்றோடு செய்யப்படும் வழி உபாய மார்க்கம் என்றும், (உலகப் பற்றுச் சிறிதும் இன்றிச் செய்யப் படும் வழி உண்மை மார்க்கம் என்றும் கூறப்படும்.)

(அ) சரியை

(சரியை புற வணக்கமாம்.) இது சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என நான்கு வகையினதாம். (சரியையிற் சரியை. திருக்கோயில் அலகிடல், மெழுகுதல் முதலியனவாம். சரியையில் கிரியை, ஒரு மூர்த்தியைப் பூசித்தலாம். சரியையில் யோகம் நெஞ்சில் உருத்திரக்கடவுள்ளத் தியானஞ் செய்தலாம். சரியையில் ஞானம், முன் கூறிய தியான பாவணையில் உறைப் பான ஓர் அனுபவ உணர்வு நிகழ்தலாகும். இதற்குப் பலன் புவன பகுதிகளின் உலகமெய்தி, ஆண்டுள்ள போகங்களை நுகர்வது ஆகும். அது சாலோக முத்தி எனப்படும்.)

(ஆ) கிரியை

(கிரியை அகப்புற வணக்கம். இது கிரியையிற் சரியை, கிரியையிற் கிரியை, கிரியையில் யோகம், கிரியையில் ஞானம் என நான்கு வகைப்படும், கிரியையிற் சரியை சிவ பூணச்கு வேண்டும் உபகரணங்கள் எல்லாஞ் செய்து கொள்ளுதலாம். கிரியையிற் கிரியை, சிவாகமத்தில் விதித்தவாறே ஜவகைச் சத்தி முன்னுக, சிவலிங்க வடிவிற்

செய்யும் பூசனையாம். கிரியையில் யோகம், அகத்தே பூசை, ஓமம், தியானம் முன்றிற்கும் மூலிடம் வகுத்துக் கொண்டு செய்யப்படும் அந்தரியாகமாம். கிரியையில் ஞானம், மேற்கூறிய அந்தரியாக உறைப்பின் கண் நிகழும் ஓர் அனுபவ உணர்வாம். இதற்குப் பயன் புவனபதிக்கு அனுக்கத் தொண்டராய் வைகுதல். அது சாமீபமுத்தி எனப்படும்.)

(இ) யோகம் :

யோகம் அக வணக்கம். இது யோகத்திற் சரியை, யோகத்திற் கிரியை, யோகத்தில் யோகம், யோகத்தில் ஞானம் என நான்கு வகையினதாம். யோகத்திற் சரியை இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணையாமம் என்னும் நான்கு மாம். இயமம்: கொல்லாமை, வாய்மை, கள்ளாமை, பிறர் மனை விரும்பாமை, இரக்கம், வஞ்சனையில்லாமை, பொறையுடைமை, மனங்கலங்காமை முதலியனவாம். நியமம்: தவம், சந்தோஷம், தேவபத்தி, தானம், பூசை, ஞான சாத்திரங் கேட்டல், செபம், விரதம் முதலியனவாம். ஆசனம், யோகம் எட்டினுள் ஒன்றுகிய இருக்கை, பிராணையாமம், பிராணவாயுவைத் தடுத்தல், யோகத்திற் கிரியை பிரத்தியாகாரமுந் தாரணையுமாம். பிரத்தியாகாரம் மனத்தை இந்திரியவிடயங்களில் விடாது தடுத்தல், தாரணை, மனத்தை அகத்தில் ஒருதானத்தில் நிறுத்துதல். யோகத்தில் யோகம், தியானமாம். யோகத்தில் ஞானம், சமாதி. யோகத்திற்குப் பயன் புவனபதிக்கு ஒத்த வடிவுடைமையாம். அது சாருபமுத்தி எனப்படும்.)

(ஈ) ஞானம்

(ஞானம் அறிவால் எங்கும் வழிபடுவது. இது ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம்,

ஞானத்தில் ஞானம் என நான்கு வகையினதாம். ஞானத்திற் சரியை, ஞான நூல்களைக் கேட்டல். ஞானத்திற் கிரியை கேட்டவற்றைச் சிந்தித்தல், ஞானத்தில் யோகம், சிந்தித்தவற்றைத் தெளிதல், ஞானத்தில் ஞானம், நிட்டைகூடுதல். அபர ஞானப் பயன் புவனபதிகளால் அனுட்டிக் கப்படுதலாம். இந்நெறி நின்றேர் சாயுச்சிய முத்தி பெறுவர்.

(சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கு மார்க்கங்களையுந் தாச மார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சக மார்க்கம், சன்மார்க்கம் எனவுங் கூறுவர். சரியை முதலிய வற்றை முறையே அரும்பு, மலர், காய், கனி போல்வன என்று தாயுமான சுவாமிகள் கூறுவர். (சாலோக, சாமீப, சாருப முத்திகளை அபரமுத்தி என்றும், சாயுச்சிய முத்தி யைப் பரமுத்தி என்றுஞ் சாத்திரங்கள் கூறும்.)

3. திருக்கோயில் அமைப்பு

நாம் இறைவனை வழிபட அமைந்த இடம் திருக்கோயில். இறைவனை வழிபடும் இடம், மணம் ஒன்றி வழி பாடு நிகழ்த்துதற்குரிய சிறந்த இடமாக இருத்தல் வேண்டும். இயற்கை அழகு நிறைந்த இடமே சிறந்த இடமாகும். பழம்பெருங் கோயில்கள் இருக்கும் தலங்கள், அத் தகைய இடங்களாக இருத்தலைக் காணலாம். ஆற்றங்கரை களிலும், மரச்சோலைகளிலும், மரத்தடியிலுந் தெய்வ உருவ மைத்து மக்கள் முதலில் வழிபட்டனர்; அங்கு சிறு கட்டடமும் அமைத்தனர். மலைக்குக்கைகளிலும் அமைத்தனர். பின்பே இப்போதமைந்திருக்கும் முறையிலே கோயில்கள் எழுந்தன. இவை ஆகம முறைப்படி அமைந்தவை. இக் கோயில்கள் மக்களின் உடலமைப்பு முறையிலே அமைக்கப் பெற்றுள்ளன; மனத் தில் இறைவனை வழிபடும் முறையைக் கோயில்களில் வழிபடும் முறை அறிவிக்கிறது.

ஆகவே, “கோயில்” என்பது உடல் எனுங் கோயிலின் புறச்சின்னாமாகும். புறச்சின்னாத்தை உடலிலுள்ள தத்து வங்களுக்கு ஒத்திருக்கும்படி கட்டவேண்டும் என ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. சுற்றிலும் மதிலெடுத்து, ஒருபுறம் பெரிய வாயில் அமைத்து, அங்கு ஒரு பெரிய கோபுரம் அமைக்கின்றனர். அக்கோபுரத்திற்குத் தூலவிங்கம் என்று பெயர், தொலைவிலிருக்கும் இதனைக் கண்டு தெய்வ வடிவமாக எண்ணி வணங்குவது முறை. கோபுரத்தைக் காணும் போதெல்லாம், மக்களுக்குத் தெய்வ நினைவு உண்டாகும் என்னும் நோக்கத்துடன் இதனை அமைத்துள்ளனர். இதனை “அரசுகோபுரம்” என்றுங் கூறுவதுண்டு.

அரசு கோபுரத்தில் உலகிலுள்ள தாழ்ந்ததிலிருந்து உயர்ந்ததுவரை எல்லாப் பொருள்களின் உருவங்களையுங் காணலாம். உலக நினைவை அங்காட்சி உண்டாக்குகிறது. இக் கோபுரத்தின் வாயில்கள், ஒன்றான் மேல் ஒன்றாக

ஒற்றை எண்ணிக்கையாகவே இருக்கும். வாயில்கள் மூன்றாக இருந்தால், நன்வு, கனவு, சுழுத்தி என்னும் மூன்று அவத்தைகளையும், ஐந்தானால் ஐம்பொறிகளையும், ஏழானால் ஐம்பொறிகளுடன் மனம், புத்தி என்னும் இரண்டையுங் குறிக்கின்றன என்பர். எத்தனை வாயில்கள் இருப்பினுந் தரைமட்டத்திலுள்ள வாயில் வழியாகவே நாம் உட்சேல்ல முடியும். இவ்வாறே கடவுள் நாட்டஞ் செல்லும்போது நம் மனம் ஒன்றே பயன்படும் என்பர்.

கோபுரத்தைக்கடந்து உள்ளே சென்றால், நம் காட்சிக்கு வருவது பலிபீடம். அதன் அருகிற் சென்று வீழ்ந்து வணங்கும்போது நம் மனத்தில் உள்ள கீழான இயல்புகளையெல் லாம் பலிகொடுத்துவிட்டு, மேலான இயல்புடன் நாம் கோயிலுக்குள் இறைவனை வணங்கச் செல்கிறோம். பின்னர் இறைவனைச் சுற்றி வலம் வருதல் பிரானையாம் முறையைக் காட்டுகிறது. பலிபீடத்தைச் சார்ந்திருப்பது கொடிக் கம்பம். அதன் முகம் உள்முகமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கொடிக்கம்பத்திற்கு அடுத்திருப்பது உள்ளிருக்கும் தெய் வத்திற்குரிய வாகனம். அஃது ஆன்மாவைக் குறிக்கிறது. ஆன்மா உள்முகமாக இறைவனை நோக்குகிறது. இறைவனை அடைவது ஆன்மாவின் குறிக்கோள் என்று அது காட்டுகிறது. மற்றுங் கடவுளைச் சென்றடைவதற்கு எப்போதும் மனம் கடவுள் நாட்டத்திலேயே இருக்கவேண்டும் என்பதை அந்த வாகனம் இறைவனை நோக்கியவாறே அமைந்திருக்கும் நிலை அறிவிக்கிறது. இறைவனைச் சுற்றிவரும் அடியவன் வாகனத்தையும் சேர்த்தே சுற்றிவருகிறான். வாகனத்திற்கும் இறைவனுக்கும் குறுக்கே செல்வது வழிபாட்டு முறைக்கு மாறுகும்; இஃது இடையூறு செய்வதுமாகும்.

கோயிலின் கருப்பக்கிருந்த திரையினால் மறைக்கப் பெற்று இருளாக்கவேண்டுது. காற்றும் வெளிச்சமும் நன்றாகப் பரவாத இடம் அது. ஆகமவிதி அவ்வாறிருக்க வேண்டுமென்று கூறுகிறது என்பர். கருப்பக் கிருகத்தின் அருகிற சென்று, இறைவனைக் காண ஒளி வரும் வரை அடியவள் காத்

திருக்கிணறுன். சிறிது நேரத்தில் மணியொலி கேட்கிறது. பின்னர் திரை விலகுகிறது. தீப ஆரா தணையாலும். விளக்கினாலும் வெளிச்சமுண்டாகி இறைவன் காட்சி உண்டாகிறது. மனமே கருப்பக்கிருகம். அங்கு நிகழவேண்டிய ஞானச்காட்சியின் புறத்தோற்றமே இது. மனத்தை உள்முகமாகச் செலுத்தும் ஆன்மசாதகன் முதலிற் காரிருணையே தன் ஞாட்காஷ்கிணறுன். மனத்தை உள்முகமாக அமைத்து வைத் திருக்கப்படும். அப்பழக்கத்தால் உள்ளத்தினுள் இனிய ஓசையும், பிறகு ஞானங்கிணியும் உண்டாகின்றன.

ஆகவே, ஆகமமுறைப்படி அமைந்த கோயில்கள் சுற்று மதிலும், பெருங் கோபுரமும், வாயிலும், பலிபீடமும், கொடிக் கம்பமும், வாகனமும், கருப்பக்கிருகமும் உடையனவாகி, நம் உள்ளக்கோயில் அமைந்திருக்கும் முறையை உணர்த்துகின்றன என அறிகிறோம்.

‘உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாஸ்யம்
வள்ளற் பிரானாக்கு வாய் கோபுரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சிவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்துங் களா மளியிளக்கே’

என்பது திருமூலர் திருமந்திரம்.

(பெருங்கோயில் — கருப்பக்கிருகம், வாய் — சமூழை நாடித் தனத்தின் வாயில், அது குண்டலினித் தானமா சிய மூலதாரம். கள்ளப்புலனைந்து — ஜம்புவன் வழிச்செல் லும் அறிவை, உள்முகப்படுத்தித் தியானத்தில் அழுந்த வால் உண்டாகும் ஞான ஒளி.)

இப்பாடவில், கோயிலுக்கு இன்றியமையாத பகுதி களாகிய கருப்பக்கிருகம், ஆலயம், கோபுரவாசல், சில விங்கம், விளக்கு ஆகிய இவற்றேடு நம் சார்த்தில் முறையே உள்ளம், ஊனுடம்புலாய், உயிர், ஜம்புவன் வழிச்செல்லும் அறிவு ஆகியவை ஓப்பிட்டுக் கூறப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம்:

கோயில்களில் ஒன்றுமுதல் ஐந்து வரை ஒற்றைப் படையில் சுற்றுப்பிரகாரங்கள் (ஆவரணங்கள்) உள்ளன. பின்னொயார் கோயில் போன்ற சிறு கோயில்களில், ஒரு சுற்றுப்பிரகாரமே அமைந்திருக்கும், நமது தூலசரீரத்துள்ளே உயிர் இருத்தல்போல, ஒரு பிராகாரமே அமைந்த கோயிலினுள் மூல மூர்த்தி இருக்கும். மூன்று பிராகாரம் அமைந்த கோயில் கள் நம் தூலகரீரம், சூக்குமசரீரம், காரணசரீரம் ஆகிய மூன்றையும் ஒப்பதுமைந்தவை. ஐந்து பிராகாரங்களிருப்பின், அவை நம் உடலில் உள்ள (அ) அன்னமயகோசம், (ஆ) பிராணமயகோசம், (இ) மனோமயகோசம், (ஈ) விஞ்ஞானமயகோசம், (உ) ஆனந்தமயகோசம் என்ற ஐந்து பகுதிகளை ஒப்பனவாகும்,

கோயிலின் ஒவ்வொரு பகுதியில், அல்லது சுற்றுப்பிராகாரங்களில் விநாயகர், சுப்பிரமணியர், வைரவர், தட்சணை மூர்த்தி, சபாபதி, சூரிய சந்திரர், தூர்க்கை, இலட்சமி, சரசவதி, சண்டேகவரர், நவக்கிரகங்கள் முதலிய மூர்த்தி கள் உண்டு. மூலமூர்த்தியாகிய சிவவிங்கத்தின் சந்திதி மன்றப்பத்தில், இடப்பக்கமாக உமாதேவியார்க்குரிய கோயில் இருக்கும். அங்ஙனமின்றிப் புறம்பாகத் தேவி கோயில்கள் உள்ள ஆலயங்களும் உண்டு.

மேலும், கோயிலுள்ளே அபிடேக தீர்த்தக்கிணையு. மடைப்பள்ளி, களஞ்சிய அறை, வாகனசாலை, நீராடுவதற்குரிய தீர்த்தத் திருக்குளம், வசந்த மண்டபம், யாகசாலை, உற்சவ மூர்த்திகளாகிய உலோகவிக்கிரக மூர்த்திகள் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சபாமண்டபம் அல்லது கல்யாண மன்றப்பம், கண்டாமணி மண்டபம் போல்வனவும் அங்கங்கே அமைந்திருக்கக் காணலாம். சில ஆலயங்களில் நந்தவளமும் அமைந்திருக்கும்.

மண்டபங்கள்

கோயிலின் பிரதான மூர்த்தி இருக்கும் இடமாகிய கருப்பக்கிருகம் ‘மூலஸ்தான மண்டபம்’ எனப்படும். அது முதலாக வெளிக்கோபுரமாகிய இராசகோபுரம் வரையில்,

இடையே ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பல மண்டபங்கள் இருக்கும். அவை (அ) அர்த்த மண்டபம். (ஆ) அந்தரான மண்டபம், (அல்லது மணி மண்டபம்), (இ) மகா மண்டபம் (ஈ) நிர்த்த மண்டபம், (அல்லது சோபண மண்டபம்) (உ) ஸ்தம்ப மண்டபம் (அல்லது உருத்திர கோபுர மண்டபம்) (ஊ) அருமணி மண்டபம் என்பன. இவற்றுட் சில மண்டபங்கள் குறைய அமைத்தலும் உண்டு; ஆலயக் கூழ் நிலைமை, செல்வ நிலைமை முதலியவற்றைப் பொறுத்து ஆலயம் பெரிதாக அல்லது சிறியதாக வகுத்தமைக்கு ஏற்ப மண்டபங்கள் மிகுதலும் குறைதலுமிருப்பதாகும்.

சிவன் கோயில்களில் சிவவிங்கமும், விநாயகர் கோயிலில் விநாயகரும், சுப்பிரமணியர் ஆலயங்களில் சுப்பிரமணியக் கடவுளும், அம்பாள் ஆலயமாயின் அம்பாளும் கருப்பக்கிருக்கும் மண்டபத்தில் இருக்கும் மூலமூர்த்தியாகும். கருப்பக்கிருக்கும் மேற் பாகம் உயரமாக விமானம் (தூபி) அமைந்தும் அதன் உச்சியில் கலசங்கள் பொருந்தி யும் இருக்கும். அந்தத் தூபி ‘‘தூலலிங்கம்’’ எனப்படும். கோபுரமில்லாத ஆலயங்களிலும், இத்தூபியைத் தூரத் திற் கண்டவுடனே அவ்வாலயத்துள்ளகடவுள்ளாகப்பாவித்து வணங்குவதற்கு உரியதாக அல்லது உயரமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ‘‘தூலலிங்க மாந்தூபி சூக்குமமா முள்ளிலிங்கம், ஏலும் பலிபத்திரம்’’ என்பது சைவ சமய நெறி.

அர்த்த மண்டபத்தில் தீபக்கால், தூபக்கால் முதலிய பூஞ்சைப் பொருட்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். சுவாமியைத் தரிசிக்கலாகாத அபிடேக காலம், நைவேத்திய காலம் முதலிய காலங்களில், இம்மண்டபத்தின் நடுவே ஒரு திரைச் சிலை தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். அத்திரையின் அருகில் உட்பக்கமாகவே பூசகர் நின்று கால பூஞ்சையின் ஆராதைச் சௌகரை செய்வார்.

மகா மண்டபத்திலே, மூலமூர்த்திக்கு எதிரில் நித்தியாக்கினி ஓம குண்டமும், தாமிரமயமாகிய நந்தி பலிபீடங்களும். தர்ப்பணமும், [தர்சனக்கண்ணேடு] அமைக்கப்பட்டிருக்கும். சிவவிங்கம் மூலமூர்த்தியாயின், இம்மண்டபத்தின் ஒரு பக்கஞ் சார உமாதேவியார் கோவில் அமைந்திருக்கும்.

ஸ்தம்ப மண்டபத்தில் நந்தி, பலிபீடம், கொடிமரம் ஆகியவை உள்ளன. ஆராதணைக் காலங்களில் சனங்கள் பலரும் இம்மண்டபத்தில் நின்று தரிசனங்கு செய்தற்குரிய தாக இருத்தவின், இது தரிசன மண்டபம் எனப்படும், கொலுமண்டபம், ஆயிரக்கால் மண்டபம். நூற்றெட்டுக்கால் மண்டபம் முதலாயினவும் உண்டு.

நந்தி

சிவவிங்கப் பெருமானுக்கு எதிரில் உள்ள நந்தி, (இடபதேவர்) பசுவாகிய ஆண்மாவைக் குறிக்கின்றது. அது தனக்குப் பின்னேயுள்ள பலிபீடத்துக்குச் சமீபமாய், அதனை நோக்கியிராமல், சிவவிங்க மூர்த்தியை நோக்கி, அவருக்கு எதிர்முகமாக இருக்கிறது. அந்த நிலை, ஆண்மாதன்னேரு அநாதியே கவந்துள்ள ஆணவம் முதலிய பாசப்பற்றினைக் கைவிட்டு. அவற்றிற் பாராமுகமுடைய தாய்ச் சிவத்திலே பற்று வைத்து, அவரைச் சரணடைந்து அவரருளை வேண்டிச் சரியை, சிரியை முதலிய சிவபுன்னிய வழியில் நின்றுல், சிவத்தோடு அத்துவிதவாகிய பேரினப் அநுபவத்தைப் பெறமுடியும் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

“நந்தி” என்பது சிவத்துக்குப் பெயர்; “நந்திநாமம் நமச்சிவாய்” என்னுஞ் சம்பந்தர் தேவாரத்தாலும் அறியலாம். அப்பெயர் இடபதேவர்க்கு ஆகி வழங்குவது. பாசங்களின் நீங்கிய ஆண்மாவானது, சிவத்துவம் பெற்றுச் சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் நிற்கும் என்ற குறிப்பை உணர்த்துகின்றது.

பலிபீடம்

நந்திக்குப்பின்னே உள்ள பலிபீடம்பீத்திரவிங்கம் எனப் படும்; இதனை 'பாசத்தை நீக்குஞ்சிவசக்தி' என்றுங்கூறுவர். அதை வணங்கும் போது அதிலே நம்முடைய அகங்காரத்தை (தீய எண்ணங்கள், வினைகள், ஆண்மபோதம் இவற்றை)ப் பலியிட்டு, என் செயலாவது யாதொன்றுமில்லை யினித்தெய்வமே உன் செயலே எல்லாம்' என்று தெளிந்து, சிவனருள் வசப்பட்டு நிற்பின், ஆண்மா பாசத்தின் நீங்கிச் சிவத்தை அடையும் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

“ஆய பதிதான் அநூட்சிலா லிங்கமாகும்
ஆய பகவும் அடலே ஹனிநிற்கும்
ஆய பலிபீட மாதுற பாசமாம்
ஆய வரணிலை யாய்ந்துகொள் வாரிகட்கே”

என்பது திருமூஸர் திருமந்திரம்.

“தூஸ்வீங்க மரந்தாவி சூக்குமமாம் உள்ளிலிங்கம்
எலும் பலிபத் திரம்” — சைவ சமய நெறி.

பத்திரவிங்கம் — மங்கலத்தை உண்டாக்கும் லிங்கம், மங்கலமாவது பாச நீக்கம்.

கொடிமரம்

திருவிழாக் காலத்திலே கொடிமரத்திலே ஒரு சிலை சுற் றப்பட்டிருக்கக் காணலாம். விழாத் தோட்க்க நாள் முதல் முடிவு நாளாகிய தீர்த்தவிழா நாள்வரை அது அவ்வாறு இருக்கும். சிவோற்சவத்திற்குச் சீலையிலே அவருடைய வாக்னமாகிய இடபம் எழுதப்பட்டிருக்கும். அந்தச் சீலையோடு ஒரு தருப்பைக் கயிறும் சேர்ந்திருக்கும். கொடி மரங்கிவத்தை யும், பசு எழுதப்பட்ட சீலை ஆண்மானவையும், தருப்பைக் கயிறு பாசத்தையும், அச்சீலையின் உள்ளே வைத்து மூடப் பட்டுள்ள மஞ்சள் பூசப்பட்ட நூற்கயிறு திருவருணையுங்குறிக்கும் என்று சிவாகமம் கூறுகின்றது.

‘பாசத்தாற் கட்டுண்ட ஆண்மா, திருவருளாற் சிவனுப் படைய பஞ்சக்கிருத்தியங்களுக்கு உட்பட்டு. இறுதியிற் சிவத் தோடு சேர்க்கப்படுகின்றது’ என்ற தத்துவத்தை, திருவிழாக் காலத்திற் காணப்படுங் கொடிமரக்காட்சிகுறிக்கின்றது என்பர்.

4. இறைவன் முடித்தங்கள்

பதி :

கடவுள் மேலானவர்; அருவமும் உருவமும் அற்றவர். குணமுங் குறிக்குஞ் இல்லாதவர்; மலத்திற் பொருந்தாத வர்; அழிவற்றவர்; உயிர்களது அறிவுக்கு அறிவாகி நிற்ப வர்; சலனம் அற்றவர்; ஆனந்தமே வடிவானவர்; மாறு பட்ட உணர்வினரால் சென்று அடைய முடியாதவர்; தம்மை வழிபடுவோர்க்குச் சென்றடையும் முத்தி நிலையாய் உள்ளவர். அனுவுள் அனுவாகவும், பெரியனவற்றுள் பெரிதாகவும் விளங்குபவர். அறிவால் தெளிந்த பெரியோர் அவரைச் “சிவம்” என வழங்குவர்.

சிற்றறிவை உடைய உயிர்கள் கடவுளை எப்படிப்பட்ட வர் என்று அறிந்து வழிபடற்பொருட்டு, அவருக்கு எட்டுக் குணங்கள் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை, தம் வயத்தராதல், தூய உடம்பினராதல், இயற்கை உணர்வினராதல், முற்றும் உணர்ந்தவராதல், இயல்பாகவேபாசங்களினின்றும் நீங்கியவராதல், பேரருள் உடையவராதல், முடிவில் ஆற்றல் உடையவராதல், வரம்பில் இன்பமுடையவராதல் என்பனவாம். (இவற்றை எல்லாம் சத். சித், ஆனந்தம் எனும் மூன்றனுள் அடக்கி உண்மை, அறிவு. இன்பம் எனும் பொருட்பட “சுத்தானந்தம்” என்றங் கூறுவர்.)

சிவனுடன் அவரது வல்லமையாகிய பராகக்தி வேறு பாடின்றி இருக்கின்றார்கள். அவள் இச்சை, ஞானம், கிரியை எனும் மூன்று திறங்களாக விரிவாள். சிவன், திருவருளாகிய அச்சக்திகளுடன் சேர்ந்து ஐந்தொழில்களைச் செய்கின்றார். ஐந்தொழில் பஞ்சகிருத்தியம் என்றாஞ் சொல்லப்படும். அவை; படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பனவாம். (இவற்றைச் சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திழோபவம், அநுக்கிரகம் என்றாஞ் சொல்வார்கள்.)

பரமசிவன் ஜந்தொழில்களைச் செய்ய எடுக்குங் திருமேனிகள் அருவம், உருவம், அருவுருவம் என்பன, இவற்றை முறையே நிட்களாம், சகளாம், நிட்களாககளாம் என்றுங் கூறுவர். சிவபெருமான் அருவத் திருமேனி உடைய பொழுது சிவன் எனவும், உருவத் திருமேனியை உடைய பொழுது மகேசரன் எனவும், அருவுருவத் திருமேனியை உடைய பொழுது சதாசிவன் எனவும் பெயர் பெறுவர். பெரியோர் ஜந்தொழிலையும் பரமசிவனது திருவிளையாட்டு என்று கூறுவர். அவன் உயிர்களைப் பிறப்பாகிய துள்பக்கடலினின்றும் மீட்பதற்கு அருள்புரிவதாகவுங் கூறுவர்.

(சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்குப் போகம், யோகம், முத்தி முதலியவற்றை உதவவும், வினைகளை நீக்கவுன்சந்திரசேகரர் முதலிய இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களை எடுத்துள்ளார். அன்றியும் விநாயகர், வைரவர், வீரபத்திரர், சுப்பிரமணியர் என்றும் மூர்த்தங்களையுங் கொண்டருளியுள்ளார். இம்மூர்த்தங்களுக்குஞ்சிவபெருமானுக்கும்பேதமில்லையாம். கடவுள் நம்மிடம் அளவில்லாத அன்பு உடையவராக இருக்கின்றார். நமக்கு வேண்டிய யாவற்றையுந் தாமாகவே தந்தருஞ்சுவார். நாம் அவரை நினைந்து, துதித்து, வாழ்த்தி வணங்க வேண்டும்.

சிவலிங்கம் :

சிவபெருமான் புறத்தே சிவலிங்கம் முதலிய திருமேனிகளிலே ஆதாரமாக நின்று, ஆன்மாக்கள் செய்யும் வழி பாட்டை ஏற்றருளுகின்றார். இலிங்கம் என்ற சொல்லுக்கு “அடையாளம்-குறி” என்பது பொருள். பிரபஞ்சம் இலிங்கத் திட்டத்தே ஒடுங்கி விரிகின்றது. சிவலிங்கங் சதாசிவ வடிவத் தைக் குறிக்கும். இதனால் மக்கள் கடவுள்உருவமாயும், அருவமாயும் இருக்கின்றார் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம். சிவன் ஒருவனே பரமாத்மா, அதனால் அவனுக்கே சிவலிங்கம் உரியதெல்லச் சிவாகமங் கூறும்.

சிவலிங்கம், படைத்தல், முதலிய ஜந்தொழிலைச் சித்திரிக்கின்றது. ஆகமங்களில் இலிங்க வேறுபாடுகள், பூசைக்கு ஏற்ற இலிங்கங்கள், சிவலிங்க பிரதிட்டை முதலியன விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. சிவலிங்கம், பரார்த்தலிங்கம். இட்டலிங்கம் என இருவகைப்படும். [பரார்த்தலிங்கம், சிவபெருமான் சங்காரகாலம்வரை வெளிப்பட்டு நின்று ஆன மாக்களுக்கு அனுக்கிரகிக்கப்பெறும் இலிங்கமாம்.] இது சயம்புலிங்கம் முதலாகப் பலவகைப்படும். [இட்டலிங்க மாவது ஆசாரியார் விசேடத்தேச செய்து சீடனீப்பார்த்து “நீ உள்ளவும் இவரைக் கைவிடாது நான்தோறும் பூசி” என்று கொடுப்ப “அவ்விதமே செய்வேன்” என்று உறுதி யிரைத்துச் சீடன் வாங்கிப் பூசிக்கும் இலிங்கமாம்.] இதுவும் வாணலிங்கம் முதலாகப் பலவகைப்படும். சிவலிங்கம் சோதிக்கொழுந்து வடிவமாய் உள்ளது. சோதி என்பது ஜானைசோதியாம். அதாவது, உயிர்களது பாசங்களை எரிக்கும் ஞான நெருப்பாம். எனவே, சிவலிங்கப் பெருமானை வணங்குவோர் தம்மை அந்தஞ்ஞானசோதியிடம் ஒப்படைத்து விட்டால், அது அவர்களுடைய பாசங்களை எரித்துப் பரிசுத்தர் ஆக்கிவிடும். திருமூலர் சிவலிங்கத்தைப் பிரணவருபம் என்பர். பிரணவம் ஞான வடிவமாகும்.

இற்றை நாள் ஆராய்ச்சியாளர், ஆதியில் சோதி வடிவினான குரியன் வணக்கமே உலகில் நிலை பெற்றிருந்த தென்றும், அவனைத் தூண் வடிவத்தில் வைத்து வணங்கினர் என்றும், அத்தோற்றத்துடன் சிவலிங்கத்திற்குத் தொடர் புண்டு என்று கருத இடம் உண்டென்றுங் கூறுவர்.

உமாதேவியார் :

உமாதேவியார் சிவபெருமானுடைய திருவருட் சக்தி யாவார். சத்தியாவது நெருப்புஞ் குடும்போல் சிவத்துடன் வேறுபாடு இன்றி உள்ள வல்லமையாகும்.

[திருவருட்சக்தி யெனப்படும் பாராக்தியில் இருந்து ஆதி சக்தி தோன்றும். ஆதிசக்தியைத் திரோதான் சக்தி என்றுங் கூறுவர். ஆதிசத்தியில் இருந்து இச்சா சக்தி, ஞானசத்தி,

கிரியா சக்திகள் தோன்றும். இச்சாசக்தி ஆளமாக்கனுக்கு அருள் செய்யும். கிரியா சத்தியில் இருந்து ஐநநி, ஆரணி, குரோதயித்திரி என்னுஞ் சக்திகள் தோன்றும், இவை முத்தொழில்களையுஞ் செய்யும். ஞானசக்தி ஞானத்தைக் கொடுக்கும், சிவசத்தி ஒன்றே தொழில் வேறுபாட்டால் இங்ஙனம் பல பெயர்களைப் பெற்று நிற்கின்றது. நமது தாயார் நம்மை அன்புடன் காப்பதுபோல் சிவசத்தியாகிய உமாதேவியார் நம்மை எல்லாம் அன்பினால் காத்தருஞ்சின் ஞர். உலகிற்கு அருள் புரிதற்காக உமாதேவியார் பல அவதாரங்களை எடுத்ததாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன.

முன்னெருகால் உமாதேவியார் தக்கனுக்கு மகளாகப் பிறந்து வளர்ந்தார். உரிய காலத்தில் தக்கன் சிவபெருமானுக்கு மனஞ்செய்து கொடுத்தான். தக்கன் சிவனை இங்குந்தான். அதனாலே உமாதேவியார் தக்கனது யாகத்தை அழிக்கவேண்டுமென்று வேண்டினார். சிவபெருமான் வீரபத்திரரைத் தோற்றுவித்துத் தக்கனது யாகத்தை அழிப்பித்தார்.

இமயமலை அரசன் செய்த தவத்தினால் உமாதேவியார் அவனுக்கு மகளாய் அவதரித்தார். தவஞ்செய்து சிவபெருமானை அடைந்தார்.

மலையத்துவச பாண்டியனுக்கு அவன் செய்த தவப் பயனாய் உமாதேவியார் மகளானார். மனிமுடி கவித்து அரசாண்டார். மதுரையில் சிவபிரானால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார்.

உமாதேவியார் உயிர்களை உய்விப்பதற்காகக் காமாட்சி, சிவகாமி, விசாலாட்சி முதலிய திருப்பெயர்களைத் தாங்கி அருள் செய்கின்றார். நாம் அவரை வணங்கி உய்தல் வேண்டும்.

விநாயகர் :

விநாயகக் கடவுளைச் சிவபெருமானுடைய முத்திருக்குமாரர் என்று வேதாகமங்கள் கூறும். விநாயகக்கடவுளின் திருமுகம் யானைமுகம் போன்றிருக்கின்றது. அது பிரணவ வடிவத்தைக் குறிக்கின்றது. பிரணவஞ் சுத்த ஞானமாகும். ஆகவே, விநாயகக் கடவுள் சுத்த ஞானத்தையே வடிவமாக உடையவர் எனப் பொருள்படும். சிவபெருமானும் ஞானமே வடிவமாக உடையவர். எனவே இருவருக்கும் வேறுபாடு இல்லையாகும். இவருக்குவிக்கிணேசுரர் விநாயகர், கணபதி, சியேட்டராசர் முதலிய திருப்பெயர்கள் உண்டு. மக்கள் ஞானத்தைப் பெறுவதற்காக அவரை வணங்குகின்றனர். மக்கள் ஏத்தொழிலில் செய்யப் புகினும் முதலில் விநாயகரை வழிபடுவர்.

இவரைப் பற்றிப் புராணங்களில் பல கதைகள் கூறப்படுகின்றன. களிறும் பிடியுமாக எழுதியிருந்த ஒவியத்தில் இறைவன் இறைவியுடைய திருக்கணகள்பட, அங்கிருந்து விநாயகர் யானை முகத்துடன் தோன்றினார் என்பர். தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது இவரை வணங்காது தொடங்கியதால், அவர்கள் மத்தாகக் கொண்ட மந்திரமலையைக் கடவினுள் தாழ்த்தினார் என்றும், பின் தேவர்கள் வேண்ட உதவி புரிந்தார் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. பொய்ச்சாட்சி சொல்லிய குற்றத்தினால் குருட்டுப் பாம்பாகக் காபம் பெற்ற விட்டுனு, இவர் அருளால் சாபம் நீங்கப் பெற்றார். விநாயகரது பஞ்ச கிருத்தியநடனத்தைக் கண்டு சிரித்த சந்திரனுக்கு இவர் சாபம் நல்கினார் என்பர். கயமுகாசரளைக் கொண்டு தேவர்களுக்கு நன்மை செய்தார். பெருச்சாளி வடிவங்கொண்ட கயமுகாசரனைத் தமது வாகன

மாகக் கொண்டருளினார். சிவபெருமான் தன் இரு பிள்ளைகளுள் உலகத்தை வலம்செய்து முதலில் வருபவருக்கு ஒரு மாங்கனி அளிப்பதாகக்கூற, இறைவன் அவ்வாது ஞால மில்லையாகையால், இறைவனே உலகம் எனக் கண்டு இறைவன் இறைவி திருவருவங்களை வலம்வந்து வணங்கி மாங்கனியைப் பெற்றார்களினார். அதைதியரது கமண்டலத்திலிருந்த நீரைக் காகமாகச் சென்று காவிரியாகப் பாயச் செய்தவரும் இவரே. நாம் இவரை அன்புடன் வணங்கி நல்லருள் பெற்று உய்தல் வேண்டும்.

குப்பிரமணியர் :

குப்பிரமணியக் கடவுளே சிவபிரானது இளைய திருக்குமாரர் என்று போற்றப்படுபவர். அவருக்கு முருகன், கந்தன், கடம்பன், கார்த்திகேயன் முதலிய பல திருப்பெயர்கள் உண்டு. சிவபெருமானுடைய ஆறு திருமுகங்களில் நின்றும் ஆறு பொறிகள் தோன்றிச் சரவணத் பொய்கையைக் கேர்ந்து ஆறுமுகங்களையுடைய வடிவம் ஒன்று ஆயது. உமாதேவியார் குழந்தையை எடுத்துத் திருவருள் வடிவினினும், பரஞானமுடையதுமாகிய தமது முலையின் பாலை ஊட்டி அருளினார்.

முருகக்கடவுளுக்குச் சரவணபவன் என்னும் ஒரு திருப்பெயரும் உண்டு. இதில் பிரணவமுந் திருவைந்து ஏழுத்துஞ் சேர்ந்தருக்கின்றன. இதனை “ஆறெழுத்தடக்கிய அருமறைக் கேள்வி” என நக்கிரீர் கூறுவர். சிவனுக்கும் முருகனுக்கும் வேறுபாடு இல்லையாம் நோரதர் வேள்வியில் தோன்றிய ஆட்டுக் கடாவை அடக்கி வாகனமாக்கிக் கொண்டு விளையாடியவர் இவராவர். தேவர்கள் சூரதூதியர்களால் பெரிதும் இன்னல் உற்றபோது, தேவர் துயர்தீர்க்கவேகவியுகவரதனுகிய கந்தன் தோன்றினான்; வேற்படையை இவருக்கு உமாதேவியார் அளித்தார் எனக் கூறுவர்.

முருகன் தனது வேலாயுதத்தால் சூரைப் பின்து தேவர் குறையினைத்தீர்த்தருளினார். பிளக்கப்பட்ட சூரனது இரு கூறுகளுள் ஒன்று மயிலாகவும், மற்றது சேவலாகவும் மாறினார். முருகப்பெருமான் கருணை கூர்ந்து மயிலில் வர்களை மாகவும், சேவலைக் கொடியாகவும் ஏற்றுக்கொண்டார்.

வள்ளிநாயகியார், தெய்வநாயகியார் ஆகிய இருவரும் முருகக் கடவுளின் சக்திகள் என்று சொல்லப்படுவார். வேலாயுதத்தையும் சக்தியாகச் சூறுவார். இவற்றை முறையே இச்சாகக்கி, கிரியாசக்கி, ஞானசக்கியெனப் பெரியோர் கூறுவார். முன்பு ஒருகால் பிரமதேவர் முருகக் கடவுளைச் சிறுபிள்ளை என எண்ணி வணங்காது சென்ற போது, முருகக் கடவுள் அவரைப் பிரணவத்தின் பொருள் யாதென விளவினார். பிரமன் அறியாது திஙக்கவே, அவரை இச்சிறையில் இட்டார்: சிவபிரான் விரும்பியபடி பின்னர் அவரை விடுதலை செய்தார். அகத்திய முனி வருக்குத் தமிழ் கற்பித்தவரும் முருகக் கடவுளே முருகக் கடவுளைத் தமிழ்க் கடவுள் என்றும் பெரியோர் கூறுவார்.

தென் நாடும், தமிழ் மொழியும் ஏற்றம் அடைய வேண்டிப் பாளைடியர் குடியிலும், மதுரை வணிகர் குடியிலுந் தோன்றி நாடாள்ளும். தமிழ் ஆராய்ந்தும் அருள்செய்தவர் இக்கடவுள். சம்பந்தப் பெருமானுக அவதரித்தவரும் இவரே என்பாரும் உளர்.

முருகக் கடவுள் தன்னை வழிபடுவார்க்குச் சிறப்பும், மெய்ஞ்ஞானமும், வீடுபேறும் அளிப்பார்க்

இலக்குமி :

விட்டுனு காத்தற கடவுள்; புள்ளிய விசேடத்தால் சிவனுடைய அதிகாரத்தை அவர் ஏவல் வழிப் பெற்றவர். விட்டுனுவின் சக்தி இலக்குமி என்று பெயர் பெறுவாள். அவள் திருமாலின் மார்பகத்தில் வீற்றிருக்கின்றாள்.

இவள், அடியார்கள் தன்னை வணங்கி இட்ட சித்திகளைப் பெறும் பொருட்டு, பொன்னிறம் உடையவளாய், இடக்கையில் வில்வில்வம் பழுத்தினையும், வலக்கையில் தாமரையினையும் தாங்கி, அபயவரத கரங்களுடன் இருபுறத்திலும் யானைகள் நின்று பொற்கலசத்தால் கங்கை நீரைக் கொண்டு அடிடேகம் செய்ய இருக்கின்றாள் என்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

இலக்குமி தன்னை அன்புடன் பணிபவர்களுக்குத் தனம் முதலியன அளிப்பதால் தனலக்குமி, தானியலக்குமி, வீரலக்குமி முதலியபெயர்களைப் பெறுவாள். இவள் தன்யோகபலத்தால் பலவுருவமடைந்து, சுவர்க்கத்தில் சுவர்க்க இலக்குமியாகவும், அரசர்களிடத்தில் இராசலக்குமியாகவும், இல்லத்தில் கிருகலக்குமியாகவும், மங்கலப் பொருள்களில் மங்கள சூபினியாகவும், சூரிய சந்திரரிடத்தில் சோபைருபினியாகவும் விளங்குகின்றாள். இவளைத் தேவர்கள் யாவரும் வணங்கித் துதிப்பார்கள்.

கிருமுறை துருவாசர் இந்திரனது செல்வங்களைல்லாங் கெட்டழியும்படி சாபமிட, இவள் தேவர்கள் இடத்தி விருந்தும் நீங்கி வைகுண்டம் அடைந்தாளாம். மீண்டும் தேவர்கள் செல்வம் பெறுதற்கு விழைந்து பாற்கடலைக் கடைந்தபோது, பாற்கடலில் பிறந்தாள் என்றும் பிரமணவர்த்த புராணங்களும், இவளுக்கு “ரஷை” “சஞ்சலை” முதலிய பெயர்களும் உண்டு.

ஒரு கற்பத்தில் கண்ணுவ முனிவரின் சாபத்தால் மானிட வடிவங் கொண்டு வனத்தில் தவம் புரிந்து திருமாலை இவள் அடைந்ததாகவும் நூல்கள் கூறுகின்றன.

இவள் தக்கயாகத்தில் பிச்சாடன மூர்த்தியிடம் விட இனுவிள் உயிர்ப்பிச்சை வேண்டிப் பெற்றவளாவாள். பைரவமூர்த்தி பிரமன் சிரத்தைக் கிள்ளியபோது, அவர் கையைவிட்டு நீங்காதிருந்த கபாலத்தில் பிச்சையிட்டு அதனை நீங்கிச் செய்தவரும் இவளேயாம்.

இலக்குமி தேவியே சிதை, உருக்குமணி, வேதவதி, ஆண்டாள் முதலிய அவதாரங்களை எடுத்து உலகோருக்கு அருள் புரிந்துள்ளாள். நாம் இலக்குமிதேவிவைப் பத்தி சிரத்தையுடன் வழிபட்டால் சகல செல்வங்களும் ஈக்கடும்.

சரசுவதி :

பிரமன் படைத்தற கடவுள், புண்ணிய விசேஷத்தால், சிவனுடைய அதிகாரத்தை அவர் ஏவல் வழிப் பெற்றவள். பிரமதேவனின் சத்தி சரசுவதி என்று பெயர் பெறுவாள். அவள் பிரமதேவன் நாவில் வீற்றிருக்கின்றாள். சரசுவதி சகல கலைகளுக்குந் தெய்வமாக இருக்கிறாள்.

சரசுவதி அடியவர்கள் தன்னை வணங்கி, இட்ட சித்தி களைப் பெறும் பொருட்டு வெள்ளீர் நிறம் உடையவளாய்க் கைகளில் செய்மாலை, புத்தகம், வீணை தாங்கி, வெள்ளீக் கலையணிந்து இருக்கின்றாள் என்று நூல்கள் கூறும். அன்றி, பிரம வித்தையை முகம் என்றும், நான்கு வேதங்களைக் கரங்கள் என்றும், எண் எழுத்து ஆகிய இரண்டினையும் கண்கள் என்றும், சங்கித சாகித்தியங்களைத் தனங்கள் என்றும், புராண இதிகாசங்களைப் பாதங்களென்றும், ஓங்காரத்தையாழ் என்றுங் கூறி, கலை அவளின் வடிவம் என்றும் பெரியோர் விளக்குவர்.

ஒரு காலத்தில் பிரமதேவன் சரசுவதியைவிட்டு யாகஞ் செய்தான். சரசுவதி சினங்கொண்டு நதி உருவாகி யாகத்தை அழித்தாள். பிரமதேவனுடைய சாபத்தினால் இவள் நாற் பத்தெட்டுப் புலவர்களாக மானுட வடிவந் தாங்கி, சங்கப் பலகை ஏறிச் சிவபெருமானை வணங்கிப் பேறு பெற்றாள் என்றும் ஒரு வரஸாறு உண்டு. சரசுவதி பிரமனுடைய யாக கலசத்துள் தோன்றினாள் என்றும் கூறுவர். சரசுவதியின் சாபத்தினாலே புலத்திய முனிவர் அரக்கரானார். இவள் இட்ட சாபத்தின் காரணமாகவே பிரமதேவனின் சிரத்தைச் சிவபெருமானின் திருக்குமார மூர்த்தத்தில் தோன்றிய பைரவக் கடவுள் கிள்ளினார் என்றும் கூறுவர்.

சரத் காலத்தில் பூசிக்கப்படுவதால் “சாரதை” என்றும், பாரத தேசத்தில் நதியாகப் பிறந்ததால் “பாரதி” என்றும், பிரமன் பத்தினியாதலால் “பிராம்மி” என்றும், வாக்குகளுக்குத் தேவியாதலால் “வாணி” என்றும், அக்கினியைப் போலப் பாவத்தைக் கொளுத்தி யாவரும் காண மந்திரங்கள் நிறம் பெற்றிருத்தலால் “சரஸ்வதி” என்றும் இத்தேவி அழைக்கப்படுகின்றாள்.

இவள் தன் அடியார்களுக்காகப் பல்வேறு வடிவங்களைத் தாங்கி, அவ்வப்போது திருவருள் செய்துள்ளாள். நாம் சரசுவதியைப் பச்தி சிரத்தையுடன் வழிபட்டால், சகல களில் ஞானங்களும் கைகூடும்.

5. திருக்கோயில் வழியாடு

அ. திருக்கோயிலுக்குச் செல்லும் முறை

திருக்கோயிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசினஞ்சு செய்யக் கருதுவோர், முறைப்படி நீராடித் தோய்த்து உலர்ந்த ஆடைகள் இரண்டு (உடையும் மேலாடையும்) அஞ்சிலே தரித்து, அனுட்டானமுஞ் செபழும் முடித்துக்கொண்டு கொயிலுக்குப் போதல் வேண்டும். தீட்சை பெருதவர்க்கு அனுட்டானமுஞ் செபழுமில்லையாதலால், ஏனைய ஆசாரங்களுடன் விழுதியணிந்து கொண்டு போதல் வேண்டும்.

போகும் போது வெறுங்கையுடன் போகலாகாது. ஒரு பாத் திரத்திலே (தட்டம் போன்றது) தேங்காய், பழம், பாக்கு, வெற்றிலை முதலியன் வைத்து, அரைக்குக் கீழ்ப்படாமற கையிற் கொண்டு செல்லல் வேண்டும் சிவபெருமானையுஞ் சிவாக்கினியையும் (யாகம்-ஓமத்தி) ஆசாரியாரையுஞ் சேவிக் கச் செல்லும் போது வெறுங்கையுடன் போகாது, தம்மாலே கொடுத்தற்கு இயன்ற பதார் தத்ததை அவர் முன்னிலையில் வைத்து வணங்குதலே தகுதி பொருளில்லாதவர் பத்திர புட்பங்கள் கொடுத்து வணங்குதல் வேண்டும். அதுவும் இயலாதவர், சந்நிதியில் உள்ள குப்பை முதலியவற்றைப் போக்கி வணங்கல் வேண்டும்.

ஆசாரமில்லாமலும், கால் கழுவாமலும், சனஞ்சௌகமரண சௌசத்தோடும், பாக்கு வெற்றிலை தின்று கொண்டும், சிரசிலே வேட்டி கட்டிக்கொண்டும், போர் ததுக் கொண்டும், சட்டையிட்டுக்கொண்டும், தோளிலே உத்தரீய மிட்டுக்கொண்டும், பாதரட்சையிட்டுக் கொண்டும் கோயிலுக்குள்ளே செல்லலாகாது.

ஆ. திருக்கோயிலில் வழிபடும் முறை

திருக்கோயிலுக்குச் சமீபித்தவுடனே தூல விங்கமாகிய கோபுரத்தை வணங்கி, இரண்டு கைகளையும் சிரசிலே குவித்துக்கொண்டு, உள்ளே புகுந்து, பத்திரவிங்கமாகிய பலிபீடத்துக்கு இப்பால் வணக்கங் செய்தல் வேண்டும். ஆடவர் அட்டாங்க வணக்கமும், பெண்கள் பஞ்சாங்க வணக்கமுஞ் செய்தல் தக்கது. திரயாங்க வணக்கம் இருபாலார்க்கும் பொதுவாக உரியது.

வணக்கம் 3, 5, 7, 9, 12 தரங்களுள் (தடவைகளுள்) இயன்ற அளவு செய்யலாம். ஒருதரம் இருதரம் செய்தல் குற்றம், வணக்கம் செய்யும்போது, மேற்கேயாயினுந் தெற்கேயாயினும் கால் நீட்டல் வேண்டும். கிழக்கேயாவது வடக்கேயாவது கால் நீட்டலாகாது. ஆதவால் கிழச்கு, நோக்கிய சந்நிதியிலே பலிபீடத்துக்கு இப்பால் அக்கினி திசை (தென்கிழக்கு) முலையீலும், தெற்கு அல்லது மேற்கு

நோக்கிய சந்திதிகளில் பலிபீடத்துக்கு நிருதி திசை (தெள் மேற்கு) மூலையிலும், *வடக்கு நோக்கிய சந்திதியில் பலிபீடத்துக்கு வாயுதிசை (வடமேற்கே) மூலையிலுஞ் சிரசை வைத்து, மார்பு பூழியிலே படும்படி அட்டாங்க வணக்கம் அல்லது பஞ்சாங்க வணக்கஞ் செய்யத் தக்கது.

அட்டாங்க வணக்கமாவது தலை, கையிரண்டு, செவி, யிரண்டு, மோவாய், புயங்கள் இரண்டு என்னும் எட்டு அவயவமும் நிலத்திலே பொருந்தும்படி வணங்குதலாம், பஞ்சாங்க வணக்கமாவது தலை, கையிரண்டு, முழங்கால்கள் இரண்டு என்னும் ஐந்து அவயவங்களும் நிலத்திலே பொருந்தும்படி வணங்குதலாம். (அட்ட+அங்கம்—அட்டாங்கம்—எட்டு அவயவங்கள்) (பஞ்ச+அங்கம்—பஞ்சாங்கம், ஐந்து அவயவங்கள்) திரயாங்க வணக்கமாவது இரண்டு கைகளையுஞ் சிரசின்மேற் குவித்து வணங்குதலாம்.

(சிரசினால் மாத்திரம் வணங்குவது “ஏகாங்க வணக்கம்” எனவும், சிரசின்மேல் வலக்காசத்தைக் குவித்து வணங்குவது “துவயாங்க வணக்கம்” எனவும்படும்.)

பலிபீடத்திற்கு இப்பால் வணங்கியான் எழுந்து ஆம்பிட்டு, சிவபெருமானைச் சிந்தித்த வணணமாக, மூர்ப்புஞ்சாட்சர மந்திரத்தைச் செயித்துக் கொண்டாயினும், “சிவ

“பகல் 15-நாளிகை (12மணி) யாகிய உச்சிவேளைக்குப் பின் அஸ்தமனத்துக்கு முன் தரிசிக்கச் சென்றால், மேற்கே சூரியன் இருப்பதானால்} காலை நீட்டத்தகாது. ஆகையால் அட்டாங்க பஞ்சாங்க வணக்கஞ் செய்யாமல், நின்றபடி இரண்டு கைகளையும் குவித்து உச்சியின்மேல் வைத்துக் கொண்டு வணங்குதலாகிய திரயாங்க வணக்கமே செய்து தரிசனம் செய்தல் வேண்டும். சூரிய சிரகணம், மாத சங்குராந்தி (மாதப் பிறப்பு) புண்ணிய காலங்கள் பிறப்பகலில் நேரும் பொழுது ஆலயதரிசனம் பிறப்பகலில் செய்ய நேரிடும் என அறிக்.

சிவ' என்று உச்சரித்துக்கொண்டாயினும், இரு கைகளையும் மார்புக்கு நேராகக் குவித்துக் கும்பிட்டுக்கொண்டு பிரதட்சினம் [வலமாகச் சற்றி வருதல்] செய்தல் வேண்டும். வலஞ் செய்யங்கால் பூரண கருப்பவதியானவள் என்னென்ற நிறைந்த குடத்தைத் தலையின்மேற் சுமந்து கொண்டு காலில் விலங்கு பூட்டப்பட்டவளாய் நடப்பதுபோல, செந்துக்கள் வருந்துமே என்று இரங்கி, பூமியைப் பார்த்துக் கொண்டு அதிகம் மெல்லமாக நடந்து செல்லல் வேண்டும். ஒடி வலம் வருதல் குற்றமாகும்.

உலகபோகங்களை விரும்பினவர்கள் வலமாகவும், மோட்சத்தை விரும்பினவர்கள் இடமாகவும், போகம் மோட்சம் இரண்டையும் விரும்பினவர்கள் வலமும் இடமும் ஆகவும் பிரதட்சினஞ் செய்தல் முறையாகும்.*

சிவபெருமானை 3, 5, 7, 9, 15, 21 தரங்களுள் இயன்ற அளவு பிரதட்சினஞ் செய்தல் தகும். விநாயகரை ஒரு தரமும், சூரியனை இரண்டு தரமும், பார்வதி தேவி யையும் விட்டுணுவையும் நான்கு தரமும் பிரதட்சினஞ் செய்தல் தகும்.

பிரதட்சினஞ் செய்யும் பிரகாரத்திலே (ஆவரணத்திலே) தூபியின் நிழலேனுங் கொடிமரத்தின் நிழலேனும் இருந்தால், அதனை மிதியாமற் செல்லுதல் வேண்டும் அஃது இயலாதபோது, அந்நிழலில் மூன்று கூறுகள் தலைப்பக்கத்திலே நீக்கி, எஞ்சிய ஏணைய இரண்டு கூறுகளுள் இடத்திலே செல்லல் வேண்டும். ஆனால், சுவாமி உற்சவங்கொண்டருளுங்காலத்திலே சுவாமியுடன் செல்லும்போது அந்நிழலிருப்பினும் அவ்வாறு நீக்காது செல்லலாம். அபிடேகை காலத்திலே உட்பிரகாரத்திலே பிரதட்சினம், வணக்கம், தோத்திரம், செபம் முதலானவை செய்தல் ஆகாவாம்.

*பிரமசாரிகள் வலமாகவும், கிரகஸ்தரும் வானப்பிரஸ்தரும் வலம் இடம் ஆகிய இரு முறையினாலும், சந்தியாசிகள் இடமாகவும் பிரதட்சினஞ் செய்யக்கடவர். பிரதட்சினஞ் செய்யும் பிராகாரத்தில் உள்ள பலிபீடத்தையும் இடபத்தையும் ஸேர்த்துப் பிரதட்சினஞ் செய்தல் வேண்டும்.

இவ்வாறு பிரதட்சினஞ் செய்து சந்நிதானத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்து கும்பிட்டுத் துவாரபாலகரை வணங்கி பின்பு கணநாயகராகிய திருநந்திகேவரரை வணங்கித் துதித்து, “பகவானே அடியேன் உள்ளே புகுந்து சிவபெருமானைத் தரிசித்துப் பயன்பெறும் பொருட்டு அனுமதி செய்தருளும்” என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு உள்ளே போதல் வேண்டும்.

முதலில் விநாயகரைத் தரிசித்து மனத்திலே தியானி தது தெற்றியிலே மும்முறை குட்டி, வலக்காதை இடக்கையினாலும் இடக்காதை வலக்கையினாலும் பிடித்துக் கொண்டு மூன்று முறை தாழ்ந்தெழுந்து தோத்திரஞ் செய்தல் வேண்டும்.

பின் அஞ்சலியுடன் கும்பிட்டுக்கொண்டு சிவலிங்கப் பெருமான் சந்நிதியை அடைந்து தரிசித்து, மனத்திலே தியானித்து, சிரசிலும், மார்பிலும் அஞ்சலி செய்து பத்தியுடன் தேவாரம் முதலிய அருட்பாக்களால் தோத்திரஞ் செய்தல் வேண்டும். அதன்மேல் அருச்சனை செய்வித்து இயன்ற தட்சினை கொடுத்துப் பின்பு உமாதேவியார், நடேசர், தட்சினைமூர்த்தி சுப்பிரமணியர் முதலிய மூர்த்திகளையுஞ் சமய குரவர் களையுந் தரிசித்து வணங்கித் துதித்தல் வேண்டும்.

பாரவதி தேவிவார் கோயில் தனியே இருப்பின், அங்கே சென்று முறைப்படி வணக்கம் பிரதட்சினம், தோத்திரங்கள் செய்து வணங்குதல் வேண்டும்.

இறுதியாக அர்ச்சகரிடம் விபூதி வரங்கித் தரித்துக் கொண்டு, பிரதட்சினஞ் செய்து சண்டேகரர் சந்நிதியை அடைந்து வணங்கித் துதித்து மும்முறை கைதட்டிச் சிவதீரிசனபலனைத் தரும்படிவேண்டி, நந்தி தேவரரை அடைந்து, கும்பிட்டுப் பலிபீடத்துக்கு இப்பால் வணக்கஞ் செய்து எழுந்து, வடக்கு நோக்கி இருந்து சிவபெருமானைத் தியானித்துப் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை இயன்ற அளவு செய்திது எழுந்து வீட்டுக்குச் செல்லுதல் வேண்டும். தரிசனஞ் செய்து திரும்பும்போது சிவபெருமானுக்கும் இடப் தேவருக்கும் புறங்காட்டாது திரும்புதல் வேண்டும்.

6 சரியை வழிபாடு

அ. பூந்தோட்டத் தொண்டு :

சரியை வழிபாட்டிற்கு உரியவைகளிலே, திருப்பூந்தோட்டத் தொண்டும் ஒன்றாகும். திருக்கோவிலில் நாள்தோறும் நடைபெறும் பூசைக்கு வேண்டிய பூக்களைத் தூயமுறையிலே நாள்தோறும் பறித்தற்கும், தொடுத்தற்கும் பூந்தோட்டந் திருக்கோயிலுக்குப் பக்கத்திலே இருத்தல் பயன் தருவதாகும்.

பூந்தோட்டத்தை எத்தனைய இடத்திலே வைத்தல் வேண்டும், அங்கு வளர்க்கவேண்டிய பூச்செடி கொடிகள் எல்ல, எவ்வாறு பூக்களை எடுக்கவேண்டும் என்னும் இவை களைப் பற்றி சிவாகமங்களிலே விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பூந்தோட்டத்திற்குரிய இடம் திருக்கோயிலை அடுத்துள்ள தூய நிலமாக இருத்தல் வேண்டும். எவ்வளைக்குற்றமும் இருத்தலாகாது. பசுக் கூட்டங் கட்டப் பெற்றுத் தூய்மைப்படுத்துதல் நன்று. நன்கு உழுது பண்படுத்தல் வேண்டும். நாற்புறமும் உயர்ந்த மதில் கட்டவேண்டும்.

பூந்தோட்டத்தில் உண்டாக்குவதற்குரியவை :

மரங்கள்:— வில்வம், பாதிரி, பன்னீர், கொன்றை, மந்தாஸர, சன்பகம், குருந்து, மகிழ், புன்னை, கடம்பு, ஆத்தி, வன்னி, நெல்லி, பலாச, கோங்கு.

செடிகள்:— அலரி, நந்தியாவர்த்தம், செம்பரத்தை, துளசி, செவ்வந்தி, மருக்கொழுந்து, திருநீற்றுப்பச்சை, தருப்பை.

கொடிகள்:— மல்லிகை, முல்லை, இருவாட்சி, பிச்சி, அறஞு.

நீரில் வளர்வன:— தாமரை, செங்களுநீர்.

இவைகளின் பூக்கள் முறையே கோட்டுப்பூ, நிலப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ எனப்படும்.

பூந்தோட்டத்தில் செய்யத்தகாத குற்றங்கள் :

கோயிற் பூந்தோட்டத்துள் ஆசாரமற்றோர், புறச் சமயிகள் ஆகியோரை அனுமதித்தலாகாது. எச்சில், அழக்குப் பொருள்கள் முதலியவற்றை அங்கு இடலாகாது. அங்குள்ள பூக்களை மனத்தலாகாது. கடவுட்பூசைக்கேயன்றி வேறு தேவைகளுக்கு எடுத்தலாகாது.

பூக்களை எடுக்கும் முறை:— சமய திட்சையும், தூய ஆசாரமுங் கடவுட்பத்தியும் உள்ளவரே பூ எடுத்தற்குத் தகுந்தவராவர். குரிய உதயத்திற்கு முன் நீராடித் தோய்த் துலர்ந்த ஆடையைத் தரித்து. திருப்பூங் கூடையையுந் தண்டையும் எடுத்துக்கொண்டு திருவைந்தெழுத்தை உச்சரித்த வண்ணம் பூந்தோட்டத்திற் சென்று தண்டினால் வளைத்து, விரல்களினாற் பூக்களை எடுத்துக் கூடையுள் இட வேண்டும். கூடையையுந் தண்டையும் எப்போதும் அரை அளவுக்கு மேல் உயர்த்தி வைத்திருத்தல் வேண்டும். சில வற்றின் பத்திரங்களும் பூசைக்குரியன. வாடிய பூவும், நிலத்தில் விழுந்த பூவும், பழுதற்ற பூவும் எடுத்தலாகாது. பூ எடுக்கும்போது கைகளினால் உடலையேனும், உடையையேனும் தீண்டலாகாது. பேசுதல், சிரித்தல், கடவுட் சிந்தனை இல்லாதிருத்தல் என்பனவும் ஆகாவாம்.

விநாயகருக்குத் துளசியும், சிவபெருமானுக்குத் தாழும் பூவும், உமாதேவியாருக்கு அறுகும் வில்லவும், வைரவருக்கு நந்தியாவர்த்தமும், குரியனுக்கு வில்லவும், திருமாலுக்கு அட்சதையும் ஆகாவாம்.

பூ எடுத்த பின் கூடையிலுள்ள பூக்களைப் பத்திரங்களினால் மூடிக் கால் கழுவிக் கோயிலில் உயர்ந்த இடத்தில் வைத்தல் வேண்டும்.

அலரிமுன்று நாட்களுக்கும், தாமரை ஒரு சிழமைக்கும், வில்வம் ஆறு மாதத்திற்கும். துளசி ஒரு வருடத்திற்கும் வைத்திருந்து பூசைக்கு உபயோகிக்கலாம்.

பெரியபுராணத்திற் கூறப்படும் முருகநாயனார். கணநாத நாயனார், சிவகாமியாண்டார் ஆகியோர் இத்தொண்டினைச் செய்து வீடுபேறு பெற்றவர்களோயாம்.

ஆ. திருக்கோயிலைச் சுத்தம் செய்தல்:

திருக்கோவிலைச் சுத்தம் செய்தலுக்கு சரியை வழிபாட்டுக்கு உரியவைகளுள் ஒன்றாகும்; இதற்குத் திருவலகிடுதல் எனவும் பெயர்.

நாள்தோறும் குரியன் உதிக்கமுன் நீராடித் தோய்த்து வர்ந்த ஆடையைத் தரித்து, சிவசிந்தையுடன் திருக்கோயிலுட் சென்று இத்தொண்டைச் செய்தல் வேண்டும். மண்டபம், உள்ளீதி, புறவீதி ஆகியவைகளை நன்கு கூட்டிச் சுத்தமாக்க வேண்டும். கூட்டும்போது சிற்றுயிர்களுக்கு ஊறு விளைத்தலாகாது. குப்பைகளாகிய தூர்த்தே அதற்குரிய ஒரிடத்தில் இட வேண்டும்.

மண்டபங்களின் நிலத்தைத் தூய பக்களின் சாணத் தினால் மெழுகுதல் வேண்டும். நாள்தோறுமேனுங்கிழமைக்கு இரு முறையேனும், ஒருமுறையேனும் இதனைச் செய்யலாம். மேல் கீழ் தள்ளிச் சாணத்தை எடுத்தல் வேண்டும். சுத்த நீரிற் கரைத்தல் வேண்டும். அடையல்களை அகற்ற வேண்டும். நோயுள்ள பகவின் சாணம், அசுத்தமான இடத்தில் உள்ள சாணம் என்பன ஆகாவாம். சிமெந்து இட்ட, அன்றேல் கல்பதித்த நிலமாயின், நாள்தோறும் சுத்தமான நீரினாற் கழுவலாம். வீதி நிலங்களுக்கு நாள்தோறும் சுத்த நீரைத் தெளித்துவிட வேண்டும்.

திருவீதியில் முளைத்த புல்லைச் செதுக்குதல், மதில்கோபுரம் என்பவற்றில் முளைத்த செடிகளை வேரோடு அகற்றல், கோவில் மண்டபத்திலும், உள்ளீதியிலும், புற வீதியிலும்

உள்ள எச்சில், மலம், அழுகிய பொருள் முதலியவற்றை அகற்றல், அகற்றியவைகளைத் தூரத்தில் அவைக்குரிய இடங்களில் இடல், கோவில் வீதிகள் அசுத்தமஸ்தயாமற பாதுகாத்தல், கோயிற் கிணறு,- குளம் முதலிய நீர் நிலை களைச் சுத்தமாக வைத்திருத்தல் என்பனவுந் திருவல கிடலுடன் செய்தற்குரிய தொண்டுகளாகும்.

இத்தொண்டுகள் செய்யும்போது பேசுதலுஞ் சிரித்த வுஞ் சிவசிந்தை இல்லாமையும் ஆகாவாம்.

சமய குரவர்களுள் ஒருவராகிய திருநாவுக்கரசு நாயனாகும், திலகவதியாருந் திருக்கோயில்களிலே திருவலகிடல், புல் பூண்டுகளை அகற்றல் முதலிய திருத்தொண்டுகளைத் தம் பணியாகக் கொண்டவராவர். இத்தொண்டுகளைப் பற்றித் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தாம் அருளிய தேவாரத்திற் குறிப் பிட்டுள்ளார், அப்பாடல்:—

நீலபெறுமா றெள்ளுதியேல் நெஞ்சே நீவா
நித்தலும்எம் பிரானுடைய கோவில் புக்கும்
புலரவதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாஸீ புளைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாறுக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
சங்கரா கயபோற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுண்ணகேரி செஞ்சுடையெம் ஆதி யென்றும்
ஆசுநா என்றென்றே அலறு நிலைலே.

(திருவாரூர்த் திருத்தாண்டகம்)

இ. திருவிளக்கேற்றுதல்:

சரியை வழிபட்டுத் தொண்டுகளுள் திருவிளக்கேற்றுதலும் ஒன்றுகும். இதற்கு விளக்குத்தகழியும், திரியும் நெய்யும் வேண்டும்.

தாமரைநூல், வெள்ளொருக்குநூல், பருத்திநூல் ஆகிய வற்றுலே திரியை அமைக்கலாம். பருத்தி நூலிலும் வெள்ளொருக்கு, தாமரைநீள்பவற்றின் நூல்கள் உத்தமமானவை.

இந்நால்களின் இருபத்தொன்று, பதினாறு, பதினாலு, ஏழு என்னும் இழைகளைக்கொண்டு கற்புரப்பொடி சேர்த்துத் திரிகளை ஆக்கல் வேண்டும்.

திருவிளக்கிடுதற்குரிய நெய் வகைகள் :

பசுநெய், ஏருமைநெய், வெள் எள்ளின்நெய், மரவிதைகளின் நெய் என்பன. இவைகளுள் பசுநெய்யும் எள்நெய்யும் சிறந்தனவாகும். கபிலீப் பசுவின் நெய் உத்தமத்தில் உத்தமம். ஏனைய பசுக்களின் நெய் உத்தமத்தில் மத்திமம். வெள் எள்நெய் மத்திமத்தில் மத்திமம். ஏனைய எள் நெய் மத்திமத்தில் அதமம். மரவிதைகளின் நெய் அதமத்தில் அதமம்.

திருவிளக்குகளின் வகைகள் :

சட்டவிளக்கு, விடிவிளக்கு, மாவிளக்கு முதலியன். சட்டவிளக்கும், விடிவிளக்கும் நாள்தோறும் இடுதற்குரியன். மாவிளக்கு விசேட தினங்களில் இடப்படும். செஞ்சம்பா அரிசி மாவினாலே அகல்செய்து, பசுநெய்யுந் தாமரைநாலும் இட்டுக் கடவுளை வழிபடுவதாம்.

நீராடித் தோய்த்துலர்ந்த உடையணிந்து, திருவைந் தெழுத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு, தூய சிந்தையுடன் திருவிளக்கிடுதல் வேண்டும். திருவிளக்கிடுவோர் சமய தீட்சை பெற்றவராயுஞ், சமய ஆசாரம் உள்ளவராயும் இருத்தல் வேண்டும். இத்தொண்டைச் செய்யும்போது கணத்தல் சிரித்தல் கடவுட் சிந்தனை இன்மை ஆகியன இருத்தலாகாது.

நமிநந்தியடிகள், கணம்புல்லநாயனார், கலியநாயனார் ஆகியோர் திருவிளக்கிடுந் திருத்தொண்டைச் செய்து விடு பேறு பெற்றவராவர்.

7. திருக்கோயிற் கிரியைகள்

“உயிர்கள் இவ்வுலகில் நல்வாழ்வு பெறவும், இவ்வுலக வாழ்வின்பின் நற்பேறையதவுந் தக்கதாய் மந்திரங்களோடு இணைந்து செய்யப்படும் நற்செய்கைகள் கிரியைகள்” எனப் படும். அக்கிரியைகள் ஆன்மார் த்தக்கிரியைகள், பரார் த்தக்கிரியைகள் என இருவகைப்படும்.

 ஒருவர் தமது ஈடேற்றங் கருதிச் செய்யுங் கிரியைகள், ஆன்மார் த்தக்கிரியைகள் எனவும் பிறரது நன்மை கருதிச் செய்வன பரார் த்தக்கிரியைகளெனவுங் கூறப்படும்.

 திருக்கோயிலில் நடைபெறுங் கிரியைகள் பரார் த்தக்கிரியைகளாம். பரார் த்தக்கிரியைகளும், நித்தியக்கிரியைகள், நெயித்தியக்கிரியைகள் என இருவகைப்படும்.)

(அ) நித்தியக் கிரியைகள் :

 திருக்கோயிலில் நாள்தோறும் நிகழ்வன நித்தியக் கிரியைகள் எனப்படும் அவை பூசை எனவும்படும். அபிடேகம், அலங்காரம், நிவேதனம், தீபாராதனை, அருச்சனை, தோத்திரம், வாழ்த்து என்பன பூசையின் அங்கங்களாம்.

இப்பூசை, கோயில்களின் வசதியையும், விடுமுறையையும் அநுசரித்துத் தினமும் பலமுறை நிகழும். திருச்செந்தூர் முதலிய சில வசதி நிறைந்த கோயில்களிற் பன்னிரு காலப் பூசையும், பல பெருங்கோயில்களில் ஆறுகாலப் பூசையும், வசதி குறைந்த சில கோயில்களில் மூன்று காலப் பூசையும் நடைபெற்று வருகின்றன.

திருவனந்தர் பூசை, காலைசந்திப்பூசை, உச்சிக்காலப் பூசை, சாயங்காலப்பூசை. இரண்டாங்காலப்பூசை, அர்த்தயாமப் பூசை என்பன ஆறுகாலப் பூசைகளாம்.

குரியன் உதிக்க மூன்றேழமுக்கால் நாழிகையின் மூன்திருவனந்தற்பூசையும், குரியன் உதித்த பின் ஏழார நாழி ணக்குள் காலைசந்திப்பூசையும், நடுஷ்பகவில் உச்சிக்காலப்

பூசையும், சூரியன் மறைவதற்கு மூன்றே முக்கால் நாழி கைக்கு முன் சாயங்காலப் பூசையும், சாயங்காலப் பூசை யிலிருந்து மூன்றே முக்கால் நாழிகையில் இரண்டாங் காலப் பூசையும், இரண்டாங்காலப் பூசையிலிருந்து மூன்றே முக்கால் நாழிகைக்குள் அர்த்தயாமப் பூசையும் நிகழும்.

பூசையின் அங்கங்களுள், அபிடேகமாவது:- என்னென்பால் முதலியவற்றாலும், நன்னீராலும், இறைவன் திருவருவை நீராட்டுதல்; அலங்காரமாவது:- பட்டாடை, மலர் மாலை, ஆபரணம் முதலியவற்றால் திருமேனியை அலங்கரித்தல்; நிவேதனமாவது:- அன்னம், பலகாரவகை பழவகை தாம்பூலம் என்பவற்றைச் சமர்ப்பித்தல்; தீபாராதனையாவது:- இறைவனது திருமுனினிலையிலே தீபங்களைப்பிரணவ வடிவமாகச் சுற்றிக் காட்டுதல்; அருச்சனையாவது:- இறைவனது குணவியல்புகள், அருட்செயல்கள் முதலியவற்றை விளக்குஞ் சிறப்புத் திருநாமங்களை ஒவ்வொன்றாக ஒதிப்பத் திருப்புட்பங்கள் இறைவன் திருவடியிலே சாத்துதல்; தோத் திரமாவது:- வேதமந்திரங்களாலும், திருமுறைகளினாலும் இறைவனைத் துதித்தல்; வாழ்த்தாவது:- பூசையிலே குறைபாடுகள் நேர்ந்திருந்தால், அவை நீக்க வேண்டுமெனவும், கோயில் நிருவாகிகள், பணியாளர், ஊரவர் உலகத்தவர் யாவரும் நல்வாழ்வு பெறவேண்டுமெனவும் வாழ்த்துதல்.

(ஆ) நெயித்தியக் கிரியைகள்:

✓ நெயித்தியக் கிரியைகளில் உண்டாகின்ற குற்றங் குறைகளை நீக்குவது காரணமாகச் செய்யப்படுவன் நெயித்தியக்கிரியைகள். (நிமித்தம் — காரணம்; நெயித்தியம் — காரணங்கொண்டு நிகழ்வது) இவை விசேட தினங்களில் விசேடமான முறையில் நிகழ்வதால், விசேட கிரியைகள் எனவும் வழங்கும்.)

நெயித்தியக் கிரியைகள் பலவகைப்படும். அவற்றுள், சோமவார பூசை, சுக்கிரவார பூசை, முதலியன வாரத்துக்கு ஒருமுறை நிகழ்வன; பிரதோச பூசை முதலியன:— இருவாரத்துக்கு ஒரு முறை நிகழ்வன; சதுர்த்தி கந்தசஸ்தி முதலியன மாதமொருமுறை நிகழ்வன; விதாயக சதுர்த்தி, கந்த

சட்டி, நவராத்திரி, சிவராத்திரி, மார்கழித் திருவெம்பாலை முதலியளவும், மகோற்சவமென்னுந் திருவிழாவும் வருட மொருமுறை நிகழ்வன; கும்பாபிடேகம் மகோதயம் முதலியன பல வருடங்களுக்கொருமுறை நிகழ்வன.

இவற்றுள் மிகச் சிறந்ததுமகோற்சவம். [மகா-உற்சவம் உற்சவம்-திருவிழா] இது திருவிழா நடைபெறும் நாட்களின் எண்ணிக்கை காரணமாகவும், திருவிழாவில் நடைபெறுங் கிரியைகள் காரணமாகவும் பலவகைப்பட்டும். கிரியைகள் காரணமாக நடைபெறுவனவற்றுள், கொடியேற்றந் தொடங்கித் தீர்த்தம் முடியவுள்ள மகோற்சவம் பெரும் பான்னமயான பெருங்கோயில்களில் நடைபெறுகின்றன.

இம்மகோற்சவக் கிரியைகள் ஈசவசித்தாந்த உண்மை கணை விளக்குவன ஆகும் (கொடியேற்றத் திருவிழா முப் பொருளியல்பையும், முத்தியடையும் இயல்பையும், உணர்த்தும் மேலும், அத்திருவிழா படைத்தலையும், வாகனத் திருவிழாக்கள் காத்தலையும், தேர்த்திருவிழா அழித்தலையும் உணர்த்துமென ஆகமங்கள் கூறும்)

அபிடேகப் பொருள்கள்:

என்னெய், அரிசிமா, மஞ்சள்மா, பஞ்சகவ்வியம், பஞ்சாமிர் தம், பாஸ், கயிர், நெய், தேங், கருப்பஞ்சாறு, பழ வகைச்சாறு, இளநீர், அன்னம், வெந்நீர், விழுதி, குங்குமம், சந்தனம், பன்னீர், கும்பநீர், புண்ணிய தீர்த்தம்.

நிவேதனப் பொருள்கள்:

ஆசாரமுள்ள பரிசாரகராற் தூய முறையிலே திருக் கோயிலின் மடைப்பள்ளியிற் பக்குவம் செய்யப்பெற்ற சுத்த அன்னம், சர்க்கரையன்னம், பாயாச அன்னம், பயற் றன்னம், எள் அன்னம் ஆகியவைகளும். கறிவகைகளும், பட்சண வளைகளும், பழவகைகளும், நெய், தயிர், தேங் காய், தாம்பூலம் ஆகியவைகளுமாம்.

**தீபாரதனைக்குரிய தீப வகைகளும்,
உபசரணைப் பொருள்களும்:**

பஞ்சமுக தீபம், ஒற்றைத் தீபம், அடுக்குத் தீபம், கும்ப தீபம், பஞ்ச ஆராத்தி ஆகியவைகளும், கண்ணுடி, குடை, கொடி, ஆலவட்டம், சாமரை, விசிறி, ஆகியவைகளுமாம்.

(நித்திய பூசையில் அபிடேகம் படைத்தலையும், மாலை ஆபரணத்தினாற் செய்யப்படும் அலங்காரங் காத்தலையும், தூபம் அழித்தலையும், கற்பூர தீபம் மறைத்தலையும், அடுக்குத் தீபம் அருளஸையுங் குறிக்கும். தீபாராதனை நிகழும் போது சுவாமி தரிசனங் செய்வது பெரும் பேரூரும். கோவிலிற் தீப ஓளி காண்பிக்கும்போது, மூலத்தானத்தில் மறைந்திருந்த இறைவனின் திருவுருவந் தெளிவாகக் காட்சி தருகிறது. கூனுசாரியாரது மந்திர உபதேசத்தினால், உள்ளத்தில் எமது அஞ்ஞானத்தால் மறைந்திருக்கும் இறைவனைத் தெளிவாகக் காட்சி தருதலே இது குறிக்கிறது.)

திருவிழாவின் ஈற்றில், அதனை நன்கு நிறைவேற்றிய குருவை உபசரித்து வழிபட்டு, அவர் அருணைப் பெறுதல் முக்கியமாகும்.

(நித்தியம், நெமித்தியம் ஆகிய இருவகைக் கிரியைகளும் பலன் கருதிச் செய்யப்படுமானால், அவை காமியக் கிரியைகள் எனப்படும். இவ்விருவகைப் பூசைகளுட் பலவும், பலவகைத் திருவிழாக்களும், உருத்திராபிடேகம், சங்காபிடேகம், இலட்சார்ச்சனை, சகல்ரந்மார்ச்சனை என்பனவுங்காமியக் கிரியைகளே.)

**திருவிழாக்களின்போது செய்யத்தகாத
குற்றங்கள்:**

திருவிழாப் பூசையைக் காலங்கடத்துதல், பயபத்தியற்ற முறையிலே நடந்துகொள்ளுதல், தேவையற்றவேடிக்கைகள் நடந்துகள்-பாட்டுக்கள்-அலங்காரங்கள் முதலியன நிகழ்த்

தல், வேண்டத்தகாத ஆடையளி களுடன் திருக்கோயிலுக்குச் செல்லுதல், மண்டபங்களையும் வீதிகளையும் விளையாட்டிற்கும் பொழுதபோக்கிற்கும் உரிய இடமாக்குதல், திருக்கோவிலையும், அங்கு நடைபெறும் கிரியைகளையும் குறைவாக மதித்தல் என்பனவும் இவை போன்ற பிறவுமாம்.

திருக்கோயிற் கிரியைகள் பற்றிய உண்மைகளைச் சைவசமயிகள் யாவரும் தப்பாது அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.

— ★ —

8. பகு (ஆண்மா)

ஆண்மா, பகு, ஆவி, என்பன உயிரைக் குறித்து நிற்கும் சொற்கள். ஆண்மா மும்மலங்களினாலே பந்திக்கப்பட்டிருத்தலால், அது பகு எனப்பட்டது.

ஆண்மாக்கள் என்றும் உள்ளன; என்னிறந்தன. ஆணவ இருளில் அழுந்திக் கிடப்பன; இறைவனது அருளால் நல்விளை தீவிணைகளுக்கு ஏற்பஷ்டல்களைப் பெறுவன; போகங்களை அனுபவிக்கும் வழியில் புண்ணிய பாவங்களைப் புரிந்து கூவர்க்க நரகங்களிலே செல்லும் இயல்பின; ஆணவ மலம் பரிபாகம் அடையும் காலத்தில், குரு அருளாலே அறிவில் விளங்கும் ஞானப்பிரகாசத்தினால் மல மறைப்பை நீக்கிச் சிவனது திருவடியை அடையுந் தன்மையுடையன.

ஆண்மாவையும் உடம்பையும் ஒன்றென அறிவிலார் மயங்குவர். ஆண்மா வேறு, உடம்பு வேறு. ஆண்மா உடம் பினை விரும்பி எடுப்பதும் இல்லை; உடம்பு ஆண்மாவை விரும்பி எடுப்பதுமில்லை.

ஆன்மாவிலே தீய குணங்களை உண்டாகச் செய்வது ஆணவம். ஆன்மாவை ஆணவத்தில் இருந்து விடுவித்து, அதன் மயக்கத்தைத் தீர்ப்பதற்காகவே கடவுள் ஆன்மாவிற் குச் சரீரத்தைக் கொடுத்தருளுகின்றார். ஆன்மா தூல, சூக்கும் தேகங்களில் நின்றுகொண்டு தன் முயற்சிகளைச் செய்யும்.

ஆன்மாக்கள் தாம் புரிந்த நல்விளை திவினைகளுக்கு ஈடாக நால்வகைத் தோற்றுத்தையும், ஏழுவகைப்பிறப்பையும், எண்பத்து நான்கு நாரூயிரம் யோனி பேதத்தையும் அடைந்து பிறந்து இறந்து உழலும். நால்வகைத் தோற்றங்களாவன: - அண்டசம், கவேதசம், உற்பிச்சம், சராயுசம் என்பவைகளாம். அண்டசம், முட்டையிற்றேன்றுவன். கவேதசம், வேர்வையிற்றேன்றுவன். உற்பிச்சம், வித்து வேர்கிழங்கு முதலியவைகளை மேற்பிளந்து தோன்றுவன். சராயுசம், கருப்பையிற்றேன்றுவன். ஏழுவகைப் பிறப்புக்களாவன: - தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன், நீர்வாழ்வன், தாவரம் என்பனவாம்.

ஆன்மாக்களில் விஞ்ஞானகலர், பிரளையாகலர், சகலர் என மூன்று வகையுண்டு. விஞ்ஞானகலர் ஆணவ மலம் ஒன்றேயுடையவர், பிரளையாகலர் ஆணவம், கன்மம் இரண்டும் உடையவர். சகலர் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களையுமுடையவர். மனிதர்களும், தேவர்களும், மிருகம், பட்சி முதலிய இயங்கியற் பொருள்களும், புல், பூண்டு முதலிய நிலையியற் பொருள்களுஞ் சகலர்களாம்.

ஆன்மாக்கள் இளைப்பாறும்பொருட்டுச் சிவபெருமான் டலகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு காலத்தில் அழிப்பார். அதைச் சர்வசங்கார காலமென்பர். சர்வசங்கார காலத்தில் ஆன்மாக்கள் ஆணவத்தோடுமட்டும் இருக்கும். இதைக் கேவல நிலையென்பர். மும்மலங்களோடு கூடியிருக்கும் நிலையைச் சகலத்திலையென்பர். மலங்களினின்றும் நீங்கிச் சுத்தமாக இருக்கும் நிலையைச் சுத்தநிலையென்பர்.

9. பாசம்

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்றும் பாசம் எனப்படும். இவை, ஆன்மா இறைவனை உணர்ந்து பேரின் பம் பெறுவதற்குத் தடையாய், அவ்வாண்மாவைப் பந்தித்து நிற்பதாற் பாசம் எனப்பட்டன.

அ. ஆணவம்

ஆணவம் என்பதன் பொருள் ஆன்மாவை அனுத்தன்மை செய்வது என்பதாம். அனுத்தன்மை செய்தலா வது, சிற்றறிவுஞ் சிறு செயலும் உடையதாக்குதலாம். ஆணவம் ஆன்மாக்களுக்குப் பொய்ப்பிரபஞ்சத்தை மெய்ப் பொருள் என்று அறிவித்து நிற்றலால், அவை விணைகளை இயற்றி, பிறவியுள் ஆக்கப்பட்டுத் துன்புறுகின்றன. “நான் பெரியவன், நான் எனது நன்மைகளைக் கவனிக்கவேண்டும்” என்று என்னுகின்ற அகந்தையும், “இஃது எனது பொருள் இஃது எனது உரிமை” என்று என்னுகின்ற மமன்தையும் ஆணவத்தின் பிரிவுகளாம். இவற்றை “யானெனதென்னும் செருக்கு” என்று வள்ளுவர் கூறுவர்.

ஆணவம், ஒன்றுய்த் தத்தம் பரிபாக காலத்தில் நீங்கும் எண்ணிறந்த சக்திகளை உடையதாய், பேரிருளாய் நின்று அஞ்ஞானத்தை விணோயிக்கும், இஃது ஆன்மாக்க ஜோடு அநாதியே செம்பிற் களிம்பு போலவும், நெல்லில் உமிபோலவும் கலந்து சகசமாய் நிற்கும். அதனாலே இதனைச் சகசமலம் என்றுங் கூறுவர். ஆணவம் அழிவற்றது. இதுவே எல்லா ஆணர்த்தங்களுக்குங் காரணமான மூலமலம். ஆன-

மாக்களின் அறிவு தொழில் முழுவதையும் விளங்க ஒட்டாது தடுத்து நிற்பது இதுவே. ஆன்மா திருவருளை அறிந்து உய்யா வண்ணம் தடுப்பதுடன், ஆன்மாவுடன் சேர்ந்து நின்று அதன் அறிவு, இச்சை, செயல்களையும் மறைக்கின்றது. ஆன வத்தின் குணங்கள், காமம், வெகுளி, மயக்கம் ஆகிய மூன்று மாம். அன்றி மோகம், மதம், இராகம், கவலை, தாபம், சோஷம், விசித்திரம், என ஏழு என்றும்; கற்பம், விசுற்பம், குரோதம், மோகம், கொலை, அஞர், மதம், நகை என எட்டு என்றும் கூறப்படுவதுமுண்டு. இந்த ஆணவத்தை நாம் கடவுளுடைய திருவருளாலே வெல்லுதல் வேண்டும். கடவுளுடைய திருவருளைப் பெறுதற்குத் தகுதி அற்றவர்கள் ஆணவத்திற்கு அடிமைப்படவேண்டி நேரிடும். ஆணவம் முயற்சி செய்யும் போது மனத்திலே தீய எண்ணங்கள் தீய செயல்கள் உண்டாகும். எனவே நாம் தீய எண்ணங்களை கடவுள் வழிபாட்டினாலும், நல்லோர் சேர்க்கையினாலும் நல்ல நூல்களைப் படிப்பதினாலும் வலிகுன்றச் செய்து, இயலும் வழியெல்லாம் நல்ல செயல்களைச் செய்து, அரிய மானிடப் பிறவியைப் பயனுடையதாகச் செய்தல் வேண்டும்.

(ஆ) மாயை

உலகப் பொருள்களில் தோற்ற ஒடுக்கங்கட்கு நிலைக் களாயை, முதற் காரணமாய் விளங்குஞ் சக்தி—ஆற்றல்—மாயை என்று சொல்லப்படும். இது சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை, பிரகிருதி மாயை என முத்திறப்படும். பிரகிருதி மாயை அசுத்த மாயையின் காரியமாய்த் துன்பம் விளைத்த வின் “அசுத்தம்” என்றும். அசுத்த மாயைஇன்பமே அன்றித் துன்பத்தோடு கலப்பது பற்றிச் “சுத்த அசுத்தம்” என்றும், சுத்த மாயை இன்பம் பயப்பதற்கு ஏதுவாய் அமைதுவின் “சுத்தம்” என்றும் வழங்கும்) பெரும்பாலும் காரணகாரிய

வகையினாலும், பொருள் வகையினாலும், மாயை ஒட்டு
என்று கொள்வதே சித்தாந்த முடிபாம். மா என்பது ஒடுங்
குதல்; யா என்பது வருதல்; ஆகையால் எல்லாக் காரியங்
களுந் தன்பால் வந்து ஒடுங்குதற்குந் தன்னில் நின்று
தோன்றுதற்குங் காரணமாய் நின்றது மாயை எனப்படும்.

i. சுத்த மாயை

(இது மாமாயை, குடிலை, குண்டலினி, விந்து முதலிய
பெயர்களாலும் வழங்கும். மல கண்மங்களோடு கலவாது
✓ சுத்தமாய் இருத்தலின் “சுத்தமாயை” எனப்படும். இதி
விருந்து சொல் வடிவம், பொருள் வடிவமாகிய இருவகைப்
பிரபஞ்சங்கள் தோன்றும்.)

பரமசிவனது சுத்தியின் தொழிற்பாட்டால் சுத்தமாயை
யில் நாதந் தோன்றும். நாதத்திலிருந்து விந்து தோன்றும்;
விந்திலிருந்து சதாக்கியம் தோன்றும்; சதாக்கியத்தில்
மகேசரங் தோன்றும்; மகேசரத்தில் சுத்த வித்தை
தோன்றும். சிவம் இவற்றை இடமாகக் கொண்டு சிவம்,
சக்தி, சதாசிவம், மகேசரன், சுத்த வித்தை எனப் பெயர்
பெற்று நிற்கும். சிவம் — சிவன்; சக்தி — அருள்; நாதம் —
ஒலி; விந்து — வித்து; சதாசிவம் — அருட்சிவம்; மகேசரருஞ்
சுத்த வித்தையும் இறைவனது உருவத் திருமேனிக்குரிய
இடங்கள்.

இத்தத்துவங்கள் அன்றி, சாந்தியதை, சாந்தி,
வித்தை, பிரதிட்டை, நிவர்த்தி என்னும் ஐந்து கலைகளும்
புவனங்களும் தோன்றும். கலை, தத்துவம், புவனம் மூன்றும்
பொருட் பிரபஞ்சம் எனப்படும். சாந்தியதை — அமைதி
மேற் கலை; சாந்தி — அமைதிக்கலை; வித்தை — புலக் கலை;
பிரதிட்டை பதிவுக் கலை; நிவர்த்தி — நீத்தற் கலை.

வீந்துவில் இருந்து குக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை,
வைகரி என்னும் நான்கு வாக்குச்சாந்த தோன்றும். குக்
குமை—மூலம்; பைசந்தி — பிண்டம்; மத்திமை — இடை;

வைகரி-விரி; அன்றி என்பத்தொரு மந்திரங்களுந் தோன்றும். வாக்குக்களால் எழுத்துக்கள் தோன்றும். வண்ணம்-எழுத்து, பதம், மந்திரம் என்னும் மூன்றாஞ் சொற் பிரபஞ்சம் என்பதும். சொல்லும் பொருளும் வடிவான இந்த ஆற்கௌயும் ‘அத்துவா’ என்று வழங்குதல் சித்தாந்த மரபு. அத்துவா-வழி. அஃதாவது ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மம் ஏறுதற்கும். பரகதி அடைதற்கும் காரணமான வழியாகும். சுத்த மாயையில் ஐந்து தத்துவங்கள் உண்டு. சுத்த மாயையிலுள்ள ஐந்து கலைகள் எல்லாத் தத்துவங்களிலும் வியாபித்திருக்கும்.

ii. அசுத்த மாயை

இஃது அதோமாயை, மாயை, மோகினி என்னும் பெயர்களால் வழங்கும். மல கன்மங்களோடு கலந்து அசுத்தப்பட்டுதலால், ‘அசுத்தமாயை’ என்பதும். இது நித்திய மாய், ஒன்றூய் தலை முதல் நிலம் ஈருகிய அசுத்தப் பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமாய், அவற்றின் வியாபகமாய், வினைக்கும் பற்றுக்கோடாய் வினையிற் கட்டுண்ட ஆன்மாக்களை மயக்குவதாய், அருவமாய் நிற்கும். அசுத்த மாயையில் இருந்து காலம், நியதி, கலையும்; கலையிலிருந்து வித்தையும், வித்தையிலிருந்து அராகமுந் தோன்றும். நியதி - ஊழ் எனவாம். காலம் எல்லாக் காரிய நிகழ்ச்சியையும் வரையறைப்படுத்துவது; நியதி-வினை செய்தானுக்கு அதன் பயனைச் சென்றடைதற்கேதுவாகி உள்ளது; கலை ஆணவ மறைப்பாற் குளியம் போகக் கிடந்த உயிர்கட்டு, ஆணவமல்த்தைச் சிறிது நீக்கி; அதன் கிரியா சக்தியை விளக்குவது. மலத்தைக் கலைப்பதாற் கலை எனப் பெயர்பெற்றது. வித்தை - உயிர்களின் அறிவாற்றலை விளக்குவது. அராகம்-அவா. அஃதாவது பொதுவான விருப்பம். இவை “அசுத்தப் பிரபஞ்சம்” என்று கூறப்படும். ஆறு தத்துவங்கள் அசுத்த வாயையில் உண்டு.

iii. பிரகிருதி மாயை

அனுபவ பூர்வமாய் நின்ற வத்துவப் பிரபஞ்சங்கட்டு கெல்லாம் இது மூலகாரணமாதல் பற்றி மூலப்பகுதி என்றும், பிரகிருதி மாயை என்றும் பிரதானமென்றும், மான் என்றும், அவ்வியத்தம் என்றும் வழங்கப்படும்.

மூலப் பிரகிருதியில் நின்று குணத்துவமும், அதில் இருந்து புத்தியும், அப்புத்தியில் அகங்காரமுந் தோன்றும். குணம் முன்று. அவையாவன:-சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் என்பன. இவை சுக்க மோகங்கட்கு ஏதுவாய்தள்ளன. சாத்துவிக்க குணம் மிகுந்தும் பிற இரண்டுங்குறைந்தும் உள்ளது புத்தி தத்துவம். இராசதம் மிக்கு ஏலையன குறைந்த இடத்தே அகங்காரம் தோன்றும். அகங்காரம் ‘யான் இது செய்வேன்’ என்று துவிதற்கேது வாய் உள்ளது. அகங்காரம் தைசத அகங்காரம், வைகாரிக அகங்காரம், பூதாதி அகங்காரம் என மூவகைப்படும்.

தைசத அகங்காரத்தில் இருந்து சாத்துவிக் குண சம்பந்தமான மஸமும், செவி முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் தோன்றும். ஞானேந்திரியங்களாவன: செவி, துளக்கு, கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் ஐந்துமாம்.

வைகாரி அகங்காரத்தில் இராசத குண சம்பந்தமான வாக்கு முதலாய கன்மேந்திரியம் ஐந்துங் தோன்றும். கன்மேந்திரியங்களாவன: வாக்கு, பாதம், பானி, பாயு, உபத்தம் என்னும் ஐந்துமாம்.

பூதாதி அகங்காரத்தில் இருந்து தாமத குண சம்பந்தயான தன் மாத்திரைகள் ஐந்துங் தோன்றும். தன் மாத்திரைகளாவன: - சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம் என்னும் ஐந்துமாம்.

சத்தத்திலிருந்து ஆகாயமும், தரிசத்திலிருந்து வாயு வும், உருவத்திலிருந்து தேயுவும், இரசத்திலிருந்து அப்பு வும், ஈந்தத்திலிருந்து பிருதிவியுந் தோன்றும்.

ஆகாயம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களுக்கும் முறையே சதாசிவன், மகேசவரன், உருத்திரன், விட்டுணு, பிரமா ஆகிய ஐவரும் அதிதேவதைகளாம். இருபத்தைந்து தத்துவங்கள் பிரகிருதி மாண்யயில் உண்டு.

தத்துவங்கள்

சிவ தத்துவங்கள் :-

நாதம் விந்து, சதாக்கியம், ஈசரம், சுத்த வித்தை, ஆகிய ஐந்தாம்.

வித்தியா தத்துவங்கள் :-

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாண்ய ஆகிய ஏழுமாம்;

(அ) அந்தக்கரணமாவது: மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆகிய நான்குமாம்;

(சித்தத்தை மனத்தோடு சேர்த்து அதற்குப் பதிலாகக் குணத்தை ஒரு தத்துவமாகக் கொள்வதும் உண்டு.)

(ஆ) ஞானேந்திரியமாவது, காது, துவக்கு, கண், நாக்கு, மூக்கு ஆகிய ஐந்துமாம்;

(இ) கனமேந்திரியமாவது, வாய், கால், கை, பாயு, உபத்தம் ஆகிய ஐந்துமாம்;

(ஈ) தன்மாத்திரையாவது, சுத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம் ஆகிய ஐந்துமாம்;

(உ) பூதமாவது: நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய ஐந்துமாம்;

தனு-கரண-புவன-போகம்

தனு என்பது உடம்பு. கரணம் - மன முதலிய கருவி கள். புவனம்-உடம்புக்கு ஆதாரமாகிய உலகங்கள். போகம்-அனுபவிக்கப்படும் பொருள்கள். இத்தனு கரண புவன போகங்களாகிய பிரபஞ்சத்துக்கு முதற் காரணமாகச் சுத்தமாயை. அசுத்த மாயை, பிரகிருதிமாயை மூன்றும் அமைந்துள்ளன. சிவசத்தி துணைக்காரணமாக இருக்கிறது. சிவபெருமான் நிமித்த காரணமாக இருக்கிறார்.

i. தனு

முற்பிறவிகளிலே செய்யப்பட்ட நன்மை தீமைகளுக் கேற்ப உடம்பு கிடைக்கின்றது. தேகம் ஆணவம் முயற்சி செய்வதற்குக் கருவியாக இருக்கிறது. அன்றியுங் திருவருளின் முயற்சிக்கு இடமாக நின்று புண்ணியஞ் செய்யவும், நல்லறிவை விளக்கவுங் கருவியாகவும் இருக்கின்றது.

இரத்தம், தசை, எலும்பு, தோல் முதலியவற்றால் ஆக்கப்பட்ட நமது உடம்பு, தூல சரீரம் என்று சொல் லப்படும். தூல சரீரம் பூதங்களால் ஆக்கப்பட்டது. இதை விட இன்னும் இரு சரீரங்கள் இருக்கின்றன. அவை சூக்கும் சரீரம், காரண சரீரம் என்பனவாம். சூக்கும் சரீரம் தன் மாத்திரை ஜூந்து. அந்தக்கரணம் மூன்று ஆகிய எட்டுஞ் சேர்ந்தமைந்தது. இது உணருதல், நினைத்தல், விரும்புதல் முதலிய உட்செய்கைகளைச் செய்தற்குக் கருவியாய் உள்ளது. காரண சரீரங் கடவுளுடைய திருவருளாலே ஆன்மாவினுடைய அறிவையும், தொழிலையும் விளக்கி ஆனந்தத்துக்குக் காரணமாய் விளங்குவது, சிவதத்துவங்களால் ஆக்கப்பட்டது இதுவாகும்.

தூல சரீரம் அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம் ஏன்னும் இரு பிரிவுகளை உடையது. அன்னமய கோசம் வெளிப்பகுதி, பிராணமய கோசம் அன்னமய கோசத்தை

இருவாறு இயக்குவதாகும் சூக்கும சரீரத்திற்கு மனோய கோசம் என்றும் பெயர் உண்டு காரண சரீரத்தில் விஞ்ஞானமய கோசம், ஆனந்தமயகோசம் என இரு பகுதி கள் உண்டு. விஞ்ஞான மயகோசம் ஞானத்தை அளிப்பது. ஆனந்தமயகோசம் ஆனந்தத்தை அளிப்பது.

இருவன் இறக்குங் காலத்து முதற்கண் அன்னமய கோசமும், அடுத்து பிராணமயகோசமும் அழியும் ஏனைய வை சர்வசங்கார காலத்தில் அல்லது முத்திநிலையில் அழியும், உடம்புக்குத் தனு, சரீரம், புற்கலம் முதலிய பல பெயர் கண்ணடு.

ii. கரணம்

புறக்கரணம், அகக்கரணம் முதலிய கருவிகள் கரணங்களென்று சொல்லப்படும். கரணஞ் சிறப்புக் கருவி. இவை ஆண்மா நல்வினை தீவினைகளைச் செய்வதற்கு ஏதுவாய் இருக்கின்றன. நெருப்பு இருக்கின்றது. அதைக்கொண்டு உணவினைச் சமையல் செய்து உண்ணலாம்; அதனால் பொருள்களை எரித்து அழிக்கவுஞ் செய்யலாம். அதுபோல, அகப்புறக்கருவிகளைக்கொண்டு தீவினைகளைச் செய்யாமல் நல்வினைகளைச் செய்து ஆண்மாக்கள் பாசங்களில் நின்றும் விடுபட வேண்டுமென்பது இறைவனின் திருவருள் நோக்கமாகும்.

iii. புவனம்

உலகத் தொகுதி முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலும் உண்டாகிய அண்டங்களும், அவற்றைச் சார்ந்த புவனங்களுமாம். அது நிலம், கடல், மலை முதலிய அவயவப் பகுப்புக்களை உடையது. அண்டங்களை ஆயிரத்தெட்டென் பர். அந்த அண்டங்களிலே உள்ள புவனங்கள் உருத்திரமூர்த்தி முதலிய அதிபதிகளுக்கு உட்பட்ட சிறப்பிடங்களாம்.

நிவீர்த்தி கலையில் காலாக்கினீ ருத்திரபுவனம் முதல் பத்திரகாளி புவனம் வரையில் 108 உண்டு. பிரதிட்டா கலையில் அமரேசபுவனம் முதல் சிக்ஞடபுவனம் வரையில் 56 உண்டு. வித்தியாகலையில் வாமபுவனம் முதல் அங்குட்ட மாத்திர புவனம் வரையில் 27 உண்டு. சாந்தி கலையில் புவனம் முதல் சதாசிவ புவனம் வரை 18 உண்டு. சாந்திய தீத கலையில் நிவீர்த்தி புவனம் முதல் அநாசிரித புவனம் வரையில் 15 உண்டு. ஆகவே, புவனங்களின் தொகை 224 என்பது பெரியோர்.

காலாக்கினி ருத்திரபுவனத்திற்கு மேல் நரகங்கள் உண்டு. அதற்குமேல் அவற்றிற்கதிபதி வைகும் புவனம் உண்டு. அதற்குமேல் ஏழு பாதாளங்களும், அவற்றின் அதிபதி வைகும் புவனமும் உண்டு. அதற்கு நெடுந்தூரத் தில் பூவுலகுண்டு. பூமிக்கு நடுவில் எண் திணைப்பாலகரும், மும்முர் த்திகளும் இடங்கொண்டுள்ளனர்.

பூவுலகம் ஒன்பது பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டது. பெரும் பிரிவு வருடம் என்று வழங்கப்பெறும். அவற்றுள் சிறந்தது பாரத வருடம், அதுவே கரும் பூமி, ஏஜை போக பூமிகள். பாரத வருடமும் ஒன்பது கண்டங்களைக் கொண்டது.

பூவுலகின்மேல் ஆதித்த மண்டலம் வரையுள்ள பகுதி புவலோகம். அதன் மேல் சுவலோகம், மகலோகம், சனலோகம். தவலோகம், சத்தியலோகம். செங்கண்மால் லோகம், சிவலோகம் முதலியன உண்டு. இவ்வாறு ஒவ்வொர் அண்டங்களிலும் உண்டு.

உயிர்கள் புவனங்களிற் புகுந்து இன்ப துண்பங்களை அனுபவிக்கின்றன.

iv. போகம்

போகம், இன்ப துண்பங்களை அனுபவித்தற்கேதுவாகிய பொருள்களாம். அவை பலவாகும். இவை கண்ம

நுகர்ச்சியின் பொருட்டே கிடைக்கின்றன. சங்கார காலத் தில் தனுகரணத்தின் எல்லாந் தத்தம் நிலை குலைந்து அருவமாய் மாயையுள் ஒடுங்கும்.

(இ) கன்மம்:-

கன்மம் ஆன்மாக்கள் எடுக்கும் உடம்புகளுக்குக் காரணமாய்ப் பலவிதமான போகங்களைத் தரும். இஃது இடையருது ஒடும் நீர்ப்பிரவாகம் போவதைதாடர்ச்சியாய்ப் பல பேதங்களாய், ஆன்மாவை விட்டு நீங்காததாய், மனம் வாக்குக் காயங்களால் செய்யப்படுவதாய் இருக்கும்; அன்றியும் இன்ப துன்பந் தரும் புண்ணிய பாவ வடிவினதாய்ச் சர்வசங்கார காலத்தில் உயிர்கள் மாயையில் ஒடுங்கும் போது அவ்வுயிர்களை விட்டு நீங்காது மாயையில் ஒடுங்கும்.

இக்கன்மம் பிராரத்தம், ஆகாமியம், சஞ்சிதம் என மூன்றாகும். இப்பிறவியில் ஒருவன் முன் செய்த விணையின் பயனை அனுபவிக்கும் போது, அது பிராரத்தம் என்று கூறப்படும். விணையை அனுபவிக்கும் போது, அவன் செய்யும் புதிய விணை ஆகாமியம் என்று கூறப்படும். அனுபவிக்கப்படாமல் எஞ்சி இருக்கும் விணை சஞ்சிதம் என்று கூறப்படும்.

கன்மத்தின் பயன், செய்த முறையில் அன்றி மாறியும் வரும். தெய்வங்காரணமாக வருங் கன்மத்தை ஆதி தெய் வீகம் என்றும், பஞ்ச பூதங்காரணமாக வருங் கன்மத்தை ஆதிபொளதிகம் என்றும், உயிர்களால் வருங்கன்மத்தை ஆதி ஆத்மிகம் என்றும் கூறுவர்.

நல்விணை தீவிணைகள் அனுபவி த்தே முடியவேண்டும். பிராயச் சித்தத்தினாலும், ஞானவழியில் நின்று ஒழுகுவதாலும் அதிகமான பாவங்கள் நீங்கும் என்று சாத்திரங்கள் கூறும்.

தீவிணையின் குணங்களாவன: ஆசை, கோபம், பொருமை, செருக்கு, நிதியீனம் முதலியனவாம். நல்விணையின் குணங்களாவன:- கடவுள் பத்தி, அன்பு, நீதி, உண்மை, பெருமை முதலியனவாம்.

நாம் நல்விணை தீவிணைகளை அறிந்து, ஆணவத்தை வலி குன்றச் செய்து, எம்மை ஈடேற்ற வேண்டும்.

10. திருஞனசம்பந்தமூர்த்தி நாயன் தேவாரம்

தேவாரம்: (பொது)

சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுள் என்று உயிர்கள் அறிந்து வழிபட்டு உய்யுமாறு திருஞனசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் என்னுஞ் சைவசமயகுரவர் மூவரும் அருளிச்செய்த தமிழ் மறை ‘தேவாரம்’ என வழங்கும். இறைவனுக்கு நாரினால் தொடுத்துச் சாத்தும் நறுமலர் மாலைபோல, பத்திமை ஆகிய நாரின்கண் தொடுத்துச் சாத்தப்பட்ட தீந்தமிழ்ச் செஞ்சொல்மாலை இவை ஆதவின் இவற்றிற்கு இப்பெயர் உண்டாயிற்று. (ஆரம்-மாலை) தேவாரம் ஓரிலக்கத்து ஈராயிரம் திருப்பதிகங்களை உடையது என்றும் ஒழிந்தன போக எஞ்சிநிற்பன எழுதாற்றுத் தொண்ணுாற்றேழு திருப்பதிகங்கள் என்றும் ஆன்றேர்க்கூறுவர். ஞானசம்பந்தப்பெருமானும் நாவுக்கரசுப்பெருமானும் சமகாலத்தவர். அது கி. பி. 7 ஆம் நாற்றுண்டின் இடைப்பகுதியாகும். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி என் கி. பி. 9 ஆம் நாற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தவர்.

அபயகுலசேகர சோழ மன்னன் வேண்டுகோளின்படி திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையாரது திருவருள் பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பிகள், சிதம்பரத்தில் பொற் சபை மருங்கில் உள்ள திருவறையிலே தேவாரச் சுவடிகளைக் கண்டெடுத்து, திருஞனசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் தேவாரத்தை மூன்று திருமுறைகளாகவும், திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரத்தை மூன்று திருமுறைகளாகவும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரத்தை ஒரு திருமுறையாகவும் வகுத்து உலகிற்கு உதவி அருளினார்கள், இவ்வேழுதிருமுறைகளும் அடங்கன்முறை என்றுங் கூறப்படும். நம்பியாண்டார் நம்பிகள் காலம் கி. பி. 10 ஆம் நாற்றுண்டாகும்.

1-ஆந் திருமுறை

பண்பழந்தக்க ராகம்

திருத்தோணிபுரம்

1. சிறையாரு மடக்கிளியே இங்கேவா தேநெனுபோல்
முறையாலே உணத்தகுவன் மொய்பவளத் தொடுதூளம்
துறையாகுக் கடல்தோணி புரததீசன் துளங்கும் இளம்
பிறையாளன் திருநாமம் எனக்கொருகால் போயே

பொ-ரை:— அழகிய சிறகினையுடைய கிளியே இங்குவா;
தேனும் பாலுங் கலந்து இனிமை பயக்கும் விதத்தில் உண்
பதற்குத் தருகிறேன். நிறைந்த பவளமும் முத்தும் யிகுந்த
கடற்றுறையினையுடைய திருத்தோணிபுரத்திலே வீற்றிருக்
கின்ற கடவுளாகிய, இளம்பிறைச் சந்திரனை முடியில் சூடிய
சிவபெருமானது அழகிய திருப்பெயரை ஒரு முறை பேசுவா
யாக.

கு-ரை:— மடக்கிளி-இளங்கிளி, முறை-இனிமை பயக்
கும் முறை. மெய்-நெருங்கிய, நிறைந்த. தரளம்-முத்து.
துளங்குதல்-விளங்குதல். நாமம்-பெயர்; புகழுமாம்.

சம்பந்தப் பெருமான் இப்பதிகத்தில் சிவபெருமானைத்
தலைவனுகவும், தம்மைத் தலைவியாகவும் எண்ணிப் பாடுகிறோர். தமது ஆருயிர்த் தலைவனுகிய சிவபெருமானது திருப்
பெயரைக் கூறும்படி கிளியிடம் வேண்டுகிறோர்.

திருத்தோணிபுரம்:— பிரளை காலத்தில் உலகமெல்லாம்
வெள்ளத்தில் மூழ்கிய காலை, பிரணவந் தோணியாக மிதந்
தது. அத்தோணியில் இறைவனும் இறைவியும் வீற்றிருந்தது
இப்பதியிலாகும். அதனால் இப்பெயர் உண்டாயிது. திருத்
தோணிபுரத்துக்குப் பண்ணிரண்டு பெயர்கள் உண்டு. அவை
யாவன:- பிரம்புரம், வேணுபுரம், புகவி, வெங்குரு. தோணி
புரம், பூந்தராய், சிரபுரம், புறவம், சண்பை, காழி, கொச்
சைவயம், கழுமலம் என்பன. சவாமி பெயர்-தோணி அப்
பர். தேவி-திருநிலைநாயகி.

1 ஆந் திருமுறை

பண்டுதினிலிருந்து

திருச்சிராப்பள்ளி

2. நன்றுடையானைத் தீயதில்லானை நந்தரவெள்ளே(று) ஒன்றுடையானை உடையொரு பாக்குடையானைச் சென்றுடையாத திருவுடையானைக் கிராப்பள்ளிக் குள்றுடையானைக் கூறாள்ளனுள்ளங் குளிரும்மே.

பொ-ரை:— நன்மையைச் செய்யும் இயல்பினையுடைய வனை, தீமையைச் செய்யும் இயல்பு இல்லாதவனை, மிகக் கெவண்ணமயுடைய தருமதேவதையாகிய இடபத்தை உடைய வனை, உமாதேவியை ஓப்பற்ற தனது இடப்பாகத்திற் வைத் துக் கொண்டிருப்பவனை, இயல்பாகவேபொருந்திய செல்வத் தினையுடையவனை, திருச்சிராப்பள்ளி மீது கோயில் கொண்ட வனைப் புகழ்ந்து பாட என்மனம் மகிழ்வுடையும்.

கு-ரை:— ஏறு-இடபம், சென்றுடையாத, திரு-நல்லினை காரணமாக வந்து சேராத செல்வம், எனவே இறைவன் இயற்கையான செல்வம் உடையான் என்பது விளக்கப்பட இன்னது. கிராப்பள்ளி-திரிசிரபுரம் என வழங்கும். இங்கு திரிசிரன் என்பான் பேறு பெற்றுன் என்று புராணம் கூறும். சிராப்பள்ளி மலையில் தாயுமானுர் கோயில் உண்டு. தாயு மானுர் என்ற பெயர் தன்மீது அங்கு கொண்ட முதாட்டி ஒருத்தியின் மகனுக்குப் பிரசவ வேணையில் தாயாகி உதவி செய்த காரணத்தால் ஏற்பட்ட பெயராகும். காளத்தி, திரி கோணமலை, சிராப்பள்ளி, ஆகிய மூன்றுந் தக்கினைகளாகச் சம் என்று கூறப்படுவதுண்டு.

கவாமி-தாயுமானுர், தேவி-மட்டுவார் குழலம்னம்.

1- ஈந் தின்முறை

பண்-குறிஞ்சி

கோயில்

3. கோனு கணையானுங் குளிர்தா மரையானுங்
கானூர் கழலேத்தக் கனலாய் ஓங்கினுன்
சேனூர் வாழ்தின்லீச் சிற்றும் பலமேத்த
மானு நோயெல்லாம் வாளா மாடுமே.

பொ-றை:— வளைவுடைய பாம்பைப் படுக்கையாக உள்ள திருமாலும், குளிர்ந்த தாமரைமேல் வீற்றிருக்கின்ற பிரமாவும், அடியும் முடியுங் கானைதவர்களாய்த் திருவடிகளைத் துதிக்கச் சோதி வடிவாகத் தோன்றிய சிவபிரானுக்கு உரியதும், தேவர்கள் வாழ்கின்ற இடமானதுமான சிதம் பரத்தின்கண உள்ள பெருமானைத் துதித்தால், தீரமுடியாத துன்பங்கள் யாவும் உடனேயே நீங்கும்.

வி-றை:— கோனுகணையான் — கோள் + நாக + அணையான்—வளைந்த பாம்பைப் படுக்கையாக உள்ளவன் (திருமால்) கானூர்-கானைதவர்களாய். கனல்-நெருப்பு; சோதி. ஓங்கினுன்-சிவபிரான் சேனூர்-தேவர் கள்-(சேண்-ஆகாயம்) மானை-கொடிய, வாளா-முயற்சியின்றி. தாமாக; தில்லை-சிதம்பரம் என்னும் ஊர்; சிற்றம்பலம்-சிவபிரான் எழுந்தருளியிருக்கும்கோயில். சிவபிரானைவணங்குதற்காகத் தேவர்களன்றுந் தங்கியிருத்தவின் ‘சேனூர் வாழ் தில்லை’ என்றார்.

பதிகவற்றாறு :— திருஞானசம்பந்தஸூர்த்திநாயனார் ஞானப்பால்பெற்றுத்திருப்பதிகம் பாடியபின், தந்தையாருடன் தங்கியிருந்தார். பல ஊர்களிலிருந்தும் பலர் நாள்தோறும் வந்து அவரைத் தரிசித்தார்கள். தமது தாயார் பிறந்த திருநனிப்பள்ளிக்குச் சென்று திருப்பதிகம் பாடிவணங்கினார். பின் வழியிலுள்ள தலங்களையுந் தரிசித்துச் சீகாழியை அடைந்தார். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் வந்து அங்கு தங்கியிருந்தார். சிவத்தலங்களுட் சிறந்த சிதம்பரத்தைத் தரிசித்தற்காகத் தந்தையாருடனும் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாருடனும் அங்கு சென்று ‘கற்றஞ் கெளி யோம்பி’ என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடிவணங்கினார். அப்பதிகத்தில்வரும் 9 ஆம்பாடலே இதுவாகும்.

கதை— திருமால் காத்தற் கடவுள். பிரமா படைத் தற் கடவுள். யார் மேலானவர் என்பதையிட்டு இவர்களிரு வருக்கும் ஒருமுறை விவாதம் உண்டாயிற்று. இதனைத் தீர்த்தற்காகச் சிவபிரான் இவர்கள் முன் சோதிவடிவமாகத் தோன்றினார். அங்கு எழுந்த அசரீரி வாக்கின்படி, திருமால் பன்றியாகிச் சோதியின் அடியைக் காண்பதற்கும், பிரமா அன்னமாகி அதன் முடியைக் காண்பதற்குஞ் சென்றனர். அவைகளைக் காணமுடியாதவர்களாய் இளைத்து மீண்டனர். அப்போது சிவபிரான் ஓருவரே எல்லார்க்கும் மேலானவர் என்னும் உணர்வு பெற்று, அவரைத் துதித்தனர்,

2-ஆங் திருமுறை

பண்ட-செவ்வழி

திருக்கேதாரம்

4. தூண்டர் அஞ்சகளிறு மடக்கிச் சுரும்பார்மஸர் இன்டை கட்டி வழிபாடு செய்யுமிட மென்பரால் வண்டு பாட மயிலாட மான் கன்று துள்ளவரிக் கெள்ளடை பாயக் கணைநில மொட்டவருக் கேதாரமே.

பொ-ரை:— அடியார்கள் ஜம்புலன்களாகிய யானை ஐந்தையும் அவை செல்லும் பாதையில் செல்லவிடாது தடுத்து, வண்டு மொய்க்கும் பூக்களைப் பறித்துத் தலைமாலை கட்டிச் சிவபிரானாருக்கு வழிபாடு செய்கின்ற இடமாவது வண்டுகள் பாடவும், மயில்கள் ஆடவும், மான் கன்றுகள் துள்ளவும், சுளைகளில் கோடுகளையடைய கயல் மீன்கள் பாயவும், நிலோற்பல மொட்டுகள் விரிகின்ற திருக்கேதாரம் என்னும் பதி என்று பெரியோர் கூறுவர்.

கு-ரை:— அஞ்ச-ஐந்து என்பதன் போலி; கரும்பு-வண்டு; இன்டை-தலையில் அணியும் மாலை; சுளை-மலையில் அமைந்த நீர்நிலை; ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தமிழ் நாட்டி விருந்தே இத்தலத்தைப் பாடினார்களார்.

சுவாமி-கேதாரநாதர், தேவி - கேதாரகளாரியம்மை.

2-ஆந் திருமுறை

பண்டிகாமரம்

திருப்புள்ளிருக்கு வேளுர்

5. பண்ணேன்ற இசைபாடும் அடியார்கள் குடியாக மன்னின்றி விஸ்தொடுக்கும் மனிகண்டாள் மருவுமிடம் எண்ணின்றி முக்கோடி வானுள துடையாளைப் புண்ணேன்றப் பொருதழித்தான் புள்ளிருக்கு வேளுரே.

பதிகவரலாறு:— திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் சீர்காழியிலே தங்கியிருந்தபோது, தந்தையார் விருப்பப்படி அவருக்கு உபநயனச்சடங்கு நடைபெற்றது. திருநாவுக்கரசனாயனார் அவரைக்காணக்கென்றார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அவரை வரவேற்று உபசரித்தார். சிலநாள் திருநாவுக்கரசர் அங்கு தங்கியிருந்துவிட்டுப்பிறதலங்களைத் தரிசிக்கக் கென்றார். மீண்டும் சிவத்தலங்களைத் தரிசிக்கும் விருப்பத்தினாலே ஞானசம்பந்தப்பெருமான் புறப்பட்டார். அவரது தந்தையாரும் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனாரும் ஏனைய அடியார்களும், அவருடன் கென்றனர். காவேரிக்கு வடபால் மேற்றிசை நோக்கிக் கென்று திருப்புள்ளிருக்கும் வேளுரை அடைந்து இறைவனை வழிபட்டார். அப்போது அவர் அருளிய பதிகம் இதுவாகும்.

சுவாமி-வைத்தியநாதர் தேவி-தையனையகி.

பொ-ரை:— பண்ணேடு இசைபாடுகின்ற அடியார்கள் பூமியிலே குடிகளாக வாழுதலை நீக்கி, அவர்களுக்குக் கிவலோக வாழ்வை அருளுகின்ற நீலமணி போன்ற கண்டத்தை உடைய சிவபிரானுவர் எழுந்தருளியிருக்கும் இடமாவது; அளவு இல்லாது மூன்றுகோடி ஆயுளைப்பெற்ற இராவணை அவனது உடல் துன்புறும்படி எதிர் த்து வலிமையை இல்லாமற் கெய்த சடாயு என்பவன் வாழ்ந்த வேளுர் ஆகும்.

வி-ரா:— பண்-தாளத்தோடு கூடிய அசை அமைவு; இராகம், குடி-குடிகள், மண்-பூமி, விண்-மேலூலகம், உடையான்-இராவணன், புன்-காயம், புள்-பறவை; இங்கு பறவைகளுக்கு அரசனுகிய சடாயுவைக் குறிக்கிறது. பண் ஞென்ற-பண்+ஞென்ற, வானுளதுடையானை-வாள்நாள் + அது+உடையானை. புன் ஞென்ற-புன்+ஞென்ற ‘மண்குடியாக இன்றி’ எனக் கேர்க்க.

திருப்புள்ளிருக்கு வேளுரி: தென் தமிழ் நாட்டிலே, தஞ்சை மாவட்டத்திலே, காவேரியின் வடக்கரையில் இருக்கிறது. சடாயு, சம்பாதி என்னும் பரவையரசர் களது இருப்பிடமாக இருந்ததினால் இப்பொயர்பெற்றது. புன்+இருக்கு+வேள் எனப் பகுத்துச் சடாயுவினாலும், இருக்கு வேதத்தினாலும் குமரக் கடவுளினாலும் வழிபடப்பட்ட இடம் எனவுங் கூறுவர். குமரக்கடவுளுக்கு வேல் இங்கு தான் கொடுக்கப்பெற்றது என்பர்: ‘திரு’ கடவுட் தன்மையை உணர்த்தும் கோல். ஓவள்-குமரக்கடவுள். இத்தலம் இப்போது வைத்தீசுவரன் கோவில் என வழங்குகின்றது. நோய் கணை நிக்குஞ் சிறப்பினால் இப்பொயர் ஆயிற்று. தலவிருட்சம்-வேம்பு.

கதை:- இராவணன் சிவபிராணை வழிபட்டு முன்றுகோடி ஆயுனும், வீரவானும், மேலான வலிமையும் பெற்றார். தந்தையின் சொல்லைக் காத்தற்காக இராமர் தமது மனைவியுடனும், இலக்குமண்ணுடனும் காட்டிலே தங்கியிருந்தார். இராய, இலக்குமணர்கள் இல்லாத நேரத்தில் இராவணன் சிறையைக் கவர்ந்து புட்பக விமானத்தில் ஆகாய வழியாக இலங்கையை நோக்கி வந்தான். இதனை அறிந்த சடாயு அவனை எதிர்த்துப் போரிட்டு அவனது விமானத்தைச் சேத முறச் செய்தான். எனினும், இறைவன் அவனுக்குக் கொடுத்த வாளினால் வெட்டுண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்தான்; பலநாள் குற்றுயிராய் இருந்து இராமர் சிறையைத் தேடி வரும்போது நடந்தவைகளை அவருக்குக் கூறிப் பின்பு உயிர் விட்டார். இவர் இராமரது தந்தையின் நீண்டகால நட்பினராவர்.

இவ்வரலாறு இராமாயணத்திற் கூறப்படுகிறது.

11. திருநாவுக்கரசு நயனு நேவாம்

4-ஆந் திருமுறை

பண் - காந்தாரம்

திருவதிகை வீரட்டானம்

சன்னொ வெண்ண சந்தனச் சாந்தாஞ் சுடர்திங்கட்டஞ்சுமா மனியும்
வள்ளை உரிவை யுடையும் வளரும் பவள நிறமும்
அன்னொ லக்ஷ்மை ஸௌரம் அகலம் வளாய அரவந்
தின்னொம் கெடிலம் புனலும் உடையார் ஒருவர் தமர்நாம்
அஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை அஞ்ச வருவது மில்லை.

பதிக வரலாறு:— இளவயதிலே தந்தையுந் தாயும் இந்த
தமையாலே திருநாவுக்கரசர் கல்வி கற்பதற்காகப் பாடலி
புரஞ் சென்று சமண சமயத்தவரானார். திருவதிகை வீரட்ட
டானத் திருக்கோயிலிலே இருந்த அவரது தமக்கையார்
இச்செய்தியை அறிந்து உள்ளம் மிக வகுந்தி, தமது கோ
தரன் மீண்டுஞ் சைவ சமயத்தவருக வேண்டும் என நாள்
தோறும் இறைவனை வேண்டினார். திருநாவுக்கரசருக்குச்
குலை நோய் உண்டானது. சமணர் களால் அந்நோய்
குணமடையவில்லை. நோயின் துன்ப மிகுதியால் நாவுக்க
கரசர் தமக்கையாரிடஞ் சென்றார். தமக்கையார் அவ
ரைத் திருவதிகைக் கோயிலுக்கு அழைத்துச்சென்று, விபூதி
அணிவித்துத் திருக்கோயிலியும் வலம்வரச் செய்தார்.
குலை நோய் நீங்கியது. மீண்டுஞ் சைவ சமயத்தராகித்
தமக்கையாருடன் இருந்தார்.

இச்செய்தியை அறிந்த சமண சூருமார் மிக வெறுப்
படைந்து, அவரது செயலினாலே சமண சமயத்திற்கு இழிவு
வந்துவிட்டதென்றும், அவரைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்றும்
அரசனிடங் கூறினார். சமண சமயத்தவருளை அரசனும்
அவர்களது துர்ப்புத்திக்கு இனைங்கி, அவரை அழைப்பித்துக்
சுன்னாம்பு அறையில் அடைத்து வைத்தான். பின்பு நஞ்சு
கலந்த உணவைக் கொடுத்தான். இந்நேரம் நாவுக்கரசர்
சிவபெருமானை நினைத்து தேவாரப் பதிகங்களைப்பாடி உயிர்

தப்பினர். பின்பு அரசன் தனது பட்டத்து யானையை அவரிடம் ஏவினான். அப்போது நாவுக்கரசர் சிவபிராணை நினைந்து “கண்ண வெண் சந்தனச் சாந்துஞ்” என்னும் இத்தேவாரத்தை முதலாக உள்ள பதிகத்தைப் பாடினார். யானை அவரை வலம் வந்து வணங்கி, தீய எண்ணங்கொண்ட சமணரையும் பாகைனையுங் கொன்று, அரசனும் அஞ்சும்படி தனது இடத்தை அடைந்தது.

ப-ரூரை: — கண்ண வெண் சந்தனச் சாந்தும்-பொடியாக்கிய வெண்மையான விழுதியுடன் சந்தனக் குழம்பையும்; சுடர்திங்கட்ட சூளாமணியும்-ஒளிபொருந்திய சந்திரன் என்னும் முடி மணியினையும்; வண்ண உரிவை உடையும்-அழகிய புலியினது தோலாகிய உடையையும்; வளரும் பவள நிறமும்-அழகு மேலும் மிகுகின்ற செம்மை நிறத்தையும்; அண்ணல் அரண் முரண் ஏறும்-அடைந்தார்க்கு அரணுகவும்; அடையாதார்க்கு முரணுகவும் உள்ள இடபத்தையும்; அகலம் வளாய அரவும்-மார்பிலே குழந்துள்ள பாம்பையும்; திண்ணன் கெடிலப் புன்றும்-வலிமையான கெடிலநதி நீரினையும்; உடையார் ஒருவர் தமர் நாம்-உடைய ஓப்பற்ற முதல்வராகிய சிவபிரானது அடியவர்கள் நாங்கள்; (ஆகையால்) அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை-பயப்படுவதற்கு எதுவும் இல்லை; அஞ்சுவருவது மில்லை-பயப்படுத்துதற்காக வருவதற்கும் எதுவும் இல்லை.

வி-ரை: — சுண்ணம்-பொடி, வண்ணம்-அழகு அண்ணல்-பெருமை, உரிவை-புலி த்தோல், முரண்-வலிமை, அகலம்-மார்பு. கெடிலம்-கெடிலநதி, உடையார்-சிவபிரான். தமர்-அடியவர். ஒருவர்-ஏகன், ஓப்பற்றவர். சூளாமணி-தலையிற் குடும் அணிகவன். இடபமாவது தருமம். இப்பதிகத்தை அப்பராடிகள் பாடியருளியமை, மண்ணுலகத் தவர் இத்தோல் ஒதிப் பயன்பெறுவது கருதியேயாகும். “கண்ண வெண் சந்தனச் சாந்து தொடுத்த திருப்பதிகத்தை மண்ணுலகுய்ய வெடுத்து மகிழ்வுடனே பாடுகின்றூர்” அப்பர் பெருமான் என, தெய்வச் சேக்கிழார் சிறப்புறக் குறிய மையும் ஈண்டு கருதற்பாலதாம்.

விபூதியுஞ் சந்தனச்சாந்தும் சிவபிரானதுதிருமேணிமுழு
வதும் பூசுதற்கும், புவித்தோல்லடை அவர் அரையில் அணி
தற்கும் திங்களும் கங்கையும் அவர் திருச்சடையிலே குடுவ
தற்கும், பாம்பு அவர் மார்பிலுந்தோளிலும் அணிவதற்கும்,
எருது ஊர் தியாக அவரைத் தாங்குவதற்கும் உரியன். கட
வள் ஒருவரே ஆதலின் 'உடையார் ஒருவர்' என்றார். ஏனைய
சிவனடியாரையுந் தம்மோடு சேர்த்து 'நாம்' எனப் பண்மை
யாகக் கூறினார். தமது அடியவருக்கு வரும் இடையூறை
அவர் நீக்கிக் காப்பர். எங்களுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் எது
வும் உலகில் இல்லை; நாங்கள் எதற்கும், யாருக்கும் அஞ்ச
வேண்டுவது மில்லீல் என்பதாம்.

உலகிற்கு ஊறுவிளைத்த புவியும், பாம்பும், கங்கையும்
அவர் ஆணைக்கு அடங்கின. தக்கனின் சாபத்தினுலே திங்க
ஞூக்கு வந்த இழிவைநீக்கி யாவருந்தொழும் உயர்ந்த பேறு
நல்கினார். தாருகவனத்து முனிவர்கள் ஆணவழுமைனப்புடன்
செய்த யாகத்திலிருந்து தோன்றிய பாம்பையும் புவியையும்
அடக்கித் தமக்கு அணியாகக்கொண்டார். பசீரதனுக்காகக்
கங்கையைத் திருச்சடையில் அணிந்து தன் ஆணைக்கு
உட்படுத்தினார்.

திருவதிகை வீரட்டானம்: இது நடுநாட்டிலுள்ள சிவத்திருப்
பதிகளுள்ளன. கெடிலநதிக்கரையிலுள்ளது. சிறந்த எட்டுச்
சிவத்தலங்களுள் திருவதிகைவீரட்டானமும் ஒன்று. சிவபெரு
மான் திரிபுரதவணஞ்செய்தருளியதலமும் இதுவேயாம். இங்கு
இறைவன் திரிபுரசங்கார உருவினராகக் காட்சி கொடுக்கின்
ரூன். மன் சிறிதுதாரத்திற்கு வெண்ணீராகக்காணப்படுதல்
திரிபுரசங்காரத்தை எமக்கு நினையுட்டுகின்றது. அதிகமான்
பரம்பரையினரால் இக்கோயில் நிறுவப்பட்டிருக்கலாம் என
நம்பப்படுகிறது மகேந்திரவர்மன் பல திவப்பணிகளை இங்கு
செய்துள்ளான். திலகவதியாரும், அப்பரும் இங்குத் தங்கித்
திருத்தொண்டுகள் புரிந்துள்ளனர். திலகவதியார் தொண்
டாற்றிய பூந்தோட்டங் கெடிலநதிக்கரையில் இன்றும் இருக்கின்றது.
திலகவதியாருக்கும், அப்பருக்கும் இங்கு தனித்தனி
யான கோவில்கள் உண்டு. அப்பரது குலை நோயை நீக்கி,
ஷவனுக மீண்டும் மாற்றிய பெருமை உடையது இத்தலம்.

அப்பர் திருவிழா, சித்திரமாதச் சுவாதி முதல் சதயம் வரை ஆண்டுதோறும் நடைபெறுகின்றது, சம்பந்தர், அப்பர், அருணகிரிநாதர் ஆகியோர் இத்தலம் மீதுபாமாலை அருளி யுள்ளனர். விட்டுனு, பிரமா, கருடன், பஞ்சபாண்டவர் ஆகியோரும் வழிபட்டுப் பெரும்பேறு பெற்ற தலமும் இது வாகும். ஞானசம்பந்தருக்குத் திருநடனங்காட்டியதும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குத் திருவடி தீட்சை செய்ததும் இத்தலத்தில் புறத்தேயுள்ள சித்தவடமடத்திலேயாம்.

சுவாமி - அதிகை வீரட்டநாதர். தேவி-அதிகைநாயகி.

12. (அ) அப்பர் தேவாரம்

ஆஷத் திருமுறை

திருநேரிசால

திருப்பாதிரிப்புலியூர்

கருவாயக் கிடந்துள்ள கழலே நினையுங் கருத்துள்ளேன்
உருவாய்த் தெரிந்துள்ளன் நாமம் பயின்றேன் உனதருளால்
திருவாய் பொலியச் சிவாய நமவென்று நீறனிந்தேன்
தருவாய் சிவகதி நீபா திரிப்புலி யூர்அரனே.

பொ-ரை :— திருப்பாதிரிப்புலியூரில் கோயில் கொண்ட சிவபெறுமானே! தாயின் வயிற்றிலே கருவாகக் கருப்பையில் இருக்கும் பொழுதே உன் திருப்பாதங்களை நினைக்கும் என்னத்தையடைந்தவனும் இருந்தேன். இவ்வுலகத்தில் மானுடப்பிறவி எடுத்து, உனது திருப்பெய

ஞரச் சொல்லிப் பழகினேன். உன்னுடைய திருவருளால் அழகிய வாயானது பொலிவுபெறச் சிவாயநம் என்னுந் திரு ஜந்து எழுத்தை ஒது விபுதி அணிந்தேன். ஆதலினாலே நீ அடியவஞ்சிய எனக்கு விடுபேறு தந்தருள்வாயாக.

கு-ரூர:— கழல்-வீரக்கழல். அது பாதத்தை உணர்த் திற்று. நாமம்-இறைவன் பெயர்; புகழுமாம். அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கூறியவாறு, சிவனாருளாற் சிவநாமம் பயின்றவாறு கூறினார்.

சுவாமி-தோன்றுத்துணைநாதர். தேவி-தோகை நாயகி.

இத்தலத்திலேதான் திருநாவுக்கரசு நாயனர் “என்றானுமாய் எனக்கெந்தையுமாய்” என்னுந் திருப்பதி கம் பாடிக்கொண்டு கடவில் நின்றுங் கரையேறினார்: சிராதி பஞ்சாட்சரத்தைச் சூக்கும் பஞ்சாட்சரம் என்றுங் கூறுவர்.

6-ஆந் திருமுறை

தனித்திருத்தாண்டகம்

பொது

2. சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டும் தந்து

நானியோடு வானுளத் தருவ ரேஞும்
மங்குவார் அவர்கெஸ்வம் மதிப்போம் அல்லோம்

மாதேவரிக் கேகாந்த ரஸ்ராகிஸ்
அங்கமெஸாம் குறைந்தமுகு தொழு நோயாய்

ஆவித்துத் தின்றுமலும் புலை ரேஞும்
கங்கைவார் கூடக்கரந்தார்க் கன்ப ராகிஸ்

அவர்களைமர் நாம்யணங்குங் கடவு ளாரே.

பொ-ரை:— உலகீர! சங்கம் என்னும் அளவினையும் பதுமம் என்னும் அளவினையும் உடைய செல்வங்களைத் தந்து, அவற்றின் மேல் பூமியையும் வானத்தையும் அரசாளத் தருவார்கள் எனினும், சிவபெருமானிடத்தில் ஏகாக்கிரசித்தம் கொள்ளாதவராயின், அழிந்துபோகின்ற அவர்களது செல்வத்தை யாம் பெரிதாக மதிக்க மாட்டோம். உறுப்பெல்லாங் குறைந்து அழுகிக் குட்டரோகம் உடைய வராய், பச்சுனைத்தினரு அலையும் புலையராக இருந்தாலும். கங்கையை நீண்ட சடையின்கண் செருகி வைத்திருக்கின்ற சிவபெருமானுரிடத்தில் அன்புடையவராகில், நாம் வணங்குங் கடவுளார் அவர்கள்தான் என்று அறிந்து கொள்மின்.

குறிப்பு:— சங்கம், பதுமம் என்பன பெரிய இலக்கங்களைக் குறிப்பன. திரவியவிசேடம் எனினுமாம். ஏகாந்தர் - சிவபெருமான் ஒருவரையே மனத்தில் இருத்தியவர். தொழுநோய் - குட்டரோகம். கரத்தல் - மறைத்தல், தாண்டகம் - விருத்தப்பா விசேடம்.

6-ஆந் திருமுறை

திருத்தாண்டகம்
திருவாரூர்

3. முன்னம் அவனுடைய நாமங் கேட்டாள்
மூர்த்தி அவளிருக்கும் வண்ணங் கேட்டாள்
பிள்ளையவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானுள்
அன்ளையையும் அத்தளையும் அள்ளே நீத்தாள்
அகள்ளரூர் அகலிடத்தார் ஆஸாரத்தைத்
தன்ளை மறந்தாள் தன்னுமங் கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே.

பொ-ரை:— பெண்களிற் சிறந்த தலைவி முதன் முதனாகப் பேரழகு ஒழுகும் உருவத்தைக் கண்டு அவனுடைய பெயரைக் கேட்டறிந்தாள்; பின்பு அவன் இருக்கும் நிலையினையும், பிற இயல்புகளையும் கேட்டறிந்தாள்; அதன்மேல் அவன் வாழும் ஊர் திருவாரூர் எனக் கேட்டறிந்து கொண்டாள்; மீண்டும் அவனிடத்திலே தடித்த (மாருத) அன்பு கொண்டாள்; அப்பொழுதே தனக்குத் துணையான தாயையும் தந்தையையும் விட்டுப் பிரிந்தாள்; பூமியில் உள் ளோரின் கட்டுப்பாடான ஒழுக்கங்களையும் விட்டுப் பிரிந்தாள்; தன்னியே மறந்தாள்; தன் பெயர் முதலியவற்றை இழந்தாள்; தன் தலைவனே தனக்குப் பற்றுக்கோடு என என்னி, அவனுடைய காவலில் அவனடி சேர்ந்து நின்றாள்.

சவாமி-வள்ளமீகநாதர், தேவி-அல்லியங்கோதையம்மை.

ஞ-ரை:— முன்னம்-முதன் முதலாக, நாமம்-பெயர், புகழ், வண்ணம்-நிறம், குணம், பிச்சி-மயக்கம், மால்-தடித்த அன்பு. ஆசாரம்-ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, தலைப்பட்டாள்-சென்று கூடினாள். நங்கை-பெண்களிற் சிறந்தவள்.

இப்பாடல் நாயக நாயகி பாவத்தில் அமைந்துள்ளது. இருவினை ஒப்பு, மலபரிபாகம், சத்திதிபாதம் எய்திய ஓர் உயிர், இறைவனது மெய்ம்மையை உணர்ந்து; அகப்பற்று, புறப்பற்றுக்களை நீக்கி, தானென்றும் முனைப்பு இன்றி, தன் அறிவு செயல் முதலியன கெட்டு ஒழிய, இறைவனுடன் இரண்டறக் கலக்கும் பேரின்ப முத்தி நிலையினைத் தலைவன் தலைவி என்னும் உருவக முறையில் வைத்துக் கூறியுள்ளார் நம் நாடுக்கரசர்.

திருவாரூர் சிவத்தலங்களுட் சிறந்தது. இங்கு வீதி விடங்கப் பெருமாள் கோயில் கொண்டருளியுள்ளார்.

இறந்த பகக்கன்றையும், சோழ அரசு குமாரனையும், மந்திரி யையுஞ் சிவபெருமான் உயிர் பெற்றெழுச் செய்ததும் இப்பதியிலாகும்.

6-ஆந் திருமுறை

திருத்தாண்டகம்

திருவாணைக்கா

4 எத்தாயர் எத்தந்தை எச்சற்றுத்தார்
 எம்மாடு சும்மாடாம் ஏவர் நல்லார்
 செத்தால் வந்துதவுவாரி ஒருவரில்லை
 சிறுவிறகாலி தீழுட்டிச் செல்லா நிறுபரி
 சித்தாய வேடத்தாய் நீடு பொன்னித்
 திருவாணைக் காவுடைய செல்லா என்றுண்
 அத்தரங்கள் பொறுபாதம் அடையப் பெற்றால்
 அஸ்லகண்டங் கொண்டடியேன் என்கெய் கேளே.

பொ-ரை:— எந்தத் தாயார், எந்தத் தந்தைமார், எந்த உறவினர், எந்தச் செல்வம், நல்லசெல்வமாகும்? யாவர் தான் நல்லவர்? இறந்தபோது வந்து உதவக்கூடியவர் யார்? இவ் வுலகில் ஒருவருமேயில்லை. அவர்கள் சிறுவிறகுகளைக்கொண்டு நெருப்பையுண்டாக்கி எரித்துவிட்டுச் சென்றுவிடுவர். ஞான வடிவமாகிய வேடங்கள் பலவற்றைப் பூண்டவனே! நீண்ட காவிரியின் கரையிலுள்ள திருவாணைக்கா என்னுங் கோயி வில் குடிகொண்ட செல்வனே! எந்தன் தந்தையே! உன் பொன்போன்ற திருப்பாதங்களை நான் அடையப் பெறுவே அனுல், துன்பத்துக்கு இடமாயிருக்கிற உடலினால் என்ன பயனை அடைவேன்.

கு-ரை:— மாடு—செல்வம், சும்மாடு—நல்ல செல்வம். பொன்னி-காவேரி நதி, அத்தன்-தந்தை, அல்லகண்டம்-துன்பம். இங்கு-துன்பத்திற்கு நிலைக்களானை உடலை உணர்த்திற்று.

கவாமி சம்புகேசவரர், தேவி-அகிலாண்டநாயகி.

12. (ஆ) சுந்தர் தேவாம்

7-ஆந் திருமுறை

பண் - நட்ராகம்

திருக்கடலூர் வீரட்டம்

1. பொடியார் மேஸியனே புரி நூலொரு பாற்பொருந்த வடியார் முவிலவேஷ வளர் கங்கையிள் மங்கையொடுங் கடியார் கொள்ளறையனே கடலூர்தனுள் வீரட்டத்தெம் அடிகேள் என்னழுதே எனக் கார்த்துளை நீயலதே.

பொ-ஸர;— விபூதியனிந்த திருமேனியுடையவரே! முப் புரிநால் ஒரு பக்கத்தில் விளங்க, கூர்மை பொருந்திய மூன்று இலைகளையுடைய குலத்தோடும், சடையின் மேல் வளர்கின்ற கங்கா தேவியோடும். வாசனை நிரம்பிய கொன்றை மலர் மாலையை அணிந்தவரே! திருக்கடலூரின் கண் இருக்கின்ற திருவீரட்டம் என்னுந் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளிய பெருமானே! எனக்கு அமுதம் போன்ற வரே! நுழையையன்றி எமக்கு இவ்வகன்ற உலகில் யார் துணையாவர்.

கு-ரை;— வடியார் - கூர்மை பொருந்திய. முளில் வேல் - மூன்று இலைகளையுடைய குலம், கடியார் - வாசனை நிறைந்த. வீரட்டம் என்பது வீரச்செயலைப் புரிந்த தல மாம். சிவபெருமான் எட்டுத் தலங்களில் வீரச்செயல் புரிந்தார் என்பது புராணம். அவற்றுள் திருக்கடலூரும் ஒன்று. இங்குதான் மார்க்கண்டேயர்க்காகச் சிவபெருமான் இயமனை உதைத்தார்.

சுவாமி-அமிர்தகடேசரர், தேவி-அபிராமியம்மை.

7-ஆந் திருமுறை

பண்-தக்கேசி

திருவலிவலம்

2. பாடுமா பாடிப் பணியுமா றநியேன்
பனுவுமா பனுவிப் பரவுமாறநியேன்
தேடுமா தேடித் திருத்துமா றநியேன்
செல்லுமா செல்லக் கெலுத்துமா றநியேன்

கூடுமா ஹங்கண மோவன்று கூறுக்
குறித்துக் காட்டிக் கொணர்ந்தெனை யான்டு
வாடிநி வாளா வருந்தலென் பானை
வலிவ லந்தனில் வந்துகண்டேனே.

பொ-ரை:— பாடும் விதத்திற் பாடி வணங்கும் முறை
னமயை அறியமாட்டேன்; பாடல்களைச் செய்து பாடி
வணங்கவும் அறியமாட்டேன்; தேடும் வழியில் தேடி. நன்
ணெறியில் நெஞ்சைத் திருத்தும் விதமும் அறியேன்; ஐம்
புலன்களை அவை செல்லவேண்டிய வழியில் செலுத்துவதற்
கும் அறியமாட்டேன்; இந்நிலையில் இறைவனைச் சென்று
கூடுதல் எங்ஙனமோ என்று செயலறியாது யான் கூறுக்
சுட்டிக்காட்டி, என்னைத் துன்பத்தில் நின்று மீட்டு, அடிமை
கொண்டு, நி வீணே வாடி வருந்தாதே என்று உறுதி
கூறும் ஐயனை வலிவலம் என்னுந் திருப்பதியில் வந்து
கண்டேன்.

கு-ரை:— பாடுமாபாடி— பாடும் வழியாய்ப் பாடி.
பனுவுதல்-பாடல்களைச் செய்தல். குறித்துக்காட்டி-சுட்டிக்
காட்டி. கொணர்ந்து-மீட்டு, வாளா-வீணே. வருந்தல்-
வருந்தாதே. திருவலிவலம்-சோழநாட்டுத் தலம்.

கவாமி-மனத்துணைநாதர். தேவி - மாழையங்கள்ளை
யம்யை.

7 சூந் திருமுறை

பண்-கொள்ளிடகொவாளாம்

திருக்கச்சுர் ஆலக்கோயில்

3. முதுவாயோரி கதறுமுது காட்டெரி
கொள்டாடல் முயல்வோனே
மதுவாரி கொள்ளறப் புதுவீகுடும்
மலையான் மகளிதந் மஸாவாளா

கதுவாய்த் தலையிற் பலிநீகொள்ளக்
கண்டால்டியார் கவலாரே
அதுவே யாமா றிதுவோ கச்சு
ராலக்கோயி ஸம்மானே,

பொ-ரை:— கிழநரி சத்தஞ் செய்ய, சுட்கீலின்
கண்ணே நெருப்பைக் கையில் ஏந்தி நடனம்புரிகின்றவனே!
தேன் ஓழுகுங் கொன்றைப் புதுமலரைச் சூடும் மலையரசன்
மகளின் நாயகனே! உடலினின் ரூம் ஓழிதலையடைய
மண்ணை ஓட்டிலே நீ பிச்சை ஏற்றுந் திரிவதை அடியார்
கள் கண்டால், துன்பப்பட மாட்டாரோ! திருக்கச்சுர்
ஆலக்கோயிலில், கோயில் கொண்ட தலைவரே! அவ்வாறு
உன் அடியார் வருந்தவோ இவ்வாறு நீர் பலி ஏற்கின்றீர்.

ஞ-ரை:— முதுவாய் ஓரி-கிழநரி, புதுவீ - புதுமலர்-
கதுவாய்-உடலினின்றும் ஓழிதல். பலி-பிச்சை. கவலுதல்-
துன்புறுதல்.

ப-ரை:— சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருக்கழுக்குன்றத்
தைத் தரிசித்துக் கொண்டு, திருக்கச்சுர் ஆலக்கோயிலை
யடைந்து ஆலய தரிசனஞ் செய்து கொண்டு கோயிற்
புறத்தை அடைந்த பொழுது, அவருக்கு அமுது அளிக்கும்
பரிசனங்கள் வராமையினால், பசியோடு கோயிலுக்கு
வெளியே காத்திருந்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான்
அவர் முன் ஓர் அந்தணராய்த் தோன்றி ‘அன்னப்பிச்சை
எடுத்து மக்கு அளிக்கின்றேன். எங்குஞ் செல்லாமல்
இங்கு இரும்’ என்று கூறி, அவ்லூரில் வீடு தோறுஞ் சென்று
பிச்சை வாங்கி வந்து சுந்தரருக்கு அளித்தார். அவர் உண்
வருந்து உவந்திருந்த பொழுது சிவபெருமான் மறைந்தருளி
ஞர். வந்தவர் சிவபெருமான் என்பதை அறிந்த சுந்தரர்,
சிவபெருமான் பெருங்கருளைத் திறத்தை நினைந்து இப்பதி
கத்தைப் பாடியருளிஞர்.

சுவாமி-விருந்திட்ட வரதர், தேவி- உழையும்மை,

13. திருவாசகம்

திருவாசகம்-அழகியவாசகம். வாசகம் என்பது மொழி. வீடுபேற்றை விரும்புவோரது உள்ளத்தைக் கவரும் பேரழகு ணடய அருட்பாடல்களால் ஆகிய நூல் என்பது பொருள். திருவாசகம் படிப்பவர் மனத்தைப் பரவசப்படுத்தும். இந் நூலை ஒருமுறை ஒதினாலும் உயிர் சிவத்தன்மை எய்தும். எளிய சொற்களால், உயர்ந்த பொருள்களால், நிறைந்த இசையால், எல்லோரையுந் தன்வயப்படுத்துந் தனிப்பெருந் தகவுடையது. வேதத்தினும் உயர்ந்தது! வேதத்தை மட்கலம் என்றால், திருவாசகம் பொற்கலம் எணத்தக்கது என்று ஆண்றேர் கூறுவர். திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார் என்பது உலக மொழி. மாணிக்கவாசக சவாமிகள் காலம் கி. பி. 3 ஆம் நூற்றுண் டென்று தமிழ்ப்பேரறிஞர்களான, சிவத்திரு மறைமலை அடிகள், திரு. கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை முதலியோர் கூறுவர். முவர் காலத்திற்குப் பிந்தியவர் என்று கூறுவாரும் ஹளர். திருவாசகம் 8ஆந் திருமுறையைச் சேர்ந்தது.

சிவபுராணம்

சிவனைப்பற்றிய பழைய வரலாறு-அஃதாவது,இறைவன் உயிர்களை உய்விக்கும் வண்ணம் அளவற்ற காலமாக இயற்றி வரும் பழைய திருவருட் செயல் முறைமையைக் கூறும் பகுதி என்பதாம்.

சிவபெருமான் மனிவாசக அடிகளாருக்குத் திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மரத்தடியில் குருவடிவாக எழுந்தருளி அருளுபதேசஞ் செய்து அருள்பாலித்து “சிதம்பரத்தில் அனவரதமும் ஆனந்தத் தாண்டலம் புரிந்தருளுகின்றோம். ஆண்டு வருக” என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளூர். அடிகள் அருட்குருவின் திருமேனிகாலும் இன்பத்தை இழந்தோம் என்று கவலை கொண்டார். அண்பரோடு கூடுதலாகிய

சிவநெறியின் வழி நிற்பராய் அடியார் குழாத்தை அடைந் தார். அடியார்களுந் தாழும் குருந்த மரத்தடியில் தெய்வ பீடிகை அமைத்துக் குருநாதர் பாததாமரைகளை வணங்கி வந்தார். ஒருநாள் அவர் மனத்தில் இறைவன் தம்மை அடைந்தவர் “அண்பிலார் ஆயினும் பாடிப் பணிகின்றவர் களுக்கு இரங்கி அருள் புரிவன்” என்ற என்னை திருவருளால் உண்டாயிற்று. உடனே நமச்சிவாய எனும் திருவெவந் தெழுத்தை முதலாக வைத்துச் சிவபுராணத்தைப் பாடத் தொடங்கினார்.

சிவபுராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன் தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்னென்கில் நீங்காதாள் தாள்வாழ்க
கோழி யாண்ட குருமனிதன் தாள் வாழ்க
ஆகமம் ஆவிதின்று அண்ணிப்பாள் தாள்வாழ்க
ஏகன் அனேகன் இறைவன் அடிவாழ்க

5

வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞாக்கள்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் ழுங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள்ளமகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிங்கும் சீரோன் கழல்வெல்க

10

ஈசனடி போற்றி எந்தையடி போற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன்சேவடி போற்றி
நேயத்தே தின்ற தியலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநம் தேவனடி போற்றி

15

ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
சிவன் அவன்கள் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனாருளாலே அவன்தாள் வணங்கிக்
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபூராணத் தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஒய உரைப்பணியான்

20

கண்ணுதலாள் தன்கருணைக் கண்காட்டவந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழல்இறைஞ்சி
விண்ணிறைறந்து(ம்) மண்ணிறைந்து(ம்) மிக்காய் விளங்கோ
எண்ணிறந்து எல்லை இலாதானே நின்பெருஞ்சீர் [விரியாய்
பொல்லாவினையேன் புகழுமாறு ஒன்று அநியேன்

25

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லா அநின்றாஇத் தாவர சங்கமத்துள்

30

எல்லாப் பிறப்பும் பிறத்தினோத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டுஇள்று வீடுந்தேன்
உய்யவென் உள்ளத்துள் ஒங்காரமாய் நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா வென்னாங்கி ஆழ்ந்தகள்ற நுண்ணியனே

35

வெய்யாய் தணியாய் இயமானாம் விமலா
பொய்யாயின வெல்லாம் போய்கல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாதி மிளிர் வின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நங்லறிவே

40

ஆக்கம் அளவுறுதி யில்லாய் அளைத்துடலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்

நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மணம்கழிய நின்ற மறையோனே

45

கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தணையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்கள் ஓரைந்துடையாய் விண்ணேர்கள் ஏத்த
மறைத்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை 50

மறைந்திட முடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டிப்
புறந்தோல் போர்த்துளங்கும் புழுஅழுகு முடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலைனந்தும் வஞ்சளையைச் செய்ய

55

விலங்கு மனத்தால் விமலா உளக்கு
கலந்த அன்பாகிக் கீந்துஉள் உருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வத்தருளி நீள்கழல்வள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்

60

தரயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுட்டே
தேசனே தேனூர் அழுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருண்புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெடப்

65

போது நின்ற பெருங்கருளைப் போடே
ஆரா வழுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே
நீராய் உருக்கியென் ஆருயியாய் நின்றுனே
இன்பழுந் துள்பழும் இல்லானே உள்ளானே

70

அன்பருக்கு அன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாஞ்
சோதியனே துள்ளிருனே தோன்றுப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எத்தை பெருமானே
கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டு உணர்வார்

[தங்கருத்தின் 75]

நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்டனார்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே
ஏக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தா மிக்காய் நின்ற
தோற்றாச் சுட்ரொளியாய்ச் சொல்லாத நுணுணர்வாய் 80

மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேன் சிந்தனையுங்
ஊற்றுன உண்ணார் அழுதே உடையானே
வேற்றுவிகா விடக்குட்பின் உட்கிடப்ப
ஆற்றேன்ளம் ஜயா அரணே வெள்கிறன்று 85

போற்றிப் புகழ்ந்துகிருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானுர்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாாமே
ஈன்னப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
நன்னிருளில் நட்டம் பயின்று ஆடும் நாதனே
தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாள்ஷி நாட்டானே 90

அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஒவெள்று
சொல்லற்கு அரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்
சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவன் அடிக்கீழ்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து. 95

திருச்சிற்றம்பஸம்

பொழிப்புரை:— 1 — 5 வரிகள்

சிவபெருமானது பெருமையை உணர்த்தும் திருப்பெயராகிய நமசிவாய என்னும் திருவைந்தெழுத்தானது வாழ்க, தலைவனது திருவருட் சக்தியானது என்றும் வாழ்க. கண்ணே மூடி விழிக்கும் நேரமளவுகூட அடியேன் உள்ளத்தில் நின்று நீங்காதவனுடைய திருப்பாதங்கள் வாழ்க. திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளி எளியேனை அடிமை கொண்ட குருமணியாகிய இறைவனின் திருவடிகள் வாழ்க. ஆகமப் பொருளாப் நின்று, அனுகி அருளை வழங்குகின்ற வனுடைய திருவடிகள் வாழ்க. ஒருவனுகியும் பலராகியும் உலகுயிர் எங்கும் தங்குவானது திருவடிகள் வாழ்க.

ஞாபிப்புரை: - நமசிவாய என்னும் சொற்றெடுத் வணக்கம் சிவனுக்கு எனும் பொருளது. சாத்திரங்கள் நகரம் மறைப்புச் சத்தியை (திரோதான் சத்தியை)க் குறிக்கு மென்றும்; மகரம் மலங்களைக் குறிக்குமென்றும்; சிரம் சிவத்தைக் குறிக்குமென்றும்; வகரம் திருவருட்சக்தியைக் குறிக்குமென்றும்; யகரம் உயிரைக் குறிக்குமென்றுங்கூறும்.

நாதன்-தலைவன், நாதவடிவினனுமாம். கோகழி-ஞரு சிவத்தலம், பத்தன்மை நீங்குமிடம் என்றபடி; ஆகமம்-வீட்டு நூல்; ஆன்மாக்களைப் பதியிடம் சேர்ப்பது; அன்னிப்பான்-அனுகி அருள் வழங்குவான். இனிமை தருவான் என்பதுமொன்று.

பொழிப்புரை:— 6 — 10 வரிகள்

என் மனத்தின் வேகத்தைத் தொலைத்து அருள்புரிந்து அடிமைகொண்ட மனவனது திருவடிகள் வெற்றி பெறுக. பிறவிப் பிணியை நீக்கும் தலைக்கோலம் உடையவனது திருவருள் பெய்யப்பெற்ற வீரக்கழல்கள் அணிந்த பாதம் வெற்றிபெறுக. அன்புக்குப் புறமானார் அனுகவொண்ணுத தூரத்தில் உள்ளவனது பொலிவுமிக்க பாதங்கள் வெற்றி

பெறுக. கைகூப்பி வணங்குவார் தமது நெஞ்சில் மகிழ்ச்சி யடைதற்கு ஏதுவாகிய தலைவனது பாதங்கள் வெற்றி யடைக. தலையில் கைகுவித்து வணங்கும் அடியானர் மேன்மையடைவிக்கும் புகழாளனுடைய பாதங்கள் வெல்க.

குறிப்புரை:— வேகம்-மனத்தின் துடிப்பு, பிஞ்சூகன்-தலைக்கோலமுடையவன், புறத்தார் - அன்புக்குப் புறமாயி னர். புறச்சமயத்தவர்களுமாம். உள்-மனம், சிரங்குவி வார்-சிரத்தின் மேல் கைகுவித்து வணங்குவார்.

பொழிப்புரை:— 11 — 16 வரிகள்

ஆண்டவன் திருவடிகள் நம்மைக் காப்பனவாக; எமது தந்தையாக விளங்குபவனது திருவடிகள் நம்மைக் காப்பன வாக; ஒளி வடிவினை உடையவனது பாதங்கள் நம்மைக் காக்க; அன்பு வடிவான் சிவபெருமானுடைய அழகிய பாதங்கள் நம்மைக் காக்க; அன்பினுள் அகப்பட்டு நின்ற தூயோனது பாதங்கள் நம்மைக் காக்க; வஞ்சகமாகிய பிற வியை அழிக்கும் அரசனது திருவடிகள் காக்க; சிறப்பு நிரம் பிய திருப்பெருந்துறையில் அமர்ந்த கடவுள் திருவடிகள் நம்மைப் பேணிக்காக; தெவிட்டாத இன்பத்தை அருளு கின்ற மலை போன்ற இறைவன் நம்மைக் காக்க,

குறிப்புரை:— சசன்-யாவற்றையும் ஆளுகின்றவன்; தேசன்-ஒளியுள்ளவன். சிவம்-அன்பு, நம்மை, மங்கலம்; மாயம்-வஞ்சனை; ஆராத-உண்டு நிரம்பாத,

யொழிப்புரை:— 17 — 22 வரிகள்

சிவபெருமானுகிய முழுமுதற் கடவுள் எனது மனத் தின்கண் நிலைப்பெற்றிருந்த காரணத்தால் அவனது திருவருள் துணைக்கொண்டு அவனது திருவடிகளை வணங்கி நெற்றி கள் முதல்வன் குருமூர்த்தியாக வந்து திருவருள் நோக்கம் செய்யச் சிவ ஞானம் பெற்று மனத்தால் என்னுதற்கரிய

அழகு நிறைந்த அவனது திருவடிகளைப் பணிந்து மனம் மகிழ்ச்சியடையவும் ஊழ்வினை முழுதும் ஒழிந்து போகவும் சிவனது பழமையான அருட் செயல் முறையினை யான் சொல்லுவேன்.

சிவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால் அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கிக் கண்ணுதலான் தன் கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி என்னுதற்கெட்டா எழி லார் கழல் இறைஞ்சி, சிந்தை மகிழ முந்தைவினை முழுதும் ஓய - யான் சிவபுராணந் தன்னை உரைப்பன் என்று கூட்டுக.

குறிப்புரை:— சிந்தை-மனம்; அவன் என்பது பல சம்பத்தவரும் பொதுவாகக் குறிக்கும் முழுமுதற்கடவுள்; ஓய-கெட, நுழூக்கவுமாம்; கருணைக் கண்காட்ட என்றதனால் நெற்றிக்கண், கருணைக்கண் என்பது பெறப்படும்.

பொழிப்புரை :— 23—25 வரிகள்

வானுலகிலும் மன்னுலகிலும் நிறைந்தும் அவற்றிற்கு அப்பாலுமாய் விளங்குபவரே! விளங்கும் ஓளிவடி வினரே! என்னப்படும் கூட்டுப் பொருள் அனைத்தையும் கடந்து அளவற்ற தன்மையை உடையவரே! உமது பெரிய புகழினைக் கொடிய வினையுடையோன்கிய நான் ஏடுத்துச் சொல்லும் வளக ஒன்றினையும் அறியமாட்டேன்.

குறிப்புரை:— நிறைந்து என்றது இறைவனது பூரணத்தை விளக்கியவாறும்; இறந்து-கடந்து.

பொழிப்புரை:— 26—31 வரிகள்

எங்கள் தலைவரே! புல்லாகியும், பூண்டாகியும், புழுவாகியும், மரமாகியும், பல மிருகங்களாகியும், பறவைகளாகியும், பாம்பாகியும், கற்களாகியும், மனிதர்களாகியும், பேய்களாகியும், பூத கணங்களாகியும் வலிமை மிகுந்த

அசரர் ஆகியும், முனிவர்களாகியும், தேவர்களாகியும், இயங்கு திணை, நிலைத்திணை ஆகிய சரம், அசரம் என்னும் இருவேறு வகைப் பிறப்பினுள் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இனைத்துப் போனேன்.

குறிப்புரை:— பூடு-பூண்டு; விருதம்-மிருகம்; வேய்-வாயு சர்ரம் பெற்ற ஆன்மா; தாவரம் - நிலையியற்பொருள்; சங்கமம் - இயங்கியற் பொருள்.

பொழிப்புரை:— 32—35 வரிகள்

யான் விமோசனமடைய எனது நெஞ்சினுள் ஓம் என் னும் வடிவத்துடன் நின்ற உண்மை வடிவினனே! மலம் அற்றவனே! எழுதினை ஊர் தியாகக் கொண்டவனே! வேதங்கள் ஜயனே என்று அலற, உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் விரிந்தும் நுட்பப் பொருளாய்க் கலந்துள்ளவனே! மெய்மையாக உன் பொன்னடிகளைக் கண்டு இப்போது யான் பாசங்களில் நின்றும் விடுபட்டேன்.

குறிப்புரை:— நுண்ணியனே, மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன் என்று கூட்டுக.

ஓங்காரம்-ஓவிகட்கு முதலாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஒசை. இறைவனது மந்திர வடிவம். விமலன்-பாசங்கள் இல்லாதன்; ஓங்கி-உயர்ந்து; ஆழ்ந்து - தாழ்ந்து; அகன்று - விரிந்து.

பொழிப்புரை:— 36—40 வரிகள்

வெப்பமுடையவனே! குளிர்ச்சி உடையவனே! வெள்வி முதல்வனைய் விளங்கும் குற்றமற்றேனே! பொய்யாகிய எல்லாம் என்னைவிட்டு நீங்கிப் போகக் குருவாய் வந்து அருள் புரிந்து மெய் அறிவாய் விளங்கும் மெய் ஓளியே! எந்த வகையான அறிவும் இல்லாத எனக்குப் பேரின்பத்தை தந் தருளும் பெருந்தன்மையனே! அறிவின்மையை நீங்கச் செய்யும் தாய அறிவு வடிவினனே!

குறிப்புரை:— சிவபிரான்து எட்டு உருவங்களில் சூரியன், சந்திரன், இயமானன் என்னும் மூன்றையும் வெய்யாய் தணியாய் இயமானஞம் விமலா என்பதாற் குறிப்பிட்டார். இயமானன்-கேள்வி முதல்வன்: எஞ்ஞானம்-எந்த வகையான அறிவும்.

பொறிப்புரை:— 41 — 43 வரிகள்

படைக்கப்படுதலும், ஒரு கால அளவாக நிலைபெறுத் தப்படுதலும், ஒடுக்கப்படுதலும் இல்லாதவனே, எல்லா உலகங்களையும் நீயே படைப்பாய், நினைபெறுத்துவாய், ஒடுக்குவாய், என்னைப் பிறவியிலே செலுத்துவாய், திருத்தொண்டாகிய தவத்தில் புகுவிப்பாய், திருவருளை எனக்குத் தருவாய்.

குறிப்புரை:— புகுவிப்பாய் அருள் தருவாய் என்று கூட்டுக. போக்குவாய்-எல்லாவற்றையும் ஒடுக்குவாய்; புகுவிப்பாய்-பிறவியுள் புகுவிப்பாய். தொழும்பு-அடிமை; திருத்தொண்டு.

பொறிப்புரை:— 44 — 48 வரிகள்

பூவின் மணமென நுட்பமாய் இருப்பவனே! நீ தூரத் தில் இருப்பவனுமாய். சமீபத்தில் இருப்பவனுமாய் சொல்லுக்கும் சிந்தனைக்கும் அப்பாற்பட்ட இரகசியப் பொருளாய் நிற்பவனே! மெய்யடியார் மனத்தின்கண் சிறந்து நின்று பாலோடு சர்க்கரையும் நெய்யும் கலந்து இனிமை பயத்தாற் போல இன்பம் ஊற்றெடுக்குமாறு நிலை பெற்றருளி எடுத்த பிறவியை ஒழிக்கும் எங்கள் பிரானுய் உள்ளாய்.

குறிப்புரை:— நாற்றத்தின் நேரியாய் என்றார் - பூவில் அதன் மணம் கண்ணுக்குத் தோன்றுது கலந்திருத்தல் போல இறைவனும் உலகுயிர்களில் தோன்றுது கலந்திருக்கிறான் என்பதை விளக்கும் பொருட்டாக, நேரியாய்-ஒத்தவனே; நணியாய்-அண்மையில் இருப்பவனே, மாற்றம்-உரை; தேன்-இன்பம்.

பொழிப்புரை:— 49 — 61 வரிகள்

எம்பிரானே பூதங்களைத் திருமேனியாகக் கொண்ட நீ அவற்றின் நிறங்களாய் பொன்னமை, வெண்ணமை, செம்மை, கருமை, புகைமை என்ற ஐந்து நிறங்களையுமடையவராய்த் தேவர்கள் உன்னை வணங்கிய போதும் நீ அவர்களுக்குத் தோன்றுது மறைந்திருந்தனை. கொடிய வினையை உடைய என்னை முற்றுக மூடியுள்ள மாயையை நல்வினை தீவினை என் னும் அரிய கயிற்றினால் கட்டி, புழக்களும், மாசுகளும் புறத்தேஉள்ள தோலினாற் போர்த்து மூடப்பெற்றுத் தனது ஒன்பது வாசல்களினாலும் அழுக்கு வடியுங் குடிசையை எனக் குக் கொடுத்தருளி, யான் கலங்கும்படி ஜூம்பொறி அறிவுங் கேடு செய்ய அவற்றின் சார்பாய் உனை அனுக ஒட்டாது தடை செய்யும் மனத்தின் இடாபாட்டினாலுங் குற்றமில் ஸாதவரே, எம்மிடங் கலந்து உறவாகி உள்ளமுருகி அழுது தொழும் நற்செயல் யாதும் இல்லாதசிறியனேன் பொருட்டு இவ்வுலகிலே குருவடிவங் கொண்டு எழுந்தருளித் திருவடி களைக் காட்டி, நாயினுங் கீழ்ப்பட்ட நாயேனுக்குத் தாயினும் மேம்பட்ட கருணை வடிவான மெய்யனே.

குறிப்புரை:— மாய இருள்-மாயை; சேர்தல் - வழிதல்; குடிகீல-குடிசை, உடல்; விலங்கு மனம்-தடைசெய்யும் மனம்; மலங்க-கலங்க,

பொழிப்புரை:— 62 — 69 வரிகள்

குற்றமற்ற சோதியானது மலரப் பெற்ற பூப்போன்ற ஒளிர் மேனியனே! ஆசிரியனே! இனிமை நிறைந்த அழுதனை யானே; சிவலோகத்தில் உள்ளவனே! கட்டுண்டற்கு ஏது வாய் அவாவினை வேரோடு நீக்கி அறிவை விரிவடையச் செய்யும் மேலோனே! காதலொடு கூடிய திருவருளினைச் செய்து என் மனத்தேயுள்ள வஞ்சனையைக் கழுவிக்கொண்டு ஓடியவண்ணம் நிற்கும் கருணைதியே! உண்டு தெவிட்டாத அழுதமே! அளவில் அடங்காப் பெருமையை உடையவனே!

ஆராய்ந்து அறியார் உள்ளத்தில் இருந்தும் அவர் கட்குப் புலனுகாத சோதியே! என் மனத்தை நீராக உருகும்படி செய்து என் உயிருக்குயிராய் நின்றவனே!

குறிப்புரர்:— தேசன்-ஆசிரியன். தென்ஆர்-இனிமை நிறைந்த. பாரித்தல் - பரத்தல். அளவில் - அடங்காமை. ஆசிரியன்-உயர்ந்தோன்; நேசம்-காதல், பேராது-பெயராது. ஆரா அழுது-உண்டு தெவிட்டாத அழுது. ஓராதார்-ஆரா யாதவர்.

பொழிப்புரர்:— 70-78 வரிகள்

இன்பழும் துன்பழும் இல்லாதவனே! அடியருக்காக அவற்றையும் உடையவனே; அன்பர்களுக்கு அன்பனுக உள்ளவனே! எல்லாப் பொருள்களுமாகி அவை அல்லாத வனுமாய் இருக்கின்ற அறிவுருவனே! நெருங்கிய இருள் போன்றவனே! பிறரால் அறியப்படாத பெருமையை உடையவனே! தொடக்கமும் முடிவும் இடையும் ஆகி, அவை அல்லையாயும் நிற்பவனே! என்னை வலிய இழுத்து ஆட்கொண்ட அப்பனுகிய பெருந்தன்மையனே! கூரிய மெய்யறி வினால் கேட்டுத் தெளிபவர் கருத்தில் உள்ள, பிறரால் கூட்டுணர்வால் அறியப்படாத கருத்துப் பொருளே! நுணுகிக் காண்பவர்க்கும் காண்பதற்கு அரிய நுட்பமான உணர்ச்சிப் பொருளாய் உள்ளவனே! போதலும் வருதலும் அடைதலும் இல்லாத மேலானவனே! உயிர்களை எல்லாம் காக்கும் எமது அரசனே! நினது அருட்செயலைக் காண்பதற்காரிய பெரிய அறிவே!

குறிப்புரர்:— துன்னிருள்-செறிந்த இருள். ஈர்த்து - இழுத்து, என்றது வலிய ஆட்கொண்டு. நோக்கரியநோக்கு-கூட்டுணர்வால் அறியப்படாத பொருள். புணர்வு - அடைதல்.

பொழிப்புரை:— 79-83 வரிகள்

இன்பநதியில் பெருவெள்ளம் போன்றவனே! அப்பனே, உலகத்திற்கு அப்பாற்பட்டு நின்ற விளக்கம் மிக்க கதிரொளிப் பிளம்பாய்ச்சொற்களினால்விபரித்துச்சொல்லமுடியாத நூட்ப அநுபவமாய்ப் பரிணமைத்தை அடைகின்ற உலகில் வெவ்வேருக்க் காணப்பட்டு வந்து இறுதியில் அறிவாக விளங்கும் தெள்ளியனே! எனது மனத்துள் ஊற்றுக்கத் ததும்பிய உண்ணத் தெவிட்டா அமுதமே! என்னை அடிமையாகவுடையனே!

குறிப்புரை:— அத்தன்-அப்பன், தலைவனுமாம். சொல்லாத - சொற்களினால் விபரித்துச் சொல்லமுடியாத. தேற்றல் - தெள்ளியன். ஊற்று-ஊற்றுப்போல் சுரக்கின்ற.

பொழிப்புரை:— 84-92 வரிகள்

எமது தலைவரே! வெவ்வேறு திரிபுகளையுடைய ஊனலாகிய உடலுள் கிடத்தலை யான் பொறுக்கமாட்டேன். பாசத்தை ஒழிப்பவனே! ஓ! என்று துதித்துப் புகழ்ந்து பொய்ப் பொருள்களின் பற்றுக்கூட்டு மெய்ப் பொருள்களோடு ஒன்றுபட்ட பெரியோர் மீண்டும் இவ்வுலகில் வந்து வினைக்கிடாய் பிறவி அடையாமல் வஞ்சனை பொருந்தி ஐம்புல வேடரின் சிறுமனையாகிய உடம்பை முற்றிலும் தொலைக்கும் வன்னம் உடையவனே! நடுஇரவுபோன்ற ஊழி இறுதியில் கூத்தினைப் பயின்று படைப்புக் காலத்தே பெருநடம் புரியும்முதல்வனே! தில்லைமன்றினுள் ஆடுபவனே! அழகிய பாண்டி நாட்டை உடையவனே! துன்பம் மிகுந்த இந்தப் பிறவிப் பினியை நீக்கும் வைத்திய நாதரே! ஓ! என்று சொல்லற்கரியானது புகழைச் சொல்லி.

குறிப்புரை:- விடக்கு+உடம்பு—விடக்குடம்பு.விடக்கு-ஊன். விடக்குடம்பு-ஊனலாகிய உடல். ஓ என்பது இரக்கக் குறிப்பு. குரம்பை - சிறவீடு; அது உடல்; முழுதும் முடிவுற்ற காலத்தே இறைவன் கூத்தினைப் பழகி (நடம் பயின்று) தோற்றக் காலத்தே பெருநடம் ஆடுகின்றுள்ள என்றபடி.

பொழிப்புரை:— 92 — 95 வரிகள்

அவனுடைய திருவடிகளின் கீழ் இருந்து சொல்லிய இச் சிவபுராணத்தின் பயன் உணர்ந்து சொல்கின்றவர் சிவ லோகத்திற் புகுவார்கள். இறைவன் திருவடிக்கீழ் அன்பார் பலரும் வணங்கிப் புகழுமாறு இருப்பர்.

குறிப்புரை:— திருவடி-இறைவனின் அறிவுச் செயலைக் குறிக்கும்.

— ★ —

14. திருவினைசப்பா

திருவினைசப்பா என்பது (அழகிய (பெருமை) இசை பொருந்திய பாக்களையுடையதெனப் பொருள் தந்து நிற்கும். இது திருவினைசப் பாமாலை என்றும் வழங்கி வந்துள்ளது. திருமாளிகைத்தேவர், சேந்தனூர், கருவூர்த்தேவர், பூந்துருத்தி நம்பிகாட நம்பி, கண்டராதித்தர், வேணுட்டடிகள். திருவாலியமுதனூர், புருடோத்தம நம்பி. சேதி ராயர் என்னும் ஒன்பது பெருமக்களாற் பாடப்பெற்ற திருப்பாடல்களைக் கொண்டது. இதனுடன் சேந்தனூர் இயற்றிய திருப்பல்லாண்டையுன் சேர்த்து 9ஆங் திருமுறை என்று வழங்கப்பெறும் திருமாளிகைத் தேவர் முதலி யோர்களைக் கி. பி. 10ஆம் நூற்றுண்டாகக் கூறுவர்.

அருளியவர்:- சேந்தனூர்

தலம்:- திருவீழிமிழலை

9-ஆம் திருமுறை

பண்-பஞ்சம்

கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் களினயக்
க-தரயிலாக் கருணைமா கடலை

மற்றவர் அறியா மாணிக்க மலையை
மதிய்யவர் மனமங்கி விளக்கைக்

செற்றவர் புரங்கள் செற்றவஞ் சிவஜைத்
திருவீழி மிழலைவிற் றிகுந்த

கொற்றவன் தண்ணைக் கண்டுகண்டு உள்ளங்
குளிரங்க கண்டுளிர்ந் தனவே.

கவாமி - வீழியழகர். தேவி - சுந்தரகுசாம்பிகை.

பொ-ரூ: — கற்று வல்ல பெரியோர்கள் விழுங்குகின்ற கற்பகமரத்தின் கனியை ஒத்தவனை; எல்லையில்லாத கருளையங்கடலை; பிறரால் அறியப்படாத மாணிக்கமலை போல் வானை; தன்னைத் தலைவனை மதித்து வழிபடுவாரின் மனத் துள் இருக்கும் அவியா விளக்குப் போல்வானை; பகைத்த அசுரர்களின் மும்மதில்களைச் சாம்பராக அழித்த எங்கள் சிவபிரானை, திருவீழிமிழலை என்னுந் தலத்தில் கோயில் கொண்டு இருக்கின்ற மன்னவனைப் பார்த்துப் பார்த்து மனம் மகிழ்ச்சியால் குளிர என் கண்களும் குளிர்ந்தன என்றவாறு.

கு-ரூ: — கற்றவர்-நல்லறிவு தரக்கூடிய ஞானநூல் களைக் கற்றவர்; விழுங்கி நிற்றல்-இறைவனைத் தம்முட்கள்கு வற்றுத் ஆனந்தத்தில் தினாத்து நிற்றல்; கற்பகக் கணி-தேவ உலகத்துக் கற்பக விருட்சம் சன்ற கனி; மணி விளக்கு - தூண்டா விளக்கு; நந்தா விளக்கு என்பர்; புரங்கள்-மும்மதில்கள் - தாரகாக்கன், கமலாக்கன், வித்தியுன் மாவி என்னும் மூன்று அரக்கர்களின் மதில்கள், கொற்றவன் - வெற்றியால் மேம்பட்டவன்

— * —

15. திருப்பல்லாண்டு

அருளியவர்: சேந்தனூர்

தலம்: — கோயில்

ஒ-ஆந் திருமுறை

பண்-பஞ்சமம்

✓ தாதையைத் தாளற வீசிய சண்டிக்கிவ்
வள்ளடத் தொழுமடனே
புதலத் தோறும் வணங்கப் பொற்கோயிலும்
போனகும் அங்கிக்
ஜோதி மனிமுடித் தாமும் நாமமுந்
தொண்டர்க்கு நாயகமும்
பாதகத் துக்குப் பரிச் வைக்தானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

பதிகவரலாறு: சேந்தனூர் மிக்க சிவபக்தி உள்ளவர். ஒருமுறை சிதம்பரத் திருவிழாவின்போது, தேர் ஓடாமற் தடைப்பட்டது. எவ்வளவோ பேர் முயன்றும் முடியவில்லை. இதனை அறிந்த சேந்தனேர், இப்பதிகத்தைப் பாடினார். தேர் முன்போல் ஓடியது. சேந்தனைரின் பெருமையை உலகநியச் செய்யவே இறைவன் இவ்வாறு செய்தார். திருப்பல்லாண்டுப் பதிகப் ளன்றேயாகும்.

பொ-ரை— தந்தையின் காலை வெட்டி மாபாதகத் தைச் செய்த சன்டேசராக்குத் தேவர்களும், மனிதர் களும் வணங்கும்படியாகக் கோயிலையும், வழிபாட்டையும், ஒளி பொருந்திய மனிமுடியில் அணிதற்கான மாலையையும், புகழையும், அடியார்க்குத் தலைமையாய் தகைமையையும் அருளிச் செய்த சிவபிரான் பல்லாண்டு வாழ்வாராக என வேண்டுவோமாக.

சுவாமி-சபாநாயகர், தேவி-சிவாகாமியம்மை.

வி-ரை— தாள்-பாதம். சண்டி-சண்டேசரநாயகர். அண்டம் - தேவ உலகு. போன்கம்-திருஅமுது தாமம் - மாலை - நாமம்-புகழ். நாயகம்-தலைமை. வைத்தான்-கொடுத்தான். பொதுவாகத் தந்தையின் காலை வெட்டுதல் மாபாதகம்; ஆயின் இங்கு இது சிவபுண்ணியமாம். ஆகவே “பாதகத்துக்குப் பரிசுவைத்தான்” என்பது பழிப்பது போலப் புகழ்தல் ஆகும்.

கதை— திருச்சேய்ஞானாரில் எச்சதத்தன் என்னும் அந்தணருக்கு மகனைக் கண்டேசரர் அவதரித்தார் விசாரசருமர் என்பது இவரது பிள்ளைத் திருநாமமாகும். இளமையிலேயே மிக்க சிவபக்தி உள்ளவர். பசுக்களை மேய்க்குந் தொழிலை மேற்கொண்டார். பசுக்களை மிக அன்பாகப் பாதுகாத்தார். அவைகள் அதிக பாலை உடையனவாயின; அதனால் பாலைத் தானே சுரந்தன.

விசாரசருமர் நாடோறும்பசுக்களை ஊருக்கு அணித்தாக வள்ள மண்ணியாற்றங் கரையிலே மேயவிட்டு அங்கு மணலினாலே சிவலிங்கம் அமைத்து, பசுக்கள் சொரிந்த பாலினால் அபிடேகம் செய்து வழிபட்டு வந்தார். பாலை வீணைக்குகின்றார் என்று பிறர் இவரது தந்தைக்கு முறையிட்டனர் இதனை அறிதற்காக அவர் அங்கு சென்றார். இவர் சிவபூஸ செய்துகொண்டிருந்தார், பாலினால் அபிடேகம் செய்திருத் தலைக்கண்டு கோபங்கொண்ட தந்தையார் தமது காலினாற் பாற்குடத்தை இடறினார். சன்டேசரர் மிகவெறுப்புற்றார். மழுவினால் வீசித் தந்தையின் காலைத் துணித்தார். பின் சிவபூஸயைத் தொடர்ந்து செய்தார். சிவபூஸயையுஞ் சிவலிங்கத்தையுஞ் சிறிதும் மதியாது பாற்குடத்தைச் சிதைத்து

ஊறு செய்தபோது, சிவபக்தி மேலீட்டினால் தந்தை என்பதையும் எண்ணுமெல், அவரது காலை வெட்டியது செயற்கருஞ் செயலாகும். உடனே சிவபிரான் எல்லா அடியார்க்குந் தலையாய் தன்மையையும், யாவரும் அவரை வழி படுதற்குரிப் உணர்வையும் அருளிச் செய்தார். அன்று முதல் இவருக்குச் 'சண்டேசரர்' என்னும் பெயர் வழங்கு கின்றது. இவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவர் சண்டேசரநாயனாருக்குத்திருக்கோயில்களில் கோவி வும் வழிபாடும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இறைவன் தமது கொன்றை மாலையை இவருக்குச் சூட்டினார்.

— ★ —

16. திருப்புராணம்

கந்தபுராணம்

கடவுள் வாழ்த்து

வெரவக்கடவுள்

1. பரமீஸ் மதித்திடாப் பங்க யாசனன்
ஒருதலை கிள்ளியே ஓழிந்த வானவரி
குருதியு மகந்தையுங் கொண்டு தன்மூன்
புரிதரு வடுகணைப் போற்றி செய்குவாம்

பாடவின் வரலாறு:— இப்பாடல் கந்தபுராணத்திலுள்ள கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களுள் ஒன்றாக உள்ளது இது வெரவக் கடவுளுக்கு உரிய பாடலாகும். இவர் சிவபெருமானின் திருக்குமாரர்களுள் ஒருவர். கந்தபுராணம் கந்தக் கடவுளாது மகிளமைகளை விரிவாகக் கூறும் நூல்: சிறந்த புராணங்களுள் ஒன்று. கந்தக் கடவுள் தேவர் எனைத் துன்புறுத் திய சூரன் முதலியோரை இல்லாமற் செய்த வரலாற்றை இந்நூல் கறுகிறது. இந்நாலைத் தமிழிற் பாடியவர் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள். 'புராணம்' என்பது கடவுளின் மிகப் பழையைன் வரலாற்றைக் கூறும் நூலாகும்.

பொ-நேர:— சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாக உணர்ந்திடாத பிரமாவினது உச்சித் தலையைக் கிள்ளி எடுத்துச் சென்ற கடவுளும், ஏனைய தேவர்களது இரத்தத் தையுன் செருக்கையும் பலிப்பொருள்களாகக் கொண்டு அவர்களைத் தண்டித்தவரும் ஆகிய வைரவக் கடவுளைப் போற்றி வணங்குவோமாக.

விகை:— பரமன்-சிவபிரான்; பங்கய ஆசனன்-பிரமா. வடுகண்-வைரவக் கடவுள். வைரக்கடவுள் சிவபிரானேயாவர். இவரது ஊர்தி நாய் ஆகும்.

கதை:— பிரமா படைத்தற் கடவுள். சிவபிரானைப் போல இவருக்கும் ஐந்து தலைகள் இருந்தன. இவற்றால் ஒரு முறை பிரமாவுக்கு அளவுகடந்த செருக்கு உண்டாயிற்று. இதனாலே சிவபிரானை முழுமுதற் கடவுளாக மதியாதவரானார். பிரமாவினால் ஏனைய தேவர்களுஞ் சிவபிரானை மதியாதவர்களாக ஆயினார். சிவபிரானீடமிருந்து வைரவக்கடவுள் தோன்றினார். வைரவக் கடவுள் பிரமாவுந் தேவர்களும் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றார். பிரமாவின் உச்சித் தலை சிவபிரானை நிந்தித்தது. வைரவக்கடவுள் அந்தத் தலையைக் கிள்ளி எடுத்தார். ஏனைய தேவர்களைத் தண்டித்து அவர்களது குருதியைப் பலியாகப் பெற்றார். இதனால் பிரமாவுந் தேவர்களும் அகந்தை நீங்கிச் சிவபிரானே உலகிற்கு முழுமுதற் கடவுள் என உணர்ந்து துதித்தனர்.

கந்தபுராணம்

கடவுள் வாழ்த்து

வீரபத்திரக் கடவுள்

2 அடைந்தவி யுண்டிடும் அமரர் யாவரும் முடிந்திட வெருவியே முன்வர் வெதியர் உடைந்திட மாமக மொடியத் தக்கணைத் தடிந்திடு சேவகன் சரணம் போற்றுவாம்.

பாடலின் வரலாறு:— இது கந்தபுராணத்தில் வீரபத்திரக் கடவுளுக்கு உரிய கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாக உள்ளது.

வீரபத்திரக் கடவுள் சிவபிரானது திருக்குமாரருள் ஒருவர். சிவபிரானே மதியாத தக்கணைத் தண்டித்தற்காகச் சிவபிரா ணிடமிருந்து தோன்றியவரே வீரபத்திரர் ஆவர்.

பொ-ரை— தக்கணது யாகத்தினைச் சென்று. அங்கு கொடுத்த அவிப்பாகத்தை ஏற்று உண்டதேவர் கள் யாவரும் இறக்கும்படியாகவும், அங்கு சென்ற முனிவர் களும் அந்தணர் களும் பயந்து ஓடும்படியாகவும், அந்தப் பெரிய யாகம் நடை பெருதபடி செய்து, அவ்வேள்வியைச் செய்வித்த தக்கணைத் தண்டித்த வீரபத்திரக்கடவுளது திருப்பாதங்களை வணங்கு வோமாக.

வி-ரை:— அவி-யாகத்தில் தேவர் களுக்குக் கொடுக்கும் உணவு. அமரர்-தேவர்கள். வெருவி-பயந்து. மா மகம்-பெரிய யாகம், தடிந்திடு-தண்டித்த. சேவகன்-வீரபத்திரக் கடவுள்.

கதை:— முற்காலத்திலே தக்கன் என்னும் ஒருவன் இருந்தான். நல்ல தவங்களைச் செய்து மேலான வரங்களைப் பெற்றுள்ளன. இதனால் ஒருமுறை உமாதேவியாரைத் தனது மகளாகப் பெற்று வளர்த்துச் சிவபிரானுக்குத் திருமணஞ்சு செய்து கொடுத்தபின். இதனாலே சிவபிரானே மதியாது, அதிக அகந்தை கொண்டு, அவருக்கு மாரூகாக்கு பெரிய யாகத்தைச் செய்தான். இவருக்குப் பயந்து, தேவர் களும் முனிவர்களும் இந்த யாகத்திற்குச் சென்று பங்குபற்றினர். இந்த யாகத்தைப் பார்க்கச் சென்ற உமாதேவியாரைத் தக்கன் அவமதித்தான். உடனே சிவபிராணிடமிருந்து வீரபத்திரர் தோன்றினார். யாகம் நடக்கும் இடத்திற்குச் சென்றார். அவரது வருகையைக் கண்ட தேவர்களும் முனிவர்களும் பயந்து ஓடினர். யாகம் நடைபெருதபடி தடுத்து, யாகத்தைச் செய்வித்தத் தக்கனது தலையை வெட்டி யாகக் குண்டத்தில் இட்டு, அங்கிருந்த தேவர்களையுந் தண்டித்தார். பின் தக்கணையுந் தேவர்களையும் உயிர்பெற்றெழுச் செய்தார். அதன்பின் சிவபிரானே உலகிற்கு முழுமுதற் கடவுள் எனத் தேவர்கள் உணர்ந்து, அவரைத் துதித்தனர்.

சேக்கிழார் புராணம்

கடவுள் வாழ்த்து

சிவகாமியம்மையார்

3. பரந்தெழுந்த சமண்முதலாம் பரசமய இருள் நீங்கச் சிரந்தமுவு சைவனெறித் திருநிற்றின் ஓளிவிளங்க அரந்தத்தெப்ப புகலியர்கோன் அழுதுசெயத் திருமூலைப் கரந்தவித்த சிவகாம சுந்தரிபூஷ் கழல்போற்றி. (பால்

பாடலின் வரலாறு:— இது சேக்கிழார் புராணம் என்னும் நாலில் உள்ள கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலாகும் இது உலக மாதாவாகிய சிவகாமியம்மையாருக்கு உரியது. சேக்கிழார் புராணம் என்பது. சேக்கிழார் சுவாமிகளது வரலாற் றைக் கூறும் நூல் ஆகும். சேக்கிழார்சுவாமிகள் சோழப்பேரரசில் முதல் அமைச்சராக இருந்தவர்; தூயதுறவுஞ் சிவபத்தி யும் மிக்கவராக விளங்கியவர்; அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் வரலாறுகளைத் திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் பெயருடன் பெரும் நூலாக அருளியவர். இதன் மூலம் உண்மை நாயன்மார் மகிமைகளை உலகறியச் செய்தார். சேக்கிழார் சுவாமிகளுக்கு, அவர்அவதரித்ததொண்டைநாட்டிலேதிருக்கோயில் இருக்கிறது. சேக்கிழார் புராணத்தை அருளியவர். சுந்தரனகுரவர் களுள் ஒருவராகிய உமாபதி சிவாசாரியார் ஆவர்.

பொ-ரை:— எங்கும் ஒரு காலத்திலே பரந்து இருந்த சமணம் முதலிய புறங்சமயங்களின் இருள் இல்லாமற்போகவும், மேலான சைவசமயத்தினது திருநிற்றின் மகிமை விளங்கும்படியாகவும், ஆன்மாக்களது அறியாமை அற்றுப்போகவும்; திருநூனசமபந்தமூர்த்தி நாயனார் பருகுவதற்குத் தமது திருமூலைப்பாலைக் கொடுத்தருளிய உலக மாதாவாகிய சிவகாமி அம்மையாரின் பொளிவாகிய அழகிய திருப்பாதங்களைத் துதிப்போமாக.

கு-ரை:— பரசமயம்-புறங்சமயம். சிரம்-தலை. அந்தை-அறியாமை. புகலியர்கோன்-திருநூனசமபந்தமூர்த்தி நாயனார். அழுது-உணவு. கழல்-திருப்பாதம்.

நைத:—திருநூனசமபந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குமூன்றும் வயதிலே உமாதேவியார் தமது திருமூலைப்பாலைக் கொடுத்த

தார். இதனுலே நாயனர் தேவாரப் பதிகங்களைப் பாடிப் பல அற்புதங்களையும் நிகழ்த்தினார். சமணர்களை வாதிலே வென்றார். திருநீற்றை அணிந்து பாண்டியன்னு நோயை நீக்கினார். சமணசமயம் பரவாதபடி செய்து திருநீற்றின் மகிழ்ச்சையையும் சௌசாமயத்தினைத் தூண்மையையும் உலகம் அறியும்படி செய்தார். இவைகளைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனரது வரலாற்றில் விரிவாக அறியலாம்.

17. திருப்புகழ்

(திருப்புகழ் செம்புலச் செல்வராகிய) அருணகிரிநாத சுவாமிகளால் முருகப்பெருமானது புகழைப் பலவகையாலும் புகழ்ந்து பாடப் பெற்ற தமிழ் நூலாகும். ஒரு பதினாற்றிரம் பாடல்களைக் கொண்டதெனப் பெரியேர் கூறுவார். பல பாடல்கள் குமரக் கடவுள் கோயில் கொண்டிருக்குந்தலங்கள் மீது பாடப்பட்டவை ஆகும்; சில பொதுவான வையுமாகும். சுவாமிகள் கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, வேல்விருத்தம், மயில்விருத்தம் முதலியவையும் பாடியுள்ளார், (முருகப்பெருமானுடைய திருப்படை வீடுகள் ஆறு ஆகும் அவை திருச்செந்தூர், (பழநி எனப்படும்) திருவாவிநன்குடி, திரு ஏரகம், திருப்பரங்குன்றம், பழமுதிர்ச்சோலை, குன்று தோரூடல் என்பனவாம். ‘திருவேரகம்’ சுவாமிமலை என்றும் வழங்கும். இத்திருப்புகழ் திருவேரகத்தில் வீற்றிருக்கும் முருகப்பெருமான் மேலதாகும்.

சுவாமிமலை

(திருஏரகம்)

1. சரணகம லாலயத்தை அரைநிமிட நேரமட்டில் தவமுறைதி யானாம் வைக்க அறியாத கடக்கட முடச்சிடி பவளினையி சேகனித்த தமியன்மிடி யாஸ்ம யக்கம் டறுவேஞு கருணைபுரியா திருப்ப தெளகுறையில் வேலைசெப்பு கயிலை நாதர் பெற்ற குமரோனே கடக்புய மீதிரத்ன மணிஅணிபொள் மாலைகெச்சை கமமுமண மாரிக டப்பம் அணிவோனே.

தருணமினத யாமிகுத்த கனமதுறு நீஞ்சவுக்ய
 சகலசெல்வ யோகமிக்க பெருவாழ்வு
 தகைவுமிசிவ ஞானாழத்தி பரகதியு நிகொடுத்து
 தவிபுரிய வேனு நெய்த்த வடிவேலர்
 அருணதள பாதபத்ம மதுநிதமு மேதுதிங்க
 அரியதமிழ் தான் அளித்த மயில்வீரா
 அதிசயம நேகமுந்ற பழங்களை மீதுதித்த
 அழகதிரு ஏ கத்தின் முருகோனே.

பொ-கா:— கயிலைமலைக்குத்தலைவராகிய சிவபெருமான்
 ஈன்றருளிய குமரக்கடவுளே! தோன்வளை அணிந்த திருப்
 புயத்தின்மீது இரத்தினமணிகள்பதித்த அணிகலத்தினையும்
 பொன்மாலையினையும், பெட்சியாலையினையும், மணங்கமமுங்
 கடம்பமாலையினையும் அணிந்து இருப்பவனே! நெய் பூசப்
 பெற்ற கூரியவேலை ஏந்தியவனே! செந்திறஇதழ்களையடைய
 தாமரை போன்ற திருப்பாதங்களைத் தினமுந் துதிசெய்து
 பாட அருணமொன தமிழ் மொழியை எனக்குத் தந்தமயிலை
 வாகனமாகக் கொண்ட வீரனே! அநேக அதிசயங்கள்
 பொருந்தியபழநிமலைமீதுதோன்றிய அழகனே! திருவேரகம்
 எனுஞ் சுவாமிமலையில் எழுந்தருளிய முருகப் பெருமானே!
 தாமரை ஆகிய நின்திருப்பாதக்கோயிலை அரைநொடிப்போ
 தளவாகிலுந் தல வழியில் நின்று தியர்னிக்கத் தெரியாத
 தூலசரீரத்தையுடைய சூற்றமுடைய அஞ்ஞானம் மிகுந்த
 மட்மை நிரம்பிய பிறவிக்கு ஏதுவாகிய தீவினையால் பிறந்த
 தனிப்பட்டவனுகிய யான் வறுமையால் மயக்கம் உறுவது
 தகுமோ? என்னிடம் இரக்கங் காட்டாது இருப்பதற்கு
 யான் செய்த குறை என்ன? இவ்வேளையில் சொல் லுஜயனே!
 அருள்புரிய இதுதான் தருணம். மிக்க பெருமை பொருந்திய
 நீண்ட சுகத்தைத் தருவதானெல்லாவிதமானசெல்வங்களும்
 கிடைக்கக்கூடிய யோகம் பொருந்திய பெரிய வாழ்வினையுந்
 தகுதியுடைய சிவஞானங் காரணமாக உண்டாகும் மேல், ஈ
 முத்தியாகிய வீடு பேற்றையும் நீ எனக்குத் தந்து உதவி புரி
 தல் வேண்டும் என்றவாறு.

குமரோனே! அணிவோனே! வடிவேலா! வீரா!
அழகா! முருகோனே ஆலயத்தை தியானம் வைக்க அறி
யாத தமியன் மயக்கம் உறுவேனே! கருணைபுரியாது இருப்
பது குறை என? செப்புஜய, இது தருணம் பெருவாழ்வு(ம்)
பரகதி(யும்) கொடுத்து உதவிபுரிய வேணும் என்று கூட்டுக.

ஞ-ரூ:— கடகம் - தோள்வளை, அணி - அணி கலம்,
செச்சை-வெட்சிமாலை, கடம்பு-மலர் விசேஷம், முருகப்
பெருமானுக்கு விருப்பமான மலர். அருணம்-கருமை கலந்த
சிவப்பு, பத்மம்-தாமரை. நிதமும்-ஒவ்வொரு நாளும்.
அழகு-அழகனே! சரணம்-பாதம். சடம்-தூல சரீரம். கசடு-
குற்றம். மூடம்-அஞ்ஞானம் மட்டி-அறிவற்றவன். பவம்-
பிறப்பு சனித்த-பிறந்த. மிடி-வறுமை. தமியன்-தனித்த
வன். என-என்ன? இடக்குறை. தருணம்-சமயம் கனம்-
பெருமை, சவுக்கியம்-சுகம்.

திருஏரகத்தில் முருகக்கடவுள் தந்தையாராகியபரமசிவ
ஏக்குப் பிரணவப் பொருளை உபதேசித்தார் என்பர்.

2. இருந்த வீடும் கொஞ்சிய திறுவரும் உறுகேளும்
இசைந்த ஊரும் பெண்டிரும் இளமையும் வளமேவும்
விரிந்த நாடுங் குன்றாமும் நிலையென மகிழாதே
விளங்கு தீபம் கொண்டுளை வழிபட அருள்வாயே
குருந்தி லேறுப் கொண்டவின் வடிவினர் மருகோனே
குஷ்கு ஸாவுங் குன்றுறை குறமகள் மனங்களா
திருந்தவேதந் தண்டமிழ் தெரிதரு பூஸ்வோனே
வெந்த காலுந் தண்டையும் அழகிய பெருமானே.

பொ-னர:— குருந்த மரத்திலேறிய மேக நிறத்தினரான திருமாலின் மருகரே, குரங்குகள் உலாவுகின்ற மலையின் மீது வாழும் குறவர் மகளாகிய வள்ளியின் நாயகனே, திருத்தமாக வேதத்தினையுந் தமிழையும் ஆராய்கின்ற புலவனே, சிவந்த காலையும், அதிலணிந்த தண்டையையும் உடைய அழகிய வடிவினரான கடவுளே, வசிக்கும் வீடும் மகிழ்ச்சி தரும் பிள்ளைகளும், உறவினர் களும், பொருத்த மான ஊரும். மனைவியும் இளமைத்தன்மையும், வளமுள்ள பெரிய நாடும், மலைகளும், நிலையானவை என மகிழ்ச்சியடையாது, ஓளிபொருந்திய தீபத்தைக் கொண்டு உன்னை வழிபடுவதற்கு அருளைத் தருவாயாக.

வி-ஞார:— கேள்-சுற்றம். தீபம்-விளக்கு. கொண்டல் வடிவினர்-திருமால், குறமகள்-வள்ளி. தண்டை-ஆண் கள் காலில் அணியும் ஒருவகை அணி குமரக்கடவுள் தலைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து தமிழை ஆராய்ந்தவர்; அகத்திய முனிவருக்குத் தமிழை அறிவுறுத்தியவர். உமாதேவியார் திருமாலுக்குச் சகோதரியாகக் கூறப்படுதலின், இவர் அவருக்கு மருகராயினர். குமரக்கடவுள் குறவர் குலப் பெண்ணைகிய வள்ளிநாயகியாரைத் திருமணஞ்ச செய்தனம் கந்த புராணத்தில் விரிவாகக் கூறப்படுகிறது.

18. கந்தர் அலங்காரம்

முருகக் கடவுளின் புகழ் கூறும் நூல்களுள் கந்தர் அலங்காரமும் ஒன்று. இது சிவஞானச் செல்வராகிய அருணகிரி நாத சவாமிகளால் அருளிச் செய்யப் பெற்றது. சமார் 500 ஆண்டுக்கு முற்பட்டது இந்நால்.

1. விழிக்குத் துணைதிரு மென்மலர்ப்
பாதங்கள் மெய்ம்மை ஞன்று
மொழிக்குத் துணை முருகாவெனு
நாமங்கள் முன்பு செய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு
தோனும் பயந்த தனி
வழிக்குத் துணை வடிவேலுஞ்
செங்கோடன் மழுரமுமே.

போ-ரா:— எனது கண்களுக்குத் துணையாவன திருச் செங்கோட்டில் எழுந்தருளி இருக்கும் முருகக்கடவுளுடைய மென்மையான தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளே! உண்மை தவறாத எனது வாக்கிற்குத் துணையாவது, முருகா என்று விழிக்கப்படும் அவர் நாமமே! யான் முன்பு செய்த பாவத்தை நீக்குவதற்குத் துணையாவன அவருடையபன்னிரு திருக்கைகளுமே! யான் அஞ்சதற்குரிய தனி வழிக்குத் துணையாவன அவரது ஒளிபொருந்திய வேற்படையும் மயிலுமே!

கு-ரா: விழி-கண், நாமம்-பெயர், கள்-அசை, பழி-பாவம், ஈண்டுச் சஞ்சித வினை, மழுரம்-மயில். இறப்புக் காலத்தில் மக்களுக்குத் துணையாய் இருப்பது முருகப்பெரு மானின் வெலும் மயிலுமாம்.

2. சேந்தலைக் கந்தலைச் செங்கோட்டு
வெறுபளைச் செஞ்சடா வேல
வேந்தலைச் செந்தமயிழ் நாஸ்விரித்
தோனை விளங்கு வள்ளி
காந்தலைக் கந்தக் கடம்பளைக்
கார் மயில் வாக்ளைச்
காந்துணைப் போது மறவாத
வரிக்கொரு தாழ் விலையே.

பொ-ஈர:— சிவந்த திருமேனியை உடையவரும், ஆறு திருவுருவங்களும் ஒன்றுகச் சேர்க்கப்பட்டவரும், திருச் செங்கோட்டு மலையில் எழுந்தருளி இருப்பவரும், சிவந்த ஒளி பொருந்திய வேற்பட்டையை உடைய இறைவரும், செந்தமிழ் நாலை அகத்திய முனிவருக்கு விரித்துரைத் தருளியவரும், அழகு விளங்கும் வள்ளிநாயகியாருக்குத் தலைவரும், வாசனை பொருந்திய கடப்பமாலையை அணிந்த வரும், பச்சைநிறம் பொருந்திய மயில்வாகனத்தை உடைய வரும் ஆகிய முருகக்கடவுளை இறக்கும் நாளளவும் மறவா தார்க்கு ஒரு குறையுமில்லை.

வி-ரை:— கந்தன் - பினிக்கப்பட்டோன், சேர்க்கப்பட்டோன், பெருந்தொழன் எனினுமாம்; காந்தன்-கணவன்; கந்தம்-வாசனை; கார்-பச்சை, கறுப்பு; துணை-அளவு, எல்லை, போதும் காலம். கடப்பமலர் முருகப்பெருமானுக்கு விருப்ப மான மலராகும்.

19. நீதிப்பாருதி — திருக்குறள்

திருக்குறள் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரால் இயற்றப்பட்டது. தமிழ்மறை என்று போற்றப்படுவது; மக்கள் வாழ்வாங்கு வாழ வழி கூறுவது; உலகப் பொது நாலாக விளங்குவது; தண்டமிழ் மொழியிலுள்ள நால்களுள் பழைய வாய்ந்தது; தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உரைகல்லாய்த் திகழுவது; 1330 குறட்பாக்களால் அமைந்தது (அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால்) என்னும் மூன்று பெரும் பிரிவுகளை உடையது; திருவள்ளுவரின் காலத்தைப் பலரும் பலவாறு கூறுவர். பெரும்பாலானேர் கி. பி. 2-ம் நாற்றுள்ள டென்பர். சான்டேர் திருக்குறளைப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நால்களுள் ஒன்றுத் தொகுத்துள்ளனர்.

அதிகாரம் : 1

கடவுள் வாழ்த்து

கடவுளை வாழ்த்துதல். நூல் செய்வோர் வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருள் உரைத்தல் மரபு. வள்ளுவப் பெருந் தகை கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

அகர முதல எழுத்துள்ளாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

1

போ-ரை:— எல்லா எழுத்துக்களும் அகரத்தைத் தமக்கு முதலாக உடையன. அதுபோல் உலகமானது, எல்லாவற்றிற்கும் முற்பட்ட கடவுளைத் தனக்கு முதலாக உடையது.

முதல்-தலைமை; ஆதி பகவன் இரு பெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை. உலகு இடவாகுபெயராய் உயிரை உணர்த் திற்று.

கற்றதனால் ஆய பயன்என்கொல் வாலநிவன்
நற்றுள் தோழாங்கி எனின்.

2

போ-ரை: தூய அறிவினை உடைய கடவுளுடைய திருவடிகளை வணங்காதவர்கள் ஆயின், அவர்கள் சுற்ற கல்வி யினால் உண்டாய பயன் யாது? ஒன்றுமில்லை.

வால்-தூய்மை; எவன் என்பது என் என்று குறுகி நின் றது. நற்றுள் - திருவடி. இறைவன் திருவடியே பிறவிப் பினிக்கு மருந்து ஆதலின் நற்றுள் என்று கூறினார். கொல்-அசை நிலை.

மலரிமிகை ஏகினுன் மாண்புடி சேர்ந்தார்
நிலமிகை நீவோழ் வார்.

3

போ-ரை;— அன்பரது நெஞ்சமாகிய தாமரை மலரில் சென்ற இறைவனாது மாட்சிமை பொருந்திய திருவடிகளை இடைவிடாது சிந்தித்தவர். நிலவுலகில் நெடுங்காலம் வாழ் வார்.

சேர்தல்-இடையருது நினைத்தல், நிலமிசை என்பதை மினைநிலம் எனக்கொண்டு மேலாகிய வீட்டுவகிள் என்றும் பொருள் கொள்வார்.

வேண்டுதல் வேண்டாமை இலாள்அடி சேரந்தார்க்கு யான்டும் இடும்பை இல. 4

பொ-ரை:— ஒரு பொருளை விரும்புதலும், வெறுத்த அம் இல்லாத இறைவனது பாதங்களை இடைவிடாது சிந்திப்பவர்க்கு எக்காலத்துந் துன்பங்கள் இல்லை.

வேண்டுதல்-விரும்புதல்; வேண்டாமை - விரும்பாமை; இடும்பை-துன்பம்; இது தன்னைப் பற்றியும்; பிற உயிர்களைப் பற்றியுந் தெய்வத்தைப் பற்றியும் வருவன என மூவகைப்படும்.

இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்பூரிந்தார் மாட்டு. 5

பொ-ரை— கடவுளின் உள்ளமையுள்ள புகழை விரும்பினவரிடத்து அறியாமை சேர்ந்த நல்விளை தீவினை இரண்டும் வந்து பொருந்தமட்டா.

இருள்-அறியாமை, மயக்கமாம். பொருள் உண்மை.
இறைவன்-தலைவன்; புரிதல்-விரும்புதல்.

பொறிவாயில் ஐந்து அவித்தான் பொய்தீர்ஜூழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார். 6

பொறி-ரை— மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி என்னும் பொறிகளை வழிகளாக உடைய ஐந்து ஆஸக்கோயும் அநா தியே அவித்த இறைவனது பொய்மை இல்லாத ஒழுக்கமாகிய வழியில் நிலைபெற்று நின்றவர்கள் நீடுழிகாலம் வீட்டுவகிள் வாழ்வார்கள்.

வாயில்-வழி; ஐந்து-ஐந்து அவா; தீர்-தீர்ந்த, இல்லாத; நெறி-வழி.

தனக்குஉவமை இல்லாதான் தாள்சேந்தாரிக்கு அல்லால் மனக்கவலை மாற்றி அரிது.

7

பொ-ரை:— தனக்கு ஒப்பானது எதுவும் இல்லாத கடவுளின் திருவடிகளை அடைந்தவர்களுக்கு அல்லாமல், மற்றவர்களுக்கு மனத்தில் உண்டாகுங் கவலைகளைப் போக்குதல் முடியாது.

உவமை-ஓப்பு; தாள்-பாதம்; அரிது-அருமை, இன்மை குறித்து நின்றது.

அறவாழி அந்தணன் தாள்சேந்தாரிக்கு அல்லால் பிறவாழி நிந்தல் அரிது.

8

பொ-ரை:— அறக்கடலாகிய இரக்கத்தை உடைய கடவுளது திருவடிகளாகிய தெப்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு அன்றி பிறருக்கு வேரூகிய பொருள் இன்பக் கடல்களைக் கடத்தல் முடியாது.

ஆழி-ஆழுடையது; கடல். அந்தணன் - அழுகிய தண்ணெலி உடையவன். பிற-அறத்தின் வேரூகிய பொருள் இன்பங்கள்.

கோள்கிளி பொறியில் குளம்லிலும் என்குணத்தான் தாளை வணங்காத் தலை.

9

பொ-ரை— தத்தமக்கேற்ற புலன்களைக் கொள்ளுதல் இல்லாத ஜம்பொறிகளைப்போல, எட்டுக் குணங்களையுடைய இறைவனது திருப்பாதங்களை வணங்காத் தலைகள் தமக்கேற்ற தன்மை இல்லாதனவேயாகும்.

கோள்-கொள்ளுதல்; தலையைக் கூறினாரேஹும் பிற
உறுப்புக்களும் பயன் இல என்பது கருத்து. ஜம்பொறி கள்-
மெய், வாய், கண், முக்கு. செவி என்பன. ஜம்புலன்கள்-
சுவை, ஓளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம். என் குணம்-தன் வயத்
தனுதல், இயற்கை உணர்வினன் ஆதல், முற்றுணர்வுடை
மை, இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்குதல், பேராற்றல்
உடைமை, தூய உடம்பினன் ஆதல், வரம்பில் இன்பம்
உடைமை, பேரருள் உடைமை என்பனவாம்.

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார்.

பொ-ரை:— கடவுளின் திருவடிகளைச் சேர்ந்தார் பிறவி
யாகிய பெருங்கடலைக் கடப்பார். இறைவன் திருவடிகளைச்
சேரார் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்கமாட்டார்.

சேர்ந்தார் சொல்லைக்கமாக நின்றது. இறைவன் எங்
கும் நிறைந்து தங்குபவன்.

அதி: 22

ஒப்புரவறிதல்

குறள்: 3

புத்தேள் உலகத்தும் ஈஸ்டும் பெறலரிதே
ஒப்புரவின் அல்ல பிற.

ஒப்புரவு அறிதன்வது:— உலக முறைமையை அறிந்து
உலகத்திற்கு உபகார முள்ளவனுக ஒழுகுதல்.

பொ-ரை:— தேவ உலகத்திலும், இவ்வுலகத்திலும்,
ஒப்புரவு அறிதல் அல்லாத பிறிதொன்றைக் காணல்
அரியது ஆகும்.

வி-ரை:— புத்தேள்-தேவர். ஈஸ்டு-இவ்வுலகு, இஃது
அல்லாத வேரென்றைக் காணல் அரிது எனக் கூறுதலின்,
ஒப்புரவு அறிதல் ஒருவர்க்குச் சிறந்த அறம் ஆகும் என்ப
தாகும்.

அதி: 23

ஈகை

குறள்: 2

நஸ்லா றெனினுங் கொள்கிது மேலுலகம்
இல்லெனினும் ஈதலே நன்று.

ஈக்கயாவது:— பொருள் முதலிய வளம் படைத்தோர் அவை இல்லாதார்க்குக் கொடுத்தலாம்.

பொ-ரை:— நல்லவாழ்வுக்கு வழியாக உதவுமாயினும், பிறரிடம் ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் நற்பண்புக்கு மாறுஞது ஆகும். பிறருக்கு ஈதவினாலே மறுமையிலே மேலுலக வாழ்வு கிடையாது எனக் கூறப்பட்டாலும், அக் கொடுத்தலைச் செய்தல் நன்று ஆகும்.

வி-ரை:— ஆறு-வழி. மேலுகைம்-மேலுலக வாழ்வு. இல் எனினும்-இல்லை எனக் கூறப்படினும், ஈகை சிறந்த ஓர் அறம் என்பதாம்,

அதி: 24

புகழ்

குறள்: 1

ஈதல் இசைபட வாழ்தலி அதுவஸ்ஸ
தூதியம் இல்லை உயிர்க்கு.

புகழாவது:— அறநெறிகளைப் போற்றியதினால், ஒரு வரைத் தாமாக வந்தடைந்து இவ்வுலகில் நிலைத்து நிற்பதா கிய சிறப்பு.

பொ-ரை:— பொருளைப் பிறருக்குக் கொடுத்து, அதற்குப் புகழ் வந்தடையும்படியாகவாழும் அறநெறியேயன்றி, உயிர் களுக்குப் பயன் தரும் வழிகள் வேறு இல்லை.

வி-ரை:— ஈதல்-கொடுத்தல். இசை-புகழ். படை-உண்டாகும்படி, ஊதியம்-பயன். அது என்பது புகழ் பெற வாழ்தலைக் குறிக்கும். புகழ் உண்டாவதற்கு வேறுவழிகள் உள்வேணும், அவை யாவினும் ஈகையே சிறந்தது ஆதனின், அதனைக் கூகழ் பெறுதலுக்கு வழியாகக் கூறினார் வள்ளுவனார்.

அதி: 25

அருளுடைமை

குறள்: 3

அருள்சேந்த நெஞ்சினார்க்கு இல்லை இருள் சேந்த இள்ளு உலகம் யூகன்.

அருளுடைமயாவது:— தொடர்பு கருதாது எல்லா உயிர்களிடத்துஞ் செல்வதாகிய கருணையுள்ளம்.

பொ-ரை:— இருள் நிறைந்த துன்ப உலகத்துட் செல் வுதல், அருள் பொருந்திய உள்ளத்தையுடையவர்களுக்கு இல்லை.

வி-ரை:— நெஞ்சினார்-உள்ளத்தினர், இன்னு-துன்பந் தருகின்ற, புகல்-அடைதல். ஆகவே அருளுடைமயைச் சிறந்த அறமாகப் போற்றுக என்பதாம்.

அதி: 26 புலான் மறுத்தல் குறள்: 10

கொல்லான் புங்கை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிருந் தொழும்,

புலான் மறுத்தலாவது:— பிற உயிர்களது உடலை உண்ணும் முறையை நீக்கிய அறநெறியாளரை, உலகத்து உயிர்கள் யாவும் உள்ளாம் உவந்து வணங்கும்.

பொ-ரை:— பிற உயிர்களைக் கொன்று அவைகளின் உடலை உண்ணும் முறையை நீக்கிய அறநெறியாளரை, உலகத்து உயிர்கள் யாவும் உள்ளாம் உவந்து வணங்கும்,

வி-ரை:— புலால்-உயிர்களின் உடற்தசை. அத்தகைய அறநெறியாளரை மக்களேயன்றி வேறு உயிர்களுந் தொழும். எனவே புலால் மறுத்தல் அறநெறியாளருக்குச் சிறந்த ஓர் அறமாகும்.

அதி: 27 தவம் குறள்: 1

ஏற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகள் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு.

தவமாவது:— மனத்தைப் பொறிவழி போகாது தடுத்து நிறுத்துதலும், தம் உயிர்க்கு வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்தலும், பிற உயிர்க்குத் துன்பஞ் செய்யாதிருத்த லும் ஆகும்.

பொ-ரை:— தம் உயிர்க்கு வந்த துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதலும், பிற உயிர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யாதிருத்தலும் ஆகிய இவையே தவத்திற்கு உரிய தன்மைகளாகும்.

வி-ரை:— நோய் - துன்பம்; நோற்றல் - பொறுத்துக் கொள்ளல். உறுகண்-துன்பம். அற்று-அத்தன்மையானது. உரு-வடிவம். தவமாவது இன்னது என்பதை இச்செய்யுளினால் உணர்த்தினார்,

அதி: 28 **கூடாவொழுக்கம்** **குறள்:** 10

மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்தது ஒழித்து விடின்.

கூடாவொழுக்கமாவது:— தவத்திற்குப் பொருந்தாத தீய ஒழுக்கம். புறத்தே தூய தவமுடையவராகவும், உள்ளத்திற் பொய் ஒழுக்கமுடையவராகவும் ஒழுகுதல்.

பொ-ரை:— செய்யத்தகாதது எனப் பெரியோர்களால் விலக்கப்பட்ட பொய் ஒழுக்கத்தை, அறநெறியாளன் ஒரு வன் முற்றுக விட்டுவிடுவானுயின், அவன் தன் துறவுக்காகத் தலையை மொட்டையடித்தலுஞ் சடையை வளர்த்தலும் ஆகிய புறவேடங்களை மேற்கொள்ள வேண்டிய தின்று.

வி-ரை.— மதித்தல்-தலையைமொட்டையடித்தல், நீட்டல்-சடைவளர்த்தல். உலகம்-பெரியோர். அகத்தூய்மை இல்லாவிடத்துப் புறவேடங்களாற் பயனில்லை, தவத்திற்கு அகத் தூய்மையே முக்கியமானது.

அதி: 29 **கள்ளாமை** **குறள்:** 5

அருள்கருதி அன்புடைய ராதா பொருள்கருதிப்
பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண் இல்.

கள்ளாமையாவது:— பிறரது உடமையான பொருள்களை மனத்தினுலேனுங் கவர்ந்து கொள்ளக் கருதாமை.

பொ-ரை:— பிறரது பொருளைக் கவர்ந்து கொள்ளக் கருதி, அவர்களை சோர்வை எதிர்பார் த்திருப்பவர்களிடத் திலே அருளை மேலான பொருளாக மதித்து, அவ்வருள் வழி யிலே அங்கு செலுத்துந் தன்மை இல்லையாகும்.

வி-ரை:— பொச்சாப்பு-சோர்வு, கருதி-நினைத்த, இல்லை. பிறரது பொருளைக் கவர நினைப்பவரிடத்தில் அருளி யல்பு இராது. களவைச் செய்தலேயன்றிக் களவு எடுக்க நினைத்தலுமே பாவத்திற்கு இடமாகும்.

அதி: 30

வாய்மை

குறள்: 8

புறந்தூய்மை நீரான் அமையும் அகந்தூய்மை வாய்மையாந் காணப் படும்.

வாய்மையாவது:— எவ்வுயிர்க்காயினுந் தீங்கு பயக்குஞ் சொற்களைச் சொல்லாதிருத்தல்.

பொ-ரை:— ஒருவரின் புறத்ததான் உடற்சுத்தம் நீரி னல் உண்டாகும், அவரது உள்ளத்தின் தூய்மை உண்மை பேசுதலாகிய இயல்பினால் உண்டாகும்.

வி-ரை:— புறம்-உடல், அமையும்-ஆகும், அகம்-உள்ளம், காணப்படும்-உண்டாகும், புறத்தூய்மையை உண்டாக்கும் வாய்மையே சிறந்தது.

அதி: 31

வெகுளாமை

குறள்: 1

செல்லிடத்துக் காப்பான் சிணங்காப்பான் அஸ்ஸிடத்துக் காக்கிலென் காவாக்கா லென்.

வெகுளாமையாவது:— பிறர்மேற் கோபங்கொள்வதற்குக் காரணம் இருப்பினும், அதனைச் செய்யாதிருத்தல்

பொ-ரை:— கோபஞ் செல்லக்கூடிய இடத்தில் அதனை செய்யாதவனே கோபத்தைத்தடுத்து நிறுத்திய சிறப்புக்குரிய வளைவான். கோபஞ் செல்லாத இடத்திலே அதனைத் தடுத்தாலுந் தடுக்காவிட்டாலும் ஓன்றேயாம்.

வி-ரை:— செல்லிடம்-தம்மினும் வலிமை குறைந்தவர்கள். அல்லிடம்-தம்மினும் வலிமை கூடியவர்கள். காத்தல்-தடுத்தல், மெலியார் தம்மீது வரும் கோபத்தைத் தடுக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவர்; ஆதலின் அவரிடம் கோபம் பலிதமாகும்; அதனாற் பாவச் செயல்களுக்கு இடங்கும். வலியார் தம்மீது வருங் கோபத்தைத் தடுக்கும் ஆற்றல் உள்ளவர். ஆதலின் அவர்மீது கோபம் பலிதமாகாது. அதனாற் பாவச் செயல்களும் நிகழா. ஆகவேதான் கோபத்தைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் ஒன்றே என்றார்.

அதி: 32 **இன்னுசெய்யாமை** **குறள்: 10**

நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர்.

இன்னுசெய்யாமையாவது:— பிற உயிர் களுக்குத் துண்பந்தரக்கூடியவைகளைச் செய்யாமை.

பொ-ரை:— பிற உயிர் களுக்குச் செய்யுந் துண்பங்கள் யாவும், அவைகளைச் செய்தவர்களிடமே பின்பு வந்து சேரும். ஆகவே, துண்பம் இல்லாமல் வாழ விரும்புபவர் பிறருக்குத் துண்பஞ் செய்யார்.

வி-ரை:— நோய் - துண்பம். மேலவாம் - வந்து சேரும், இன்மை - இல்லாமை.

அதி: 33 **கொல்லாமை** **குறள்: 6**

கொல்லாமை மேற்கொண்ட டொழுகுவான் வாழ்நாள்மேற் கெல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று.

கொல்லாமையாவது:— பிற உயிர் களைக் கொல்லா திருத்தல். கொல்லுதல் - உயிர்களை அவற்றின் உடம்பி விருந்து நீக்குதல்.

பொ-ரை:— உயிர்களைக் கவர்ந்து செல்லும் இயமனை வள், கொல்லாமை ஆகிய விரதத்தை மேற்கொண்டவர் களிடம், அவர்களது உயிரைக் கவர்வதற்குச் செல்லமாட்டான்.

வி-ரை:— கொல்லாமை-கொல்லாமையாகிய அறம். மேற்கொண்டொழுகுதல்-உயர்ந்ததாகக் கொண்டு அதனைச் செய்தல். கூற்று-இயமன். ஆகவே கொல்லாமை என்னும் அறம் உயர்ந்தது.

அதி: 35

நிலையாமை

குறள்: 1

நிலை தவற்றை நிலையின் வென்றுணரும்
புல்லறி வான்மை கடை.

நிலையாமையாவது:— உலகப் பொருள்களும், உலகமும், நிலையில்லாதவை என்பதை உணருதல். இதனால் நிலையுள்ள கடவுளை அறிதற்கும், அவரை அடைவதற்கும், அதற்கு வழிப்படுத்தும் அறங்களைச் செய்தற்கும் உள்ளம் ஒருப்படும்.

பொ-ரை:— நிலையில்லாதவாகிய பொருள்களை நிலையுள்ளவை என நினைக்கின்ற அறப் அறிவு, அறநெறியாளரிடத்தில் இருத்தல் மிக இழிவானது.

வி-ரை— நிலை தன-உலகப்பொருள்களும், உலகமும், நிலையின் - நிலைத்து நிற்பவை, உணர்தல் - நினைத்தல்: புல் அறிவு-அறப் அறிவு. ஆன்மை - தொடர்ந்து இருத்தல். கடை-இழிந்தது; பயனைத் தராது.

அதி: 35

தறவு

குறள்: 7

பற்றி விடாஅ இடும்பைகள் பற்றினைப்
பற்றி விடாஅ தவர்க்கு.

தறவாவது:— புறப்பற்றுக்களையும். அகப்பற்றுக்களையும் விடுதல், ஏனெனில், இவை நிலைபேருன் பயன்களைக்கொடுக்க மாட்டா. புறப்பற்றுத் தனது செல்வம் முதலியவற்றில்

வைத்திருக்கும் அன்பு. அகப்பற்று - தனது உடம்பு முதலிய வற்றில் வைத்திருக்கும் அன்பு, இப்பற்றுக்களை விடுவத ஞாலே கடவுளிடத்தே பற்று உண்டாகும்.

பொ-ரை:— இருவகைப்பற்றுக்களையும் பற்றிக் கொண்டு அவைகளை விடாதவர்களைப் பல்வகைத் துன்பங்கள் பற்றிக் கொண்டு, அவர்களை விட்டு நிங்கா.

விரை:— இடும்பை-துன்பம். விடாஅ-விடமாட்டா; பற்றுக்களை விட்டவர்களுக்குத் துன்பங்கள் இல்லை என்பதாம்.

அதி: 36 **மெய்யுளார்தல்** **குறள்:** 1

பொருளால் வற்றைப் பொருளென்றுணரும்
மஞ்சானும் மானுப் பிறப்பு.

மெய்யுளார்தலாவது:— கடவுளைப் பற்றிய உண்மைகளை உணருதல். மெய்-நிலைபேருக் கூளை பொருள்.

பொ ரை:— நிலையில்லாதனவாகிய பொருள்களை, நிலையுள்ள பொருள் என நினைக்கின்ற அறியாமையினாலே, உயிர்களுக்குத் துன்பங்களுக்குரிய பிறப்பு உண்டாகிறது.

விரை:— பொருளால் - நிலையில்லாத பொருள்கள்; பொய்ப் பொருள்கள். பொருள்-நிலையுள்ள பொருள்; மெய்ப்பொருள். உணரும் - நினைக்கின்ற, மருள் - மயக்க அறிவு; அறியாமை. ஆம்-உண்டாகிறது. மானு-மாட்சி மைப்படாத; துன்பத்திற்குரிய, உண்மை அறிவு உள்ள வர்களுக்குப் பிறப்பு உண்டாகாது. பிறப்பு இல்லையானால் இறப்பும் இல்லை. இவை தருந் துன்பங்களும் இல்லை. கடவுளின் திருவடிக்கீழ் என்றும் பேரானந்தமான நிலை கிடைக்கும்.

அதி: 37 **அவாவறுத்தல்** **குறள்:** 2

வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

அவாவறுத்தல் இடம்பூர்த்திச்சா ஸ

அவாவறுத்தலாவது:— பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென மேன்மேலும் உண்டாகும் ஆசையை நீங்குதல்,

பொ-ரை— ஒன்றை ஒருவர் விரும்பும்போது, பிறவாதிருக்கும் நிலையையே விரும்புதல் வேண்டும். அவர்வின்மையை மேற்கொள்வதனாலே அப்பிறவா நிலை கிடைக்கும்.

வி-ரை:— வேண்டுங்கால் ஏதாவதோன்றை விரும்பும்போது, வேண்டும்-விரும்புதல் வேண்டும். வேண்டாமை-விருப்பமற்ற தன்மை; அவாவின்மை வேண்ட-மேற்கொள்ள. அது-பிறவா நிலை. மற்று அசைச் சொல். ‘வேண்டுங்கால் பிறவாமை வேண்டும்; வேண்டாமை வேண்ட அதுவரும்’ எனச் சொல்களைச் சேர்க்கவும். அவா பிறப்பைக் கொடுக்கும். அவாவின்மை, பிறவாமையைக் கொடுக்கும்.

அதி-38

ஊழி

குறள்-10

ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றென்று;
குழினுந் தான்முந் துறும்.

ஊழாவது:— அவரவர் செய்த நல்வினை, திவிஞைகளிலுள்வரும் பயன். விதி, தெய்வம் எனினும் பொருந்தும்.

பொ-ரை:— ஊழி விலக்குதற்காக வேறேர் உபாயத்தை மேற்கொண்டாலும், அவ் உபாயத்தைப் பயனற்ற தாக்கிவிட்டு, அந்த ஊழிதான் கொடுத்தற்குரிய பயனைக் கொடுக்கும்; ஆதலின், ஊழினும் வலிமையானது இவ்வல்கில் எதுவும் இல்லை.

வி-ரை:— ஊழி-விதி, பெருவலி-மிக்க வலிமையுள்ள பொருள்கள். யா-எவை, உள்-இருக்கின்றன. மற்றென்று-வேறேர் உபாயம். குழினும்-மேற்கொண்டாலும். தான்-அந்த ஊழி. முந்து உறும்-முன்னுக்கு நிற்கும்; கொடுத்தற் குரிய பயனைக் கொடுக்கும்.

அதி-40

கல்வி

குறள்-1

கற்க கசடறக் கற்பவை கந்றுபின்
நிற்க அதற்குத் தக.

கல்வியாவது:— கற்றற்கு உரிய நூல்களைக் கற்றல்.

பொ-ரை— கற்க வேண்டிய நூல்களைச் சந்தேகமும் மயக்கமும் இல்லாமற் கற்றல் வேண்டும். அங்ஙனம் கற்ற பின், அந்தநூல்கள் சொல்லியமுறைப்படி ஒழுகுதல் வேண்டும்.

வி-ரை:— கசடற-சந்தேக மயக்கங்கள் இல்லாமல். அதற்குத்தக— நூல்கள் சொல்லியபடி, ஆகவே கல்வியை முறைப்படி கற்றலுங் கற்றபடி ஒழுகுதலும் முக்கியமாகும். ‘கற்பவை கசடறக் கற்க; கற்றபின் அதற்குத் தக நிற்க’ எனச் சேர்க்கவும்.

அதி-42

கேள்வி

குறள்-4

கற்றில் னுயினுங் கேட்க அஃதொருவற்
கொற்கத்தி னுற்றுந் துணை.

கேள்வியாவது:— கற்றற்குரிய நூல்களினால் கூறப்பட்ட உண்மைகளைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட்டல்.

பொ-ரை:— கற்க வேண்டிய நூல்களை ஒருவன் உரிய காலத்திலே கற்காதானுமினும், பின்பு அவைகளைக் கற்றறிந்தார் கூறும்போது கேட்டல் வேண்டும், அவ்வாறு கேட்டலாற் பெற்ற அறிவானது, அவனுக்குத் தளர்வு ஏற்படும் போது நல்ல துணையாகும்.

வி-ரை:— ‘அஃது ஒருவர்க்கு ஒற்கத்தின் ஊற்றும்’ எனப் பிரிக்க. ஒற்கம்-தளர்வு- ஊற்று-பற்றுக்கோடு.

அதி 43

அறிவுடைமை

குறள்-3

எப்பொருள் யார்யாரிவாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காஸ்ப தறிவு.

அறிவுடைமையாவது:— உன்மை அறிவு உடையவனும் இருத்தல்-

பொ-ரை:— எந்த நாற்பொருளையேனும், எவரிடம் கேட்டாலும், அப்பொருளின் உண்மைத் தன்மையைப் பகுத்து அதனைக் கொள்வதே அறிவுடைமையாகும்.

வி-ரை:— வாய்க்கேட்டல் - சொல்லக் கேட்டல். அப் பொருள் மெய்ப்பொருள் - அப்பொருளினது உண்மைத் தன்மையை. அறிவுடைமையாவது இன்னதெனக் கூறினார்.

20. மங்கையர்க்கரசியார்

முன்னெரு காலத்திலே சோழவள் நாட்டிலே மணி முடிச்சோழன் அரசியற்றி வந்தான். அவன் சிறந்த சிவபதி தன். அவன் செய்த தவப்பயனால் மங்கையர்க்கரசியார் அவதற்குத்தார். மங்கையர்க்கரசியார், இளமையிலே சகல கலை களையுங் கற்று அறிவொழுக்கங்களில் சிறந்து விளங்கினார். பாண்டியன் நெடுமாறன் அவரை மனமுடித்தான். இவன் கூன்பாண்டியன் எனவும், நின்றசீர்நெடுமாறன் எனவும் பேசப்படுவான். மங்கையர்க்கரசியாருக்கு “மானி” என்றும் ஒரு பெயருள்ளு. ஞானசம்பந்தப்பெருமான் “வரிவ ணக்கை மடமானி” என்று போற்றுவர். சேக்கிழார் பெருமான் ‘மங்கையர்க்குத் தனி அரசி எங்கள் தெய்வம்’ என்று ஏத்துவர். அம்மையார் சிவபதி யிலும் அடியார் பத்தியிலுஞ் சிறந்தவர். நெடுமாறனின் மந்திரியார் குலச்சிறையார். இவர் சுந்தரமூர்த்தி கவாமிகளால் ‘பெருநம்பி குலச்சிறையார்’ என்று போற்றப்பட்டவர். சிறந்த சிவபக்தர். அடியார்களை ஆதரிக்கும் அருநியம்பூங்டவர். நெடுமாறன் காலத்தில் பாண்டி நாட்டில் சமண சமயம் பெருமளவில் பரவியிருந்தது. பிரசாரத்தில் வல்ல சமண குருமாரின் போதனையால் நெடுமாறனுக்கு சமணங்கி இருந்தான். குடும்பங்களுக்கு சமணமத்தைக் கைக்கொண்டு ஒழுகினார்.

இந்நிலையில் பாண்டிமாதேவியாருங் குலச்சிறையாருஞ் சைவ நெறியில் நின்றெழுகினர். சைவசமயங் குன்றுதலை யும், சமணசமயம் ஏற்றம்பெற்று வருதலையும் கண்டு பெரிதும் மனம் தளர்ந்தனர். ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் வேதாரணியத்தில் எழுந்தருளி இருந்தலைக் கேள்விப்பட்ட மங்கையர்க்கரசியாருங் குலச்சிறையாரும் மிகவும் மகிழ்ச்சி எய்தினர். ஞானசம்பந்த ஞாயிற்றைப் பாண்டி நாட்டில் எழுந்தருளச்செய்து சமண சமயமாகிய காரிருளை ஓடச் செய்யவேண்டும் என்று விஷைந்து, பரிசனங்களை அனுப்பி அவரை வருமாறு வேண்டினார்கள். ஞானசம்பந்தப் பெருமான் அங்கு வந்து பாண்டியன் வெப்புநோயைத் தீர்த்து, அனல்வாதம் புனல்வாதம் முதலியவற்றில் சமனர்களை வெள்ளு சைவசமயத்தைத் தாபித்தருளினார்.

பாண்டியன் சைவருளை, பாண்டியநாடெந்குஞ் சைவ சமயந் தழைத்தோங்கலாயிற்று, மங்கையர்க்கரசியாரது அரும்பணியைக் குறித்து ஞானசம்பந்தப் பெருமான் தமது தேவாரப் பதிகங்களில் சிறப்பித்துப் பாடியருளினார்.

ஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாண்டி நாட்டில் இருந்தும் யாத்திரையை மேற்கொண்டபோது, பாண்டியமன்னனும் மங்கையர்க்கரசியாரும் ராமேச்சவரம் வரை யாத்திரை செய்து மீண்டனர். பாண்டிமாதேவியார் நாவுக்கரசப் பெருமான் பாண்டி நாடெடைந்த போது, அவரை வரவேற்று உபசரிக்கும் பெருமையும் பெற்றவர்.

மங்கையர்க்கரசியார் இறைவன் திருவருளால் நெடுங்காலம் தம்முடைய கணவருக்குச் சைவவழித் துணையாகிப் பாண்டி நாடெந்குஞ் சைவத் திருநெறியைப் பரிபால சென்று கொண்டிருந்து, பின் கணவருடன் சிவபதம் அடைந்தார்.

அம்மையாரதுகாலம் ஏழாம்நாற்றுண்டு என ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் கூறுவர்.

21. மேய்கண்ட தேவர்

செந்தமிழ் நாட்டிலே திருப்பெண்ணாகடம் என்னுந் திருப்பதி உள்ளது. அது குடங்கதநகர் எனவும் வழங்கும். அத்திருப்பதியிலே அச்சுதகளப்பாளர் என்னுஞ் கைவவேளாளர் ஓருவர் இருந்தார். அவருக்குச் சகலாகம பண்டிதர் என்னும் அருணந்திசிவாசாரியார் குலகுரு. நெடுங்காலம் புத்திரப்பேறு இன்றிவருந்திய அச்சுதகளப்பாளர் தங்குறையைக் குருவிடந் தெரிவித்தார். அருணந்தியார் தேவாரத் திருமுறையில் கயிறு சாத்திப் பார்த்தபோது, ஞானசம் பந்தப் பெருமான் பாடியருளிய,

“ பேய்டூர பிரிவெய்தும் பிள்ளையினேடு உள்ளநினைவாயினவே வழம்பெறுவர் ஜூழுவெண்டா வொன்றும் வேயன்தோன் உமையங்கள் வெண்காட்டு முக்குளநீர் தோய்வினையார் அவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே ”

எனும் திருப்பதிகம் வந்தது. அத்திருப்பாட்டில் திருவெண்காட்டில் உள்ள முக்குளநீரில் நீராடுவர்க்குப் பிள்ளையினேடு எண்ணிய யாவுங் கைவருமென அறுதியிட்டுக் கூறி யிருத்தவின் அருணந்தி சிவாசாரியார் அச்சுதகளப்பாளரைத் திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று முக்குளநீரில் மூழ்கி அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனையும் இறைவியையும் வழிபட்டு வரும்படி கட்டளை இட்டார். அச்சுதகளப்பாளர் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு தம் மனைவி யாரோடு திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று, ஆசிரியர் விதித்தபடி, அறங்கள் பலவுஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அங்ஙனம் அவர் வதியுங் காலத்தில் ஒருநாள் சிவபெருமான் அவர் கனவில் தோன்றி “அன்பரே இப்பிறவியில் மகப் பேறு எய்தும் பான்மை நினக்கில்லை” என்று உரைத்தார். அது கேட்ட அச்சுதகளப்பாளர், “ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவருட்பாடலை நம்பித் தவங்கிடந்தேன்! இம்மை

யிலே அடியேற்கு நற்புதல்வணை அருள்வேண்டும்’ என்று வேண்டுதல்செய்து பலமுறை பணிந்தார். இறைவன் கருணை கூர்ந்து “ஞானசம்பந்தன் நம்மைத் துதித்த பாட்டின்கண் உறுதி வைத்து எம்மை வழிபட்டமையின், அவன் போன்ற மகவினை நீயும் பெற்று வாழ்தி” என்றுகூறி மறைந்தார். அதனைக்கேட்ட அச்சுதகளப்பாளர் பெருமகிழ்வெய்தினார். முன்போலவே சிவபெருமானை வழிபட்டு அறநெறியில் ஒழுகலானார்.

பின்னர் அச்சுதகளப்பாளர், மனைவியார் வயிறு வாய்த்த நறிந்து பத்து மாதங்களிலுஞ் செயற்பாலனவாகிய சடங்கு கள் அனைத்தையும் உவகையோடு செய்து முடித்தார். சைவ சித்தாந்த இனவள் ஞாயிருகிய மெய்கண்ட தேவர் நல்லவேளையில் நிலவுவகம் உய்ய உதித்தருளினார்.

அக்காலத்தில் செய்யவேண்டிய சடங்குகள் எல்லாஞ் செய்துமுடித்துத் திருவெண்காட்டப்பரிடம் விடைபெற்றுச் சுற்றத்தார் புடைகுழப் பிள்ளையோடும் மனைவியோடும் அச்சுதகளப்பாளர் திருப்பெண்ணைகடஞ் சென்று, தமது இல்லத்தில் தங்கினார். ஊராடெல்லாம் அச்சுதகளப்பாளர் பிள்ளைப்பேறெய்திய நற்செய்தி கேட்டு மகிழ்ந்தனர். திருவெண்காட்டசர் திருவருளால் பிறந்த குழந்தை ஆதவின் அவ்வருட் குழந்தைக்குச் சுவேதனப்பெருமாள் என்னுந் திருப்பெயரிட்டார்.

சிலநாள் சென்றதுந் திருவெண்ணைய் நல்லூரில் உள்ள குழந்தையின் நன்மாமனூர் குழந்தையைத் தமது இல்லத் துக்கு எடுத்துச்சென்று வளர்த்துவருவாராயினர்.

சுவேதனப்பெருமாள் முன்னைப் பிறவியில் சரியை கிரியை, யோகம் முதலியன முடித்துச் சிவஞானம் அடை தற்குரிய பெருந்தவம் செய்திருந்தாராதவின், இரண்டு வய திலே “அடிசேர் ஞானம்” எய்தற்குரிய சாமுசித்த நிலை எய்தி இருந்தார்.

கவேதனப் பெருமாள் திருவெண்ணைய் நல்லூரில் இருந்த காலையில், திருக்கைவாசத்தில் இருந்து சனற்குமார் முனிவரது ஞானப்புதல்வராகிய சத்தியஞான தரிசனிகளீட்டும் உபதேசம் பெற்ற பரஞ்சோதி முனிவர் என்பார் அகத் தியர் வீற்றிருக்கும் பொதியமலையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். அவரது ஒளி விமானமானது திருவெண்ணைய் நல்லூருக்கு வந்தவுடன் நின்றுவிட்டது. அதன் குறிப்பை உணர்ந்த பரஞ்சோதியார் கவேதனப் பெருமாளைக்கண்டு, அவருக்கு மெய்யுணர்வு அளித்து, மெய்கண்டார் என்ற தமது தந்தையின் திருப்பெயரையுஞ் சூட்டிச் சென்றார்.

மெய்கண்டார் கலைஞர்மணித்தையுஞ் திருவெண்ணைய் நல்லூரில் எழுந்தருளியுள்ள பொல்லாப் பிள்ளையாரிடங் கேட்டுத் தெளிந்தார். மெய்கண்டார் தான் பெற்ற இனபம் இவ்வையகம்பெற வேண்டும் என்னுந் திருவளக்கருத்தால், சிவஞானபோதம் என்னும் சைவ சித்தாந்தத் தனிப்பெரும் பொருள் நூலை அருளினார்.

மெய்கண்டார் சிவஞானபோதப் பொருளை நன்மானைக் கர்களுக்கு உபதேசிப்பதை அவருடைய தந்தையாரின் குலகுருவாகிய அருணந்தி சிவாசாரியார் கேள்விப்பட்டார். அவர் இவரிடம் வந்து ஆணவமலத்தைப் பற்றி வினவ, அவர் செருக்குற்று நிற்கும் நிலையைச் சொல்லாமல் சொல்ல என்னி, ஒருமுறை அருணந்தியாரை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். உடனே அருணந்தியார் மெய்கண்டார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கித் தமக்கும் உபதேசிக்கும்படி வேண்டினார். மெய்கண்டதேவர் அருணந்தியாருக்கு உபதேசங்கு செய்து தமது சிவஞானபோதத்திற்கு ஒரு விரித்த வழிநூல் செய்ய மாறு கட்டளையிட்டார். அருணந்தியார் செய்த நூல் சிவஞான சித்தியார் ஆகும், அருணந்தி சிவாசாரியார், மனவாசகங் கடந்தார் முதலிய நாற்பத்தொண்பது நன்மானைக் கர்களுக்கு மெய்கண்டார் உபதேசங்கு செய்து. ஐப்பசி மாதத்துச் சோதி நன்னளில் சிவபெருமானேடு இரண்டறக் கலந்தார். இவர் காலம் கி. பி. 13ஆம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதி யாகும்.

மெய்கண்ட தேவர் அருளிய சிவஞானபோதத்திற்குப் பல உரைகள் உண்டு. சிவஞான சுவாமிகள் எழுதிய சிற் ரூரையும் மாபாடியமும். பாண்டிப்பெருமாள்பிள்ளை எழுதிய விருத்தியுரையுமே பெரும்பாலும் வழக்கில் உள்ளன.

22. அருணந்தி சிவாசரியார்

செந்தமிழ் நாட்டிலே திருவதிகை என்னுந் திருப்பதிக்கு வடக்கிலே, திருத்துறையூர் எனும் பதி உள்ளது. இத்திருத் துறையூரிலேதான் தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரமூர் த்தி சுவாமிகள் தமக்குத் தவநெறி அருளுமாறு இறைவனை வேண்டிக்கொண்டார். திருத்துறையூரிலே ஆதிசைவர் மரபிலே அருணந்திதேவர் திருவவதாரம் செய்தருளினார். இவர் வடமொழி தென்மொழிகளைத் துறைபோகக் கற்ற வர். சிவாகமங்களை அவற்றின் உபாகமங்களுடன் நன்கு கற்றுச் சிறந்து விளங்கியமை கண்டு அந்தாளில் இவரைச் சான்றேர்தல் சகலாகம பண்டிதர் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் தந்து பாராட்டினார்,

சந்தான குரவருள் முதல்வரும், சிவஞானபோதம் அருளிச் செய்த சிவஞானசெம்மலுமாகிய மெய்கண்ட தேவர் பால் அருளுபதேசம் பெற்று, அவர் மாணவருள் முதல்வராய் விளங்கினார்.

இவர் சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருங்கு என்னும் இரு நால்களை இயற்றியருளினார். மெய்கண்டதேவர் அருளிய சிவஞானபோதத்திற்கு உரை கூறும் முறையில் தமிழ் நலங் கணித்த விருத்தப்பாக்களால் சிவஞானசித்தியார் இயற்றப்பெற்றுள்ளது. இந்நால் பரபக்கம், சுபக்கம் என இருபுதுகளைக் கொண்டது. பரபக்கத்தில் பரசமயக்

கொள்கைகளும் சித்தாந்த நெறிநிலை அவற்றை மறுத் துரைக்கும் மறுதலைகளும் அடங்கியுள்ளன. கபக்கத்தில் சௌ சித்தாந்த உண்மைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

“பார்விரித்த நூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே
ஓர் விருத்தப் பாதிபோதும்” எனச் சிவபோக சாரா
நால் உடையாரும்,

“பாதி விருத்தத்தால் இப்பார் விருத்த மாக உண்மை
சாதித்தார் பொன் அடியைத் தான் பணிவதெந்தானோ”

எனத் தாயுமான சுவாமிகளும் இந்நாலைப் புகழ்ந்துள் எனர்.

“சிவத்திற்கு ஜேல் தெய்வமில்லை சிவஞானசித்திக்குபோல்
சாத்திரம் இல்லை” என்பது உலகப் பழமொழி.

இவர்காலமும் மெய்கண்டதேவர் காலமே. அது கி. பி. 13.ம் நூற்றுண்டாகும். சுவாமிகள் திருத்தறையூரிலே பூரட்டாதி மாதத்துப் பூரநாளிலே, இறைவன் திருவடி நிழலை எய்தினார். திருத்தறையூரில் அருணந்தி சிவஞாரது இடமொன்று உண்டு. அது திருவாவடுதுறை ஆதினத்துக்கு உரியதாகும். அங்கு அருணந்தி சிவஞாருக்கு நாள் வழிபாடும் குருபூசை விழாவும் நடைபெற்றுவருவதாகக் கூறுவர்.

23. மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியார்

இவர் சகலாகம பண்டிதராகிய அருணந்தி சிவாசாரியாரின் மாணவர். திருப்பெண்ணாகடத்தில் பிறந்தவர். வேதி யர் குலத்தினர். வேத சிவாகமங்களைத் துறைபோகக் கற்ற வர். இவர் இயற்பெயர் சம்பந்தர் என்று கூறுவர். மறைகளை நன்கு உணர்ந்த காரணத்தால் மறைஞானசம்பந்தர் எனப் போற்றப்பட்டார் என்பர். தம் குருநாதரிடம்பெற்ற உபதேசங்களைத் தம் மாணவர்களுள் தலைசிறந்தவராய்

உமாபதி தேவருக்கு உபதேசித்தருளினார். சிதம்பரத்தை அடுத்த திருக்காளாஞ்சேரியிலே தங்கிச் சில ஆண்டுகள் மௌன விரதம் பூண்டிருந்தார். இவர் மௌன நிலை மையை மேற்கொண்டிருந்தமையால் நூல்கள் எதையுஞ் செய்யவில்லை என்பார். இவர் ஆவணி மாதத்து உத்தர நாளிலே இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்தார். திருக்காளாஞ்சேரியில் இவரது சமாதி உண்டு. மறைஞானசம் பந்த கவாமிகள் காலமும், உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமி கள் காலமும் ஒன்றாகும்.

24. உமாபதி சிவாசாரியர்

இவர் தில்லைவாழ் அந்தணர்களில் ஒருவர். சிதம்பரத் தைச் சார்ந்த கொற்றவன் குடியில் வசித்தவர். அதனால் கொற்றங்குடி முதலியார் என வழங்கப்பெற்றார். வேத சிவாகமங்களை ஜயந்திரிபறக் கற்றறிந்த மறைஞானசம் பந்தர்பால் உபதேசம் பெற்றவர். சிவபதிதியிலும், அடியவர் பத்தியிலும் சிறந்தவர்.

ஒருநாள் கூத்தப்பெருமாணைப் பூசித்துவிட்டுச் சிவிகையில் தீவர்த்தி முதலிய விருதுகளுடன் வந்து கொண்டிருந்தார். இவரது ஆடம்பரத்தை மறைஞானசம்பந்த சுவாமிகள் கண்டார். திருவருள்கைக்குதெலால் அவரைப் பார்த்து “பட்டகட்டையில் பகற்குருடு போகின்றது” என்று குறிப்பாகக் கூறினார். உடனே உமாபதியார் கேட்டுச் சிவிகையை விட்டிரங்கி மறைஞானசம்பந்தரை வணங்கி அவருக்குச் சிடர் ஆனார். குருதேவர் தம் மாணவனின் அதிதீவிர பக்குவனிலையை உலகோர்க்கு வெளிப்படுத்தங்களீ, புடைவை நெய்வார் வீதிவழியே சென்று அவர்களில் ஒருவரிடங் கூழ் வாங்கி உண்டார். அவர் உண்ணும்போது, கூழ் முழங்கை வழியே ஒழுகியது. குருவின் பக்கலில் நின்ற உமாபதியார் அதனை பேரானந்தத்துடன் ஏந்திப்பருகினார்.

உமாபதி யார் செய்கையைக்கண்ட தில்லைவாழ் அந்த ணார்கள், அவரை இகழ்ந்து கூத்தப்பெருமானைப் பூசிக்க விடாது தடுத்தனர் என்று பெரியோர்கள் கூறுவர்.

சுவாமிகள் நடேசப்பெருமானது திருமுகப்படி, பெற ருன் சாம்பான் என்னுஞ் சிவபக்தருக்குத் தீட்சை நல்கி முத்தி கொடுத்தார். அன்றியும் மூள்ளிச்செடிக்கு அரசன் முதலியோரது வேண்டுகோட்படி முத்தி கொடுத்தார் என்பர். சிதம்பரத்திலே மார்கழி மாதத் திருவிழா ஒன்றிலே கொடி ஏருது தடைப்பட்டு நின்றகாலை, கொடிக்கவி என்னும் நூலைப் பாடி கொடி ஏறச் செய்தருளினார்.

சுவாமிகள் பாடிய கோவிற்புராணம் அரங்கேற்றப் படாமல் பெட்டகத்துள் வைக்கப்பட்டிருந்தது. குத்தப் பெருமான் தாம் உமாபதி சிவத்தின் பெட்டகத்துள் இருப் பதாகத் தில்லைவாழ் அந்தணருக்கு அறிவித்து, அவர் களைக்கொண்டு அப்புராணத்தை அரங்கேற்றுவித்தார்.

சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்களுள் சுவாமிகளால் அருளாப்பெற்றவை எட்டாகும். அவற்றை ஆன்றேர் “சித்தாந்த அட்டகம்” என்று வழங்குவர். அவை சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஸி ரெஜிடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதாது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் என்பனவாம்.

சுவாமிகள் இவற்றை அன்றிக் கோவிற்புராணம், திருத் தொண்டர்புராண சாரம், திருமுறைகண்ட புராணம், சேக் கிழார் புராணம், திருப்பதிகக்கோவை, வடமொழி பொட்கராகம வியாக்கியானம் முதலிய நூல்களையும் செய்துள்ளார். சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் என்பன சைவசித்தாந்த உண்மைகளை மிகவும் தெளிவாக விளக்குவனவாம்.

(சுவாமிகளின் மாணுக்கர்கள் நமச்சிவாய தேசிகர் முதலியோர். நமச்சிவாய தேசிகரே, திருவரவுதுறை ஆதி எத்தை அழைத்தார் என்பர்.)

சுவாமிகள் சித்திரை மாதத்து அத்தநாளில் சிவபதம் அடைந்தார்கள். சுவாமிகளின் திருக்கோயில் சிதம்பரத்தை அடுத்த கொற்றவன்குடியில் அமைந்துள்ளது. சுவாமிகள் காலம் கி. பி. 13ஆம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியும், 14ஆம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியுஞ் சார்ந்தது என்பா.

சந்தானுசாரியர் குருபுசை நாட்கள் :

சித்திரை அத்தமுபாபதி ஆவளித் திங்கடனில்

உத்திரங் சீர்கொண் மறைநூன கம்பந்தர் ஓதுகள்ளிக் குத்த யெய்ப்பூம் அருணந்தி ஐப்பசிக் கோதிதனில் வித்தக மெய்கள்ட தேவர் சிவகதி மேவினரே.

25. கச்சியப்பசிவாசாரிய சுவாமிகள்

தொண்டைநாட்டிலுள்ள காஞ்சிபுரத்திலே, காளத்தி யப்ப சிவாசாரியார் என்னும் ஒருவர் இருந்தார். இவர் குமரகோட்டம் என்னும் கோவிற்பூசராக விளங்கினார். குமரக்கடவுளின் திருவருளாலே இவருக்கு ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது. இங்குழந்தைக்குக் கச்சியப்பர் என்னுந் திருப் பெயரை இட்டனர், கச்சியப்பர் உரிய காலத்திலே கல்வி கற்று தென்மொழியிலும் வடமொழியிலும் வஸ்லவரானார்.

கச்சியப்பர் சமய, விசேட தீட்சைகள் பெற்றுக் குமரகோட்ட அருச்கராக இருந்தார்; குமரக் கடவுளிடம் மிகவும் பத்தியடையவரானார். குமரக்கடவுளின் மகிழமைகளைக் கூறுவதாகியவடமொழிக் கந்தபுராணத்திலுள்ள சிவரகசியகாண்டத்தைத் தமிழிலே ஒரு நாலாகச்செய்ய விரும்பினார். இதற்காக நான்தோறும் குமரக்கடவுளை வேண்டினார். இதன் பேரூகக் குமரக் கடவுள் “திகட சக்கரச் செம்முகம் ஜந்துளான்” என்னும் முதலடியை இவருக்கு உணர்த்தினார். இதனை முதலாகக்கொண்டு குமரக்கடவுளை வணங்கி நான் தோறும் நூறு செய்யுட்களாகப் பாடினார். இவ்வாறு ஆறு காண்டங்களையும் 10345 பாக்களையுங் கொண்டதாகப் பாடிக் “கந்தபுராணம்” என்னும் பெயருடன் நூலை நிறைவாக்கினார்.

நூலை அரங்கேற்றுவதற்கு உரிய நாளில் நகரம் நன்கு அலங்கரிக்கப்பெற்றது. பெருந்தொகையான அடியார்களும் புலவர்களும், அரசாங்கான் சபையிலே நிறைந்திருந்தனர். கச்சியப்ப சிவாசாரியார் குமரக் கடவுளை வணங்கித் 'திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்' என்னும் முதற் செய்யுளை பாடி, அதற்கு உரைகூற ஆரம்பித்தார். அப்போது அச் சபையிலிருந்த புலவர் ஒருவர் "திகல்தசக்கரம்" என்னுஞ் சொற்கள் "திகடசக்கரம்" என வரமாட்டா, இதற்குத் தமிழிலக்கண நூல்களிலே விதியில்லை என்றார். குமரக்கடவுளே அவ்வாறு அருளினார் எனக் கச்சியப்ப சிவாசாரியார் கூறினார். இதனைச் சபையிலிருந்தவர்கள் ஏற்கவில்லை.

அன்று அவர் உணவு அருந்தாமல் இருந்து குமரக் கடவுளை வேண்டினார். சோழ நாட்டிலே வீரசோழியம் என்னும் நூல் இருக்கிறது. அதில் இதற்கு விதி இருக்கிறது. நாளை ஒருவர் வந்து அந்நூலைச் சபைக்குக் காட்டுவார் எனக் குமரக்கடவுள் அவருக்கு அறிவுறுத்தினார். அவ்வாறே அடுத்த நாள் அரங்கேற்ற மண்டபத்திற்கு ஒரு நூலுடன் ஒருவர் வந்தார். தாம் சோழ நாட்டிலிருந்து வந்தவர் எனவும், தாம் வைத்திருப்பது வீரசோழியம் என்னும் நூல் எனவும், அந்தாலிலே "திகழ் + தசக்கரம் - திகடசக்கரம்" என வந்தமைக்கு விதி இருக்கிறது எனவுங்கூறி, அவ்விதியை அந்தாலிற் காண்பித்தார். பின்னர் நூலைக் கச்சியப்பரிடங்கொடுத்துவிட்டு மறைந்தருளினார். அவ்வாறு வந்தவர் குமரக்கடவுளே என்பதைக் கச்சியப்பருஞ் சபையோரும் அறிந்தனர். அதனாலே சபையோர் கச்சியப்ப சிவாசாரியரின் பெருமையை உணர்ந்தனர்.

இதன்பின் புராண அரங்கேற்றந் தடையின்றி இலிது நடைபெற்றது. நாள்தோறும் பல்லாயிரக்கணக்கானாலோர் கச்சியப்ப சிவாசாரியரின் கந்தபுராண உரையினைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். காஞ்சி நகரச் செல்வர்கள் அரங்கேற்றுத் திற்கு நாள்தோறும் வரும் அனைவர்க்கும் அன்னதானம் வழங்கினார். ஓராண்டுவரை புராண அரங்கேற்றுவரை நீடித் தது. ஈற்றில் தொண்டை நாட்டுச் சான்றேர் கந்த

புராணத் திருமுறையையுங் கச்சியப்ப சிவாசாரியாரையும் முறைப்படி வனங்கினர்; அந்நாலையுஞ் சிவாசாரியாரையும் ஊர்வலமாக அழைத்து வந்தனர்; அவருக்குத் தக்க பரிசுகள் வழங்கி அவரை மகிழ்வித்தார்கள். அவர் தொடர்ந்து தம் பணி களை நிறைவூறச் செய்து குமரக் கடவுளின் திருவடிகளை அடைந்தார். இன்று தமிழ் வழங்கு நல்லுலகம் எங்கும் இந்நாலைப் பெரும் பத்தியுடன் யாவரும் போற்றுகின்றனர்.

26. தாயுமான சுவாமிகள்

திருமுறைக் காட்டிலே கேட்டியப்பபிள்ளை என்பவர் இருந்தார். இவர் அடியார் பணியிலுந் திருக்கோயிற் தொண்டுகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளவர். திருச்சிராப்பள்ளியிலே அரசராக இருந்த விசயரகுநாத சொக்கவிங்க நாயக்கர், இவரது அறிவாற்றல்களை அறிந்து இவரைத் தமக்கு அமைச்சராக்கினார்.

கேட்டியப்பபிள்ளை, திருச்சிராப்பள்ளியின் மலைக்கோவிலிலே தாயுமானவர் என்னும் பெயருடன் வீற்றிருக்குஞ் சிவபிராணிடத்து அன்புள்ளவராயிருந்தார். இவருக்கு முதலில் ஓர் ஆண்குழந்தை பிறந்தது. முன் வாக்குக் கொடுத்த படி அக்குழந்தையைப் பிள்ளைப்பேறில்லாமலிருந்த தமது முத்த சகோதரணிடங் கொடுத்தார். ஆகவே இரண்டாவது ஆண் குழந்தை ஒன்றைத் தந்தருளும்படி திருச்சிராப்பள்ளி இறைவணிடம் வேண்டினார். அப்பெருமான் அருளால் ஓர் ஆணமகவு பிறந்தது. திருச்சிராப்பள்ளி இறைவர் அருளாற் பிறந்தமையால், அப்பெருமானது திருப்பெயராகிய ‘தாயுமானவர்’ என்னும் பெயரை இக்குழந்தைக்கு இட்டனர்.

இக்குழந்தையைப் பெற்றேர் செவ்வனே வளர்த்து வந்தனர். கல்விப் பருவம் அடைந்ததும், தாயுமானவர் கல்வி யை நன்கு கற்றுச் சைவசித்தாந்த அறிவிலும், பொதுஅறிவிலும் வல்லவரானார். இவரது தந்தை இறந்தபோது அவரது

அமைச்சியற் பொறுப்பு இவருக்குக் கிடைத்தது. அக்டை மையை அரசரது வற்புறுத்தலினால் ஏற்றிருந்தாராயினும் உலகப்பொருள்களிலே பற்றறவராக இருந்தார். உயிர்க்கு உறுதிபயக்கும் உயர்தெரியையே இவர் கருத்திற் கொண்டார்.

திருமூலர் மரபிலே வந்த மெளனகுரு என்னும் பெரியாரை அடைந்து, அவரிடம் அருஞுபதேசம் பெற்றார். அதனாற் சிவத்தியானத்திலே அதிகம் ஈடுபாடுடையவரானார். தமது தமையனுரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க மட்டுவார் குழலி என்னும் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். இவர்களுக்கு ஒர் ஆண்மகவு பிறந்தது. தம் குருவின் கட்டளைக்கிணங்க இவர் துறவுநிலையை மேற்கொண்டார். இதன்பின் தலயாத்திரையிலும், பாடல்களை அருஞுவதி வாஞ்சு சிவத்தியானத்திலும், அதிகம் ஈடுபாடுடையவரானார்.

திருவாரூர், திருத்தில்லை, திருவருணை, மதுரை முதலிய சிவபதிகளை வணங்கி, இராமேசுவரத்தை அடைந்தார், சிலகாலம் அங்கு தங்கிப் பின் இராமநாதபுரத்தை அடைந்தார். அங்கு சிவயோகத்தமர்ந்து சமாதி நிலையைப் பெற்றார். உயிரோடிருக்குங்காலை அருளையர், கோடிக்கரை ஞானியார் ஆகிய தம் மாணுக்கர்களுக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தை இவர் கற்பித்தார்.

இவர் இராமேசுவரத்திலிருந்தபோது ஒரு முறை பல மாதங்கள் மழையில்லாமலிருந்தது. மக்கள் யாவரும் அல்ல வூற்றனர். அவர்களிடங்கொண்ட கருணையிடுவேலே,

“ ஈவ சமயஞ் சமயமெனில் அங்சமயத்
தெய்வம் பிறைக்குடுந் தெய்வமெனில் — ஜவஸாவென்
ருந்த இன்பில் அழுந்துவது முத்தியெனில்
வானங்கள் பொய்மின் மழை ”

என்னும் பாடலைப் பாடினார், பெருமழை பெய்தது. இவ்வாறு இவர் செய்த அற்புதங்கள் பல.

இவரது பாடல்கள் ‘தாயுமானவர் பாடல்’ என்னும் நூலாக இருக்கின்றன. இவை திருமுறைகளின் பின் ஒத்தப் பெறுவன. இவரது பாடல்கள் சிறந்த உயர்ந்த கருத்துக்

கணை உடையன; எளிமையும் இனிமையும் உள்ளன; எவர் உள்ளத்தையும் உருக்குவன; பிற மத்தத்வரும் இவரது பாடலை விரும்பிப் படிப்பர். இவரது வரலாறும் பாடல் களும் ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு இருக்கின்றன.

இவர் தமக்கு முன் இருந்த பெரியார்கள் பலரைத் தம் பாடல்களிற் போற்றியுள்ளார். இவரையும், இவர் பின் வந்த பெரியார்கள் பலர் போற்றியுள்ளனர்.

27. சிவஞான முனிவர்

தென்பான்டிநாட்டிலே, பாபநாசத் திருப்பதிக்கு அருகே வீக்கிரமசிங்கபுரம் என்னும் ஊரிலே, இற்றைக்கு இருநாறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆனந்தக்கூத்தர் என்பவர் இருந்தார். இவரது மனைவியார் மயிலம்மை என்பவராவர். இருவரும் இறைபத்தி உள்ளவர்கள். இவர்களுக்கு ஓர் ஆண்மகவு பிறந்தது. இக்குழந்தைக்கு ‘முக்காளிங்கர்’ என்னும் பெயரிட்டு அன்புடன் வளர்த்து, உரிய பருவத்திற் கல்வி கற்கச் செய்தனர்.

இவர் குழந்தையாக இருக்கும்பொழுது ஒருமுறை வழியிலே திருவாவடுதுறை ஆதீனத் துறவிகளது காவியடை முதலியவற்றைக் கண்டு, அவர்களிடம் பற்றுக்கொண்டார். அவர்களை தமது வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். தந்தையார் அவ்வமையம் இல்லை. தாயாரிடஞ் சொல்லி அவர்களுக்கு நல்ல உணவுகொடுத்து உபசரித்தார். துறவிகள் இவரது நல்லியல்பைப் பாராட்டிச் சென்றனர். பின்பு தந்தையார் வந்து நடந்தவைகளை அறிந்து மகனைப் பாராட்டினார்.

ஆதீனத் துறவிகளிடங் கல்வி கற்கும் விருப்பம் முக்காளிங்கரிடம் உண்டாயது. அதனைத் தந்தையாரிடந் தெரி வித்தார். மகனைப் பிரிந்திருக்க ஆனந்தக்கூத்தர் விரும்பாவிடினும், மகனின் உறுதியிக்க வேண்டுதலினால் அதற்கு அநுமதித்தார். அத்துறவிகள் அவரைச் சூசீந்திரத்துக்கு

அழைத்துச் சென்று, வேலப்பதேசிக சுவாமிகளிடம் ஒப்ப ஷட்டணர். அவர் விருப்புடன் ஏற்று இவருக்குத் தீட்டை முதலிய கொடுத்து ஞானநூல்களைக் கற்பித்தார். பின் பக்குவ நிலையை அறிந்து, காவியடை கொடுத்துச் ‘சிவஞானம்’ என்னுந் தீட்டைப் பெயருங் கொடுத்தார். இவர் இலக்கண இலக்கியங்களிலும், தருக்கம், வடமொழி ஆகிய வற்றிலுஞ் சிறந்து விளங்கினார்.

வேலப்பதேசிகர் தமது ஞான குரவரைக் காண்பதற் காக சிவஞான முனிவரையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப் பட்டார். வழியிலே செப்பறை என்னுந் தலத்தை அடைந் தார். தேசிகரது விருப்பப்படி சிவஞான முனிவர் திருப் பதிகம் பாடி அங்கு அரங்கேற்றினார். பேரூர் என்னும் இடத் திலே தங்கியிருந்தபோது, வேலப்பதேசிகர் இறைவனாடு சேர்ந்தார். பின் சிவஞான முனிவர் திருவாவடுதுறையை அடைந்து ஆதீன முதல்வராகிய சுவாமிகளைத் தரிசித்து, அங்கு தங்கியிருந்தார். அங்கு தங்கியிருந்தபோது பஞ்சாச்சரத் தேசிகர் மாலை, ‘இலக்கண விளக்கச் சூருவனி’. சித் தாந்த மரபு கண்டனம், சிவஞானபோதச் சிற்றுரை, முதலிய நூல்களை இயற்றினார். நன்னூல் விருத்தியுரையைப் புதுக்கியுந் திருத்தியும் பதிப்பித்தார்.

பின்னர் தலயாத்திரைக்காகப் புறப்பட்டு மழுங்கம் தில்லை முதலிய தலங்களைத் தரிசித்து, திருப்பாதிரிப்புவியுரில் தங்கியிருந்தார். அப்போது நூறு பொன் பணமுடிப்பைப் பரிசாகப் பெற விரும்பிய வறியவர் ஒருவரின் வேண்டுதலுக்காக “கரையேறவிட்டமுதம்” என்னும் பாடலைப் பாடிக் கொடுத்தார். அவன் அப்பாடலைக் காட்டி அப்பரிசைப் பெற்றான். பின்பு காஞ்சிபுரஞ் சென்றார். அங்கு கம்பராமாயண முதற் செய்யுட்டங்கோத்தர விருத்தி, சிவசமவாதவுரை மறுப்பு, தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியுரை முதலிய நூல்களை எழுதினார். சித்தாந்தப் பிரகாசிகை, தர்க்கசங்கிரைக அன்னம் பட்டையம், சிவதத்துவ விவேகம் முதலிய வடமொழி நூல்களையுந் தமிழிலே எழுதினார்.

பின்பு திருவொற்றியூருக்குச் சென்று, அங்கு இருந்த போது, சிவாகமங்களை அவைகளில் வல்ல அந்தணர்களிட மிருந்து கற்றார். பின் காஞ்சிபுரஞ் சென்று சிவஞானமா பாடியத்தை எழுதினார். அதனைத் திருவாவடுதுறையிலே அரங்கேற்றினார். காஞ்சிப் புராணத்தைப் பாடி, காஞ்சிபுரத்திலே அரங்கேற்றினார். திருமுல்லைவாயில் அந்தாதி, சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா, கலைசைப்பதிற்றுப் பத்தந் தாதி, செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழ் ஆகிய நூல் களைப் பாடினார். தம்மையடுத்த பல மாண்வர்களுக்கு இலக்கண இலக்கியங்களையுஞ் சைவ சித்தாந்த நூல்களையும் கற்பித்தார். திருவாவடுதுறையில் இருக்கும் போது சிவனடியங்கினார்.

கச்சியப்பதம்பிரான், சுப்பிரமணியதம்பிரான் ஆகியோர் இவரது மாணவர் ஆவர். சிவஞானமுனிவர் சைவத் திற்குந் தமிழுக்குஞ்செய்த தொண்டு மிகப்பெரியதாகும்.

28. யன்று நோழுத பதஞ்சலி

இறைவன் அளவில்லாத கருணை உடையவர். உயிர்கள், மெய்ப்பொருளை அறிந்து ஒழுகி இன்பம் துய்க்க வேண்டும் என்பது அவன் பெருவிருப்பமாகும். அதனால் வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவினர் க்கு உண்ணமைப்பொருளை உணர் த்து கின்றன். அவர்கள்வாயிலாக உயிர்க்குலம் உண்ணம் ஞானத்தைப் பெற்று உயர்வடைகின்றது. இறைவன் கல்லாவின் கீழ்இருந்து அறமுரைத்தான். இறைவன்பால் அறங்கேட்ட பரம்பரை இரண்டென்பர். ஒரு பரம்பரையில் சணகர், சனற்குமாரர், சனந்தனர், சனதூதனர் முதலியோர் அடங்குவர். மற்றப் பரம்பரையில் சிவயோகமா முனிவர், பதஞ்சலி, வியாங்கிரபாதர், திருமூலர் என்போர் அடங்குவர்.

இருமுறை திருமால், தாருகாவனத்தில், சிவபெருமான் ஆனந்தத்தாண்டலம் இயற்றியபோது, தாழும் மற்றுந் தேவர்களும் பெற்ற சிவானந்த அனுபவத்தை ஆதிசேட னுக்கு விரித்து விளக்கினார். அதைக்கேட்ட ஆதிசேடனுக்குச் சிவபெருமானின் நடனத்தைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆவல் பெருகிறது. திருமாவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்று கையைமலைப் பக்கத்திலே சிவபெருமானைக் குறித்து நெடுங்காலந் தவமியற்றினான். சிவபெருமான், ஆதிசேடன் தவத்திற்கு மகிழ்ந்து காட்சி அளித்து அவன் தலைமேல் கையைவத்து அருள்புரிந்து “அன்பனே! ஐந் தொழிலே எமது நடனமாகும். அன்று தாருகாவனமே எனது நடனத்தைப் பொறுக்கமாட்டாது அசைந்தது. நீ விரும்பியபடி இவ்வனத்தில் எமது நிருத்தத்தைக் காண்பிக்கின், இவ்வனம் எமது நடனத்தைப் பொறுக்கவல்ல தன்று. எமது கூத்தைக் காணவிரும்பின், தில்லைவனத்துக்கு வா, அங்கு மூலவிங்கமும், அதற்குத் தெற்கே ஒரு சபை யும் உண்டு. அங்கு நாம் எக்காலத்தும் நடனங்க் செய்து கொண்டு இருப்போம்” என்று கூறியருளினார். அவர் மேலுந் தொடர்ந்து, “அன்பா! நெடுங்காலமாக அத்திரி முனிவரும், அநகுயையும் நின்னைப் பிள்ளையாகப் பெறக் கருதித் திருமாலைக் குறித்துத் தவஞ் செய்தனர். ஒரு கம யம் அநகுயையும் நின்னைப் பிள்ளையாகப் பெறச் கருதி திருமாலைக்குறித்துத் தவஞ் செய்தனள். ஒருசமயம் அந குயை நீராடிக் கரையேறினாள். நீ ஐந்து தலைகளை உடைய சிறு பாம்பாய் அவள் கையிலே அமர்ந்தாய். அவள் பயத் தினால் கையை விடுப்ப நீ கீழே விழுந்து “பதஞ்சலி” என்ற பெயரைப் பெற்றுய. இப்பொழுது உன் ஆயிரந் தலைகளோடு செல்லாது. பதஞ்சலியாக வடிவும் பேயரும் கொண்டுசெல்ல, முதலில் நாக உவகத்துக்குப் போ. அங்கு ஒருமலை உண்டு. அதன் அருகில் ஒரு குகை தோன்றும். அக்குகையின் மூடிவு தில்லைவனமாகும். அவ்வழியே சென்று தில்லைவனத்தை அடைதி; மலையின் சிகரமே சிவலிங்கமாக இருக்கின்றது. வியாக்சிரபாதன் நமது திருக்கூத்தைக் காண விரும்பி அங்கு பூசித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். நீயுங்கென்று இரு. உங்கள் இருவருக்கும் நமது திருக்கூத் தைக் காட்டியருளுவோம்” என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

ஆதிகேடன் இறைவன் பணித்தபடியே பதஞ்சலியாக வடிவங்கொண்டு நாகலோகஞ் சென்று மலையைக் கண்டு வணங்கிக் குளகவழியே தில்லைவனத்தையடைந்து, வியாக் கிரபாதரைக் கண்டு வணங்கித் தன் வரலாற்றைக் கூறி ஞன். பதஞ்சலி சிவகங்கையில் நீராடித் திருமூலட்டான முடையாரையுந் திருப்புலிச்சரமுடையாரையும் வழிபட்டு வந்தார். அந்நாளில் பதஞ்சலி தில்லைக்காட்டின் வடபகுதி யில் ஒரு குளத்தைக் கண்டு அதன் கிழக்குப் பக்கத்தில் சிவலிங்கம் அமைத்து, வடக்குப்புறத்தில் ஒரு குடிசையமைத்து முறையே திருமூலட்டான முடையாரையும், திருப்புலிச்சரமுடையாரையுந் தாந் தாபித்த சிவலிங்கத் தையும் பூசித்து வந்தார். சிவபெருமான் தாம் வாக்களித்த படியே வியாக்கிரபாதர், பதஞ்சலி என்பவர்கட்டுக் குறித்த நாளிற் காட்சி கொடுத்தார்.

சிவபெருமானது திருநடனத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த பதஞ்சலி இறைவனை வணங்கி, “எந்தாய்! இந்த ஞானசபையில் ஆண்மகோடிகள் உய்யும் வண்ணம் எல்லாக் காலத் தும் உமாதேவியாரோடும் ஆனந்தக் கூத்தாடிக் காட்டி அருள் செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார். அந்த இடத்திலே தேவர்கள் பொற்சபையை உண்டாக்கி ஞானகள். சிவபெருமான் சிவகாமி அம்மையுடன் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் மற்றும் முனிவர்களும் பிறருந் துதித்து வணங்க எல்லாக் காலத்தும் நடனம்புரிந்து காட்சியளித் துக்கொண்டு இருக்கின்றார்.

பதஞ்சலி என்னும் பெயரினர் மூவர் இருந்ததாக அறிகின்றோம். ஒருவர் மகாபாடியம் இயற்றியவர்; இன் மேற்கூரை யோககுத்திரம் எழுதியவர்; மன்று தொழுத பதஞ்சலி இவர்களில் வேறானவர்.

29. சிதம்பரம்

சிதம்பரம் என்பது புண்ணிய சிவத்தலங்கள் எல்லா வற்றுள்ளும் மேலாகிய ஒரு திருத்தலமாகும். இதற்குத் தில்லைவனம், கோயில், பெரும்பற்றப் புவியூர் முதலிய திருப்பெயர்களும் புராணத்திகளில் வழங்குகின்றன. சிதம்பரம் (சித்+அம்பரம்) என்ற வட்சொல், ஞானமயமாகிய ஏம் என்ற பொருளுடையது.

மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதாரத்தலங்களுள்ளே, ‘அநாகதம்’ என்ற ஆதாரமாயமைந்த தலமுஞ் சிதம்பரமேயர்கும். மேலும், பஞ்சஷூத தலங்கள் ஐந்தினுள்ளே, சிதம்பரம் ஆகாசத் தலம் எனவுங் கூறப்படும் விசேஷமுடையது. சிவகங்கையாகிய பொற்றுமரை வாவி, பரமானந்த கூபம் முதலிய பத்துத் தீர்த்தங்களையுடைய தலம். பரமானந்த கூபம் சிற்சபைக்குக்கிழக்குப் பிராகாரத்தில் உள்ள அபிடேக தீர்த்தக் கிணறுகும். சிவகங்கை வடக்குக் கோபுரவாயிலின் உட்பக்கஞ் சார மூன்றும் பிராகாரத்திற் பொருந்திய தீர்த்தக் குளம். கெளடதேச இராசகுமாரங்கிய சிங்க வர்மா இத்தீர்த்தத்தில் நீராடித் தனது உடற்குற்றமாகிய வெண்ணிறம் நீங்கிப் பொன்னிறமேனி பெற்றுள். அதன் பின் இரணியவர்மா எனப் பெயர் பெற்றுள்.

சிதம்பர ஆலயத்துள் இருக்குஞ் சபாநாயகர் தரிசிக்க முத்திதரும் மூர்த்தியாவார். மூலவிங்கம் நாகலோகத்து இங்கள் ஒரு மலையின் உச்சிக்கொழுந்தாய் உள்ள சுயம்பு விங்கமூர்த்தி. ஞானசோதி வடிவாய் அமர்ந்து அருள் செய்யும் விசேஷமூர்த்தி. மானுடவிங்கம் முதலிய ஐவ்வை விங்கங்களுள், சுயம்புவிங்கமே மிகவும் கூடுதலான அனுக்கிரக பலனைத் தருவதாகும். இங்குள்ள அம்மன் சந்நிதியில் உள்ள சிவகாமியமையாரும், சபாநாயகரின் கொடிமரத்

துக்கு மேற்குப் பக்கமாக உள்ள தண்டபாணி மூர்த்தமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகக் கடவுளும், வேண்டுவோர் வேண்டும் வரங்களைத் தரும் மூர்த்திகள்.

சிதம்பரம், இவ்வாறு மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் மூன்றினங்களும் மகிழை பெற்ற விளக்குஞ் சிவத்தலமாயிருத்தலின், ‘கோயில்’ என்ற பொதுப் பெயரைத் தனக்குச் சிறப்புப் பெயராகப் பெற்று விளங்குவதாயிற்று. வைணவ சமயத்திலும் விள்ளூ தலங்களுள் மிக மேலாய் விளங்கும் ‘ஸ்ரீரங்கம்’ என்ற தலம் ‘கோயில்’ என்ற பெயர் பெற்று வழங்குவது நோக்கத்திக்கது.

(புவியூர் என்ற பெயர், புவிக்கால் முனிவராகிய வியாக்கிரபாதர் சிவபெருமாணப் பூசித்துப் பேறுபெற்ற தலம் என்ற காரணம் பற்றி உண்டாயது. தில்லை என்ற மரஞ் செறிந்துள்ள காடாக ஆதியில் இருந்த காரணத்தால் தில்லைவளம் எனப் பெயர் பெற்றது.)

தில்லைவனமாக இருந்த ஆதி காலத்தில், வியாக்கிரபாத முனிவரும் பசஞ்சலி முனிவரும் ஓர் ஆலயரத்தின் கீழிருந்த சுயம்புவிங்கமாகிய மூலவிங்கத்தைப் பூசித்துத் தவஞ்செய்தனர் என்றும், நடன தரிசனம் பெறுதற் பொருட்டு வரம் வேண்டிக் செய்யும் அவர்களின் பூசைக் குந் தவத்திற்கும் மகிழ்ந்த சிவபெருமான், சிற்சபை எல்லையிடத்தில் சிவகணங்களோடும், பிரமவிட்டனு முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் போற்றவும், குடமுழா முதலிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும், ஆனந்தத் தாண்டவஞ்சு செய்து தரிசனந் தந்தருளினர் என்றும், அப்போது பதஞ்சலி முனிவர் வேண்டிக்கொண்ட வரத்தினால் அன்று தொடக்கம் எந்நாளும் பத்தர் கண்டு பேறுபெறும்படி அங்கே நடனஞ்செய்தருளுவாராயினர் என்றும் கோயிற் புராணம் கூறுகின்றது.

சபாநாயகர் நடனஞ்செய்யும் இடமாகிய சிற்சபையும், அவருடைய அபிடேகம் பூசைகள் நடத்தற்குரிய கனக சபையும் இணைந்துள்ளன. அவற்றை மத்தியாகக் கொண்டு

ஆலயம், ஐந்து சுற்றுப்பிரகாரங்களோடு நாற்புறமும் உயர்ந்த சுற்றுமதில்களையும், நாற்றிசையிலுமாக நான்கு பெரிய கோபுரவாயில்களையும் உடையதாக அமைந்துள்ளது. ஆலயத்தின் பிராகாரங்களில் விநாயகர், சுப்பிரமணியர், வைரவர், தட்சனமூர்த்தி, சமய குரவர், அறுபத்து மூன்று நாயன்மார், முக்குறுணி விநாயகர், நவக்கிரகங்கள், சண்டேக்ரர் முதலிய மூர்த்திகளுக்குத் தனித்தனி கோவில்கள் உள்ளன. பராசக்தியாகிய சிவகாமியம்மை கோயில் தனியாக ஒன்றும், நவலிங்கங்களின் கோயிலுஞ் சிவகங்கைக் கரைகளில் உள்ளன.

ஆயத்தில் ஐந்து சபைகள் உண்டு. அவை: சிற்சபை, கணக்சபை, நிருத்தசபை, தெய்வசபை, இராசசபை (ஆயிரங்கால் மண்டபம் என்பன).

சபாநாயகருக்கு நாடோறும் ஆறுகாலப் பூசைகள் நடைபெறும். அவற்றுள் திருவனந்தல், காலீச் சந்திப் பூசை, உச்சிக்காலப்பூசை என்பன முற்பகவில் நடைபெறும். பின்னர் மாலை தொடக்கம் நடைபெறுஞ் சாயரட்சைப் பூசை, இராப்பூசை. அர்த்தயாமப் பூசைகள் மூன்றும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக உரிய காலங்களில் நடைபெறும்.

எங்களுக்குரிய பன்னிரு மாசங் கொண்ட ஒரு வருடகாலம் தேவர்களுக்கு ஒரு நாளாகவும், உத்தராயணகாலம் ஆறுமாசமும் பகலாகவும். தட்சிணையன் காலமாகிய ஆறு மாசமும் இரவாகவுங் கணிக்கப்படும். அவ்வகையில் ஒரு வருடத்துக்கு ஆறு அபிடேகம் சபாநாயகருக்குஞ் சிவகாமியம்மைக்கும் நடத்தப்படுகின்றன. அவ்வபிடேகத் தினங்கள் பின்வருமாறு:—

- (1) மார்கழி மாதத் திருவாதிரை நட்சத்திரம் — திருவனந்தம் (வைகறைப்) பூசைக்குச் சமம்.
- (2) மாசி மாதப் பூர்வபட்சத்துச் சதுர்த்தித்திதி — காலை சந்திப் பூசைக்குச் சமம்.

- (3) சித்திரை மாதத் திகுவோனை நட்சத்திரம் — உச்சிக்காலத்துப் பூசைக்குச் சமம்.
- (4) ஆனிமாத உத்தர நட்சத்திரம் — சாயரட்சைப் பூசைக்குச் சமம்.
- (5) ஆவணிமாதப் பூர்வபட்சச் சதுர்த்தசித் திதி — இராக்காலப் பூசைக்குச் சமம்!
- (6) புரட்டாதி மாதப் பூர்வபட்சச் சதுர்த்தசித் திதி — அர்த்தயாமப் பூசைக்குச் சமம்.

சபாநாயகருக்கு வருடந்தோறும் இரு முறை மகோற் சவம் நடத்தப்படுகின்றது. மார்கழி மாதத் திருவாதிரை நட்சத்திரத்தினைப் பத்தாம் நாள் விழாவாகிய தீர்த்தோற் சவமாகக்கொண்டு, அதற்கு முந்திய ஒன்பது நாளுங் கொடி யேற்றவிழா முதலியன் நடத்தப்படும். இவ்வாறே ஆனி மாசத்தில் உத்தர நட்சத்திரத்தைத் தீர்த்தோற்சவ தின மாகக்கொண்டு, அதற்கு முந்திய ஒன்பது நாள் விழாவும் நடத்தப்படும். பத்தாம் நாளில் வைகறையில் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் நடேசர் அபிடேகமும், பிள்ளர் தீர்த்த விழா, நடை தஸிசணவிழா இரண்டும் அம்மண்டபத்திலிருந்து நடேசரையுஞ் சிவகாமியம்ஜைவானரவும் எழுந்தருளப்பண்ணி நடத்தப்படும்.

சிதம்பர தல தீர்த்தமூர்த்தி மகினம் முதலியவற்றை விரித்துக்கூறும் புராணங்கள், தமிழில் உமாபதி சிவாசாரியர் இயற்றிய கோயிற்புராணமும், பிறர் இயற்றியன வாகிய சிதம்பர புராணம், சபாநாதர் புராணம், புலிஷூர் புராணம் என்பனவுமாம். கோயிற்புராணங் சபாநாயகர்கட்டளைப்படி அவர் கந்திதியில் அரங்கேற்றப்பட்ட மகிமையுடையது.

இத்தலத்தைப் பற்றிய பதிகங்கள், பிரபந்தங்கள், பாடல்கள் பல மகாங்களால் அருளப்பட்டுள்ளன. அவற்

றுள் மூவர் தேவாரப்பதிகங்களும், மாணிக்கவாசகக்வாமி களின் திருவாசகப் பதிகம் பலவும், திருக்கோவையாரும், திருவிசைப்பாத் திருப்பல்லாண்டுப் பதிகங்கள், திருத் தொண்டர் புராணப் பாடல்களும் ஆகிய அருட்பாக்கள் ஐந்தும் விசேஷமாகக் குறிப்பிடத்தக்கன. எனையவை பட்டி நெத்தடிகள் அருளிய கோயில் நான்மணி மாலை, குமரகுரு பர சவாமிகள் அருளிய சிதம்பர முழுமணிக் கோவை, சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை, தாழுமானவர் பாடல்கள், இரட்டையர், காளமேகப் புலவர் முதலாயினேர் பிரபந் தங்களும் பாடல்களுஞ் சிதம்பரத் தல, மர்த்தி, தீர்த்த மகிழைப் பற்றிப் போற்றுவனவாரும். திருமூலர் திருமந்திரத்திலுந் தில்லைவனம், பொன்னம்பலக்குத்து முதலியன பாடப்பட்டுள்ளன.

கனகசபையின் முற்பக்கத்தில், விட்டுணுவுக்கரிய ஆலயமும் மண்டபமும் அமைந்துள்ளன. ‘‘தில்லைத் திருச்சித் திரக்டம்’’ என்று அதனை வைணவர்கள் கொண்டாடி வணங்குவர். ஆழ்வார்கள் பதிகங்கள் பாடுத் தில்லைக் கோவிந்தராசப் பெருமானைத் துதித்து வணங்கிய தலம் அது. மூலமூர்த்தி பள்ளிகொண்ட பெருமான் ஆகும். இலக்குமியம்மைக்கு ஆலயமுந் தனியாக நிருத்தசபையின் பின்சாரப் பக்கத்தில் உண்டு. அவ்விரண்டுக்கும் நித்திய பூசையும் விழாவும் வைணவப் பிராமணர்களால், வைணவ ஆகம விதிப்படி செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அவர்களுடைய நிருவாகத்தில் அவை உள்ளன.

இத்தல வரலாறு கொண்டு அறியப்படும் மற்றுஞ் விசேஷங்கள் பின்வருமாறு:—

(1) வியாக்கிரபாத முனிவரின் புதல்வராகிய உபமந்தநிய முனிவர், குழற்றைப் பருவத்தில் பாலை விருந்தி அழ, மூலவிங்கப் பெருமான் பாற்கடலை வருவித்து உண்ணும்படி கொடுத்தனம்.

(2) மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சபாநாயகர் உத்தர வுப்படி புத்தரை வாதில் வென்றமை;

(3) மாணிக்கவாசக சுவாமிகளிடத்தே சிற்றம்பலப் பெருமான் அந்தனர் வேடங்கொண்டு சென்று அவர் முன் பாடிய திருவாசகத்தையும், புதிதாகப் பாடிய திருக் கோவையாரையும் ஏட்டில் எழுதித் தங்கையொப்பமிட்டுச் சிற்சபையில் வைத்தருளியமை.

(4) தில்லைவாழுணந்தனர்கள் அந்நூல்களைக் கண்டெடுத்து, அவற்றின பொருளை அறிவிக்கும்படி மாணிக்கவாசகர் இருந்த தில்லை ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று கேட்க, மாணிக்க வாசகர் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு சபாநாயகர் ஆலயத்துட்சென்று, சபாநாயகரைச் சுட்டிக்காட்டி “இவரே இந்நூல்களின் பொருளாயுள்ளவர்” என்று கூறி, சிற்சபையுள்ளே திருவருட குறிப்பின்படி புகுந்து, சிவத்தோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய முத்தியை அடைந்தமை;

(5) சபாநாயகர் எழுதியனுப்பிய சீட்டுக்கவி பெற்ற உமாபதி சிவாசாரியார், பெற்றுள் சாம்பான் என்ற சிவபக்தருக்கு முத்தி கொடுத்தமை.

(6) திருநாளைப்போவார் சபாநாயகர் கட்டளைப்படி வளர்க்கப்பட்ட சிவாக்கிணியில் முழ்கி, ஒரு முனிவராகிச் சிற்சபையுட் சென்று, நடேசரைத் தரிசித்துச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்து முத்திபெற்றமை;

(7) திருக்களிற்றுப்படியார், கொடிக்கவி என்ற சித்தாந்த சாத்திரம் இரண்டுஞ் சபாநாயகர் முன்னிலையில் முறையே பஞ்சாட்சரப்படியில் வைத்தும், பாடியும் மகிமை பெற்றமை. உமாபதி சிவாசாரியாரின் உண்மை ஞான நிலை மையைத் தில்லைவாழுந்தனர்க்கும் மற்றும் யாவர்க்கும்

வெளிப்படுத்துதற் பொருட்டாகச் சபாநாயகருடைய அசரீரி வாக்கின் பிரகாரம் உமாபதி சிவாச்சாரியார் ஒருமுறை கொடியேற்ற விழாவில் ஏறது நின்ற கொடியை ஏற்க செய்தற் பொருட்டுப் பாடப்பட்டது ‘கொடிக்கவி’ என்ற சாத்திர நால்;

(8) சேந்தனுரின் உண்மைப் பத்தித் தொண்டினை உலகினர்க்கு வெளிப்படுத்தற் பொருட்டு நடேசருடைய தேர் விழாவில் ஒரு வருடத்தில் தேர் மழைச்சேற்றில் ஓடாமல் அடியார் வருந்துகையில், சேர்ந்தனுர் பல்வாண்டுப் பதிகம் பாடித் தேரோடச் செய்தமை;

(9) திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுக்குத் தில்லைவாழந் தணர்கள் யாவரும் உருத்திர வடிவினராகத் தோற்ற, அவர்வந்புத்ததை அப்போது பாடிய தேவாரப் பதிகத்திற்குறிப்பிட்டமை;

(10) சேக்கிழார் நாயனூர் பெரிய புராணம் பாடிச் சபாநாயகர் திருவருள் பெற்று அரங்கேற்றிய தலம் இது. அவர் அதனைப் பாடுதற்குச் சபாநாயகர் ‘உலகெலாம்’ என்று அசரீரியாக அடியெடுத்துக் கொடுத்தமை;

(11) ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் மற்சந்ததி யினராய் ஏறக்குறைய 300 வருடங்களுக்குமுன் யாழ்ப்பாண நாட்டின் திருநெல்வேலியிற் பிறந்து வாழ்ந்த ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் இந்தியாவிற்குச் சென்று, சிதம்பர தலத் தின் தென்கீழ்த் திசையில் ஒரு திருக்குளம் வெட்டுவித்தார். அஃது அவர் பெயரால் “ஞானப்பிரகாசர் குளம்” என இப்பொழுது விளங்குகிறது. இன்று அது அவ்வூரவர்களுக்கு யாத்திரிகர்களுக்கும் நீராடுவதற்கு உதவுகிறது.

பிராமணப் பிள்ளைகளுக்கு வேதமோதலைப் பயிற்றும் பாடசாலைகளும், சைவ வேளாளர், பிராமணர்களுடைய பிள்ளைகள் பஸ்முறைப்படி தேவாரம் முதலிய அருட்பாக்களைப் பயிலுதற்குரிய தேவாரப் பாடசாலைகளும், பல தருமவான்களால் அத்தலத்திலே தாபிக்கப்பட்டு

நடைபெறுகின்றன. மகாற்சவ காலங்களில் இப்பாட சாலை மாணவர்களும் பிறருஞ் சிவகாமியின் விழாவுலாவின் போது கவாமிக்கு பின்னே நிறையாக நின்றும், வெவ்வேறு குழுவாக நின்றும் வேதமோதல், தேவாரம் அருட்பா ஒதல் ஆகியவற்றைச் செய்து வலம் வருவர்.

ஸ்ரீலஹ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்களால் தமிழுஞ் கைவசமய அறிவுந் தழைத்து வளர்த்தற் பொருட்டாக, இலவசமாகக் கற்பிக்குந் தமிழ் வீத்தியாசாலை ஒன்றுந் தாபிக்கப்பட்டு நடைபெற்று வருகின்றது. அஃது அவ்வூரில் மேற்குத்தேர் வீதியில் உள்ளது.

திருக்கிறும்பலம்

பாட
வின்
வல்
பா

கவ
இல
பீ
ரில்

